

A romantic illustration of a man and a woman in a night setting. The man is shirtless and muscular, holding the woman. The woman has long dark hair and is wearing a yellow dress. In the background, a horse is visible. The overall tone is romantic and dramatic.

Катлийн Удиуиз

РОЗА ПРЕЗ ЗИМАТА

книга първа

КАТЛИЙН УДИУИЗ РОЗА ПРЕЗ ЗИМАТА КНИГА ПЪРВА

Превод: Колектив

chitanka.info

Най-големият любовен и приключенски роман от авторката на световния бестселър „Шана“

Младата и красива Ирайн Флеминг никога не е мислила, че баща ѝ я е обещал на най-богатия жених само, за да може да си плати дълговете. Тя трябва да се съгласи на брак с мистериозния лорд Сакстън, който след един пожар в замък си е принуден да крие лицето си под маска. Ирайн обаче обича друг...

ГЛАВА ПЪРВА

23 октомври 1792

Северна Англия

— Сватба!

Ирайн Флеминг се дръпна от камината, удари силно с ръжена по решетката и даде израз на раздразнението си. Вън вятърът бодро и поривисто запращаше огромни дъждовни капки и градушка по обкованите с олово стъкла, като че ли искаше със своята необуздана и волна игра да се надсмее над оковите, които тя чувстваше в сърцето си. Бурните тъмни облаци, стелещи се плътно над къщата на кмета, отразяваха точно настроението на тъмнокосата, добре облечена млада жена, чиито очи проблясваха с виолетов пламък, щом погледнеше към огъня.

— Сватба!

Думата отново затрептя в съзнанието ѝ. Дори символът на момичешката мечта с времето се беше превърнал в нещо подобно на лудост. Не че тя беше против брачната институция. О, не! Вследствие на грижливото възпитание и напътствията от страна на една образована и фина майка тя вече беше подготвена да стане добра съпруга на своя мъж. Но баща ѝ, кметът на Маубъри, си бе поставил за цел да я даде на богат човек, независимо дали кандидатът ще бъде познат и обичан, или пък някой сух като клечка, приличен на карикатура мъж. Чертите на характера или външният вид за него бяха без абсолютно никакво значение. Неведнъж ѝ бе втълпявал това! Беше ли мъжът богат и имаше ли желание да се омъжи за нея — значи той беше тъкмо кандидатът, който им трябваше. Ирайн смръщи своите фино изписани вежди, най-красивите, които човек можеше да си представи.

— Сватба! Ха! — В пристъп на отвращение тя повтори думата.

Щастливите мечти на младостта бързо бяха попарени и сега тя чувстваше, че за нея бракът е свързан с всичко друго, но не и с радост. Естествено, не беше рядко явление една млада дама да се отвращава от

отредения ѝ от родителите жених. Обаче след предложенията, които беше получила досега, тя виждаше, че надеждата баща ѝ да се спре на човек, който малко от малко да отговаря на нейната представа за бъдещето ѝ, беше нищожна.

Обзета от безпокойство, Ирайн отиде до прозореца и погледна през ромбовидното стъкло към калдъръмената улица, пресичаща селото. Дърветата около селските дворове приличаха на тъмни скелети, шибани от дъжда. Погледът ѝ се плъзна надолу по празната улица и тъпа болка, примесена с дълбока тъга, започна да я мъчи при мисълта, че след по-малко от час щеше да дойде поредният омразен кандидат. Нямаше никакво желание да очарова някакъв жалък палячо. С цялото си сърце Ирайн се надяваше, дори се молеше улицата да си остане все така празна и по нея да не се появи никакъв пътник. И дори, ако от пороя прогнилият мост се срутеше и завлечеше във въртопа всеки минувач, тя не би се разтревожила ни най-малко. Онзи мъж ѝ беше свършено непознат, някакво безлично същество, на което тя знаеше само името, и то от вчера. Сайлъс Чамбърс! Що за човек щеше да се окаже?

Ирайн огледа скромната дневна и се запита как ли ще изглежда домът ѝ в неговите очи и дали той би прикрил пренебрежението си? Макар че малката им къща отвън изглеждаше кокетна и почти нямаше равна в града, спартанското обзавеждане съвсем ясно показваше колко са бедни. Ако къщата не се полагаше на баща ѝ заради поста му, за него щеше да е невъзможно да си позволи такова жилище.

Ирайн свенливо оправи полите на роклята си с цвят на синя слива. Може би не биеше толкова на очи, че кройката ѝ отдавна вече не е на мода. Твърде често гордостта ѝ беше накърнявана от високомерната арогантност на превзети контета, които без всякакви задръжки изтъкваха нейната бедност. Малката ѝ зестра не струваше нищо в сравнение с техните тежки кесии. Тя копнееше да покаже на тези надути глупаци, че е по-учена от тях и че явно има много по-добри маниери от останалите, макар че веднъж баща ѝ строго я беше смъмрил за тези ѝ опити.

Ейвъри Флеминг смяташе за ненужно и неразумно представителките на слабия пол да учат повече от това, което им е необходимо за изпълнение на женските им задължения плюс евентуално писане и смятане. Ако не беше наследството на майка ѝ и

нейната упоритост, дъщерята никога не би се наслаждавала на този лукс. Анджела Флеминг беше отделила част от своите пари, за да е сигурна, че с тях Ирайн ще бъде отгледана като образовано и възпитано момиче. При това положение Ейвъри нямаше как да се противопостави. В края на краищата той все пак успя да пратоса голяма част от зестрата ѝ, за да следва прищевките си. Макар че тази негова щедрост беше добре дошла за Фарел, момчето показва още през първите месеци от постъпването си в елитно училище явна антипатия към „надуты проповедници и несправедливи методи на възпитание“. Така той се отказа от кариерата си на учен и се върна вкъщи, за да „усвои занаята на баща си“, нещо, което винаги беше желал.

Като гладна сърничка мисълта на Ирайн все се връщаше към първите месеци след смъртта на майка ѝ. Тя си спомняше за дългите часове, които прекарваше сама, докато баща ѝ и брат ѝ играеха карти, пиеха заедно с другите мъже от селото или пък прекарваха вечерите с моряците на пристанището в приказки за предстоящото пътуване до Уиркинтън. Без умението на майка ѝ да води домакинството, богатството на семейството бързо започна да намалява, а кесията на баща ѝ да става все по-тънка. Ето защо той все по-често изтъкваше, че Ирайн трябва да се омъжи. Критичната точка в по-нататъшният ход на събитията беше един дуел, в който брат ѝ беше лошо ранен. Оттогава дясната му ръка висеше безжизнена, лакътят му бе напълно изкривен, а китката слаба и негодна за каквато и да било работа. И Ейвъри сякаш пощуря — той трябваше на всяка цена да омъжи дъщеря си за богат съпруг.

Дива ярост прониза Ирайн при тези спомени и мислите ѝ се насочиха с отвращение към бъдещето.

— И там живурка някакъв си, с когото аз би трябвало на драго сърце да свържа живота си — изсъска тя, побесняла от гняв. — Кристофър Сатън! Този янки! Изнудвач! Комарджия! Дивак! Мошеник! — С каквито и имена да го наричаше, всичките ѝ се струаха подходящи. Да, какви ли не названия се въртяха в ума ѝ и тя изпитваше удоволствие да изрича всяко едно от тях.

— Ах, и аз трябва да се срещна с него лице в лице! — Тя се опитваше да си го представи: с тесни очи и тънък, извит нос, права коса, никнеща под формата на триъгълник над челото му, с безкръвни,

стиснати устни, които се разтягат в някаква жестока, похотлива усмивка, откривайки дребни жълти зъби.

О, само да се срещне с този мъж! Тя подскочи, заемайки поза на фехтувач, и протегна напред ръка, като че ли държеше в нея остра сабя.

— Тогава бих му дала да се разбере! — Тя намушка противника си веднъж, втори, трети път и след това допря върха на въображаемата си рапира до гръкляна на жертвата си и го преряза с един замах. После внимателно избърса острието на сабята си и я постави с елегантно движение в ножницата. — Само да бях мъж! — Тя се протегна и потънала в мисли, се загледа през прозореца. — Кълна се, че този надут самохвалко щеше да си признае всички злодеяния и щеше да замине да си търси щастието на другия край на света.

Тя видя отражението си в кристалните стъкла, скръсти ръце и зае скромна поза.

— Но за съжаление аз не съм силен мъж, а само една жена. — Тя разтърси глава насам-натам, наблюдавайки старателно сплетените се гарвановочерни плитки, и се засмя радостно на отразения си образ. — И затова моите оръжия трябва да бъдат духът и езикът!

За секунда тя повдигна своята изящно извита вежда и хвърли такъв убийствен поглед, който заедно със студената ѝ усмивка би трябвало да накара сърцето на противника ѝ да спре.

Тежко на онзи, който би предизвикал гнева на това момиче!

Едно пиянско изръмжаване отвън прекъсна мислите ѝ:

— Ирайн!

Тя позна гласа на брат си, забърза към входното антре и със заплашително стиснати устни рязко отвори вратата. Фарел Флеминг тежко се облегна на стената. Дрехите му бяха мръсни, изпокъсани и покрити с лекета, кафявата му коса стърчеше като суха трева. Още от пръв поглед беше ясно, че цяла нощ се е скитал и е пил, а може би и цяла сутрин, тъй като междувременно беше станало почти обяд.

— Ирайн, моята единствена сладка сестричка! — поздрави я Фарел шумно. Залитайки, той отстъпи няколко крачки назад, след това се люшна чак в другия край на антрето, при което изпръска сестра си с леденостудени капки, хвърчащи от мокрото му наметало.

Разтревожена, Ирайн погледна пак към улицата, за да се убеди, че никой друг не се е решил на мъчително пътуване в такова време.

Олекна ѝ, че в този безутешен предобед навън нямаше жива душа. Само в далечината тя съзря самотен ездач. Но дори и да минеше по моста, а след това и покрай къщата, той не би забелязал нищо необичайно.

Ирайн затвори вратата, облегна се на стената срещу брат си и го изгледа с мрачен поглед. Фарел се беше хванал със здравата си ръка за перилата и полагаше усилия да стои изправен, опитвайки се същевременно да се справи с връзките на наметалото си.

— Ирайн, помогни на сво-о-я ма-л-л-ък Фарел за това чудо-в-вищ-но нещо! Не може да се развърже!

Той я погледна с молеща за прошка усмивка и вдигна сакатата си ръка, правейки с нея безпомощен подканящ жест.

— Съвсем подходящо време да се прибереш вкъщи — отвърна тя и му помогна да се справи с непослушната дреха. — Не се ли срамуваш поне малко?

— Не, никак — обясни той, опитвайки се да бъде учтив. Усилията му обаче го накараха пак да загуби равновесие и той залитна.

Ирайн бързо го сграбчи за наметалото и подложи рамото си под ръката му, за да го задържи на крака. Сбърчи нос, като долови миризмата на тютюн и уиски.

— Можеше поне да се върнеш, докато още беше тъмно — подхвърли тя укорително. — По цяла нощ се скиташ, пиянстваш, играеш на карти и след това спиш цял ден. Не знаеш ли друг начин за прекарване на времето?

— Щуротиите ме възпират да се заломя честно за работа и да помогна на собственото си семейство. Но да знаеш, че за това можеш да обвиняваш Сатън, да, само него. Той ме докара дотук.

— Знам какво е направил той — отвърна тя рязко. — Но това не е извинение за живота, който водиш.

— Стига си мърморила, малката. — Думите му звучаха още по-завалено отпреди. — От ден на ден започваш да опяваш като някоя стара мома. Добре, че татко иска да те омъжи колкото е възможно по-скоро.

В безмълвен гняв Ирайн изскърца със зъби. Тя стисна ръката му по-силно и се опита да го заведе в спалнята, но се спъна, тъй като брат ѝ с цялата си тежест се беше облегнал върху нея.

— Чумата да ви тръшне и двамата! — изсъска тя. — И ти си същият като него. Искате да ме омъжите за някой богаташ, за да можете да превърнете живота си в една безкрайна пианска оргия. Хубава двойчица сте ми вие!

— Така ли? — Фарел се отскубна от нея и се опита с няколко елегантни стъпки да се добере до спалнята. Но намери опора само в измамно издигащия се пред очите му под и се обърна пак към сестра си, мъчейки се с нейна помощ да нагоди движенията си към мнимите клатушкания на стаята.

— Значи моята жертва в името на честта ти те отвращава, а? — хвана я той и се опита да я погледне с обвинителен поглед. За сегашното му състояние обаче тази задача му се видя твърде трудна и той хвърли само блуждаещ поглед из стаята. — Аз и татко не желаем нищо друго, освен ти да се омъжиш както подобава и да те предпазим от домогванията на навъртащи се наоколо шмекери и авантюристи.

— Моята чест? — отвърна му подигравателно Ирайн. Тя сложи ръце на хълбоците си и го загледа снизходително и невъзмутимо. — Ако си направиш труда да си спомниш, Фарел Флеминг, би трябвало да си наясно: това, което ти защитавахте, беше честта на татко, а не моята чест.

— Ох! — Като някакво момче, заловено в измама, той започна да се държи смирено и да моли за извинение. — Да, да, беше честта на татко.

Той сведе поглед към сакатата си ръка, после я протегна напред, за да привлече вниманието ѝ върху нея и да събуди съчувствие.

— Все пак това може би засягаше до известна степен и мене, тъй като нали и аз нося неговото име — Флеминг — разсъждаваше Ирайн на глас. — А след като Кристофър Сатън го омърси, вече е много трудно да бъдат спрени злите езици и клюките на хората.

Потънала в мисли, тя отново впери поглед през мокрото стъкло навън, в дъждовния пейзаж. Ирайн не обърна внимание на брат си, който предпазливо, макар и залитайки, беше намерил пътя към гарафата с уиски върху малката масичка. За свое голямо разочарование тя установи, че мостът навън все още не беше се срутил; най-доброто доказателство за това бе самотният ездач, който в този момент се намираше на най-издигнатата му част. Изглежда, мъжът не бързаше. Той яздеше в равномерен тръс и като че ли вятърът и лошото време не

го смущаваха. С дълбока въздишка тя погледна към Фарел и обзета от ярост, тропна с крак. Междувременно той беше намерил една чаша и сега се опитваше със здравата си ръка да отвори шишето.

— Фарел! Не ти ли беше достатъчно?

— Е, да, нали аз се опитах да защита доброто име на татко — измърмори той, продължавайки опитите да се справи със запушалката.

Споменът за дуела го измъчваше. Още чуваше оглушителния изстрел на своя пистолет и виждаше учудването и ужаса в очите на противника си, който, вдигнал високо ръка, продължаваше да размахва бялата си кърпичка. Тази картина завинаги се беше запечатала в съзнанието му. Но тогава, когато това се случи, той изпитваше смесица от ужас и пламтящо задоволство, виждайки как противникът му залитна назад и се хвана за рамото. Кръвта бързо бликна между пръстите на Сатън и Фарел хладнокръвно зачака той да се строполи. Вместо това обаче мъжът се изправи, дойде на себе си и в този момент вълната на облекчение, която го бе заляла, се смени със студена пот. Фарел проумя глупостта си — да стреля, преди още да е даден сигналът — едва когато Сатън бавно вдигна оръжието си и насочи дулото на пистолета право в гърдите му.

— Без да имаш ни най-малка представа от дуел, ти предизвика един човек, и то само заради някаква си игра на карти — смърри го Ирайн.

Бученето в главата на Фарел му пречеше да проумее думите на сестра си. Картината, която бавно се разкриваше пред очите му, го караше да изтръпва. Той виждаше само зеещата кръгла дупка, която го заплашваше през онази сутрин, чуваше само силните удари на сърцето си, усещаше болезненото свиване на стомаха си, което и досега го мъчеше при всяко събуждане. През онази студена сутрин капчиците пот като че ли изгаряха очите му, но той дори не смееше да мигне. Страхуваше се, че и най-малкото движение ще предизвика смъртоносния куршум. Тази подлудяваща паника късаше нервите му до момента, в който той изкрещя и обхванат от безпомощна ярост и страх, замахна с ръка срещу оръжието на противника си. Едва ли беше в състояние да проумее, че по този начин насочва пистолета право към главата си.

Още един силен изстрел прозвуча като експлозия и разкъса тишината през онази ранна сутрин, след което заглъхна като

многогласно ехо. Яростният крясък на Фарел се превърна в рев от безграничната болка, която почувства. Изстрелът, пронизал ръката му, предизвика в съзнанието му ужасни терзания. Още преди да се разсее пушекът от дулото на пистолета, Фарел се беше строполил върху студената, покрита с роса поляна, стенойки от болка и унижение. Една огромна фигура, подобна на сянка, се приближи и застана плътно до лекаря, клекнал край него, за да се погрижи за ръката му. Със замъгления си от болката поглед той разпозна мъжа, който беше причина за страданията му. Той стоеше като някаква черна сянка на фона на изгряващото слънце. Фигурата на Кристофър Сатън задълбочи срама му, тъй като той все още държеше кърпичката върху кървящата си рана, като че ли по този начин искаше да го унижи още повече.

Въпреки болките Фарел проумя, че с този погрешен изстрел беше загубил не само дуела. Изстрелът беше съсипал честта му. Никой повече не би изпълнил нарежданията на един страхливец. А и от собственото си проклетие той не можеше да избяга.

— Налудничавата глупост на момчето е причина за нараняването. — Думите на Сатън дойдоха, сякаш за да засият болката. Нещо като скимтене се изтръгна от устните му. Мъжът продължи, изразявайки се съвсем ясно: — Ако не беше блъснал пистолета ми, аз нямаше да стрелям.

Секундантът му продължи със същия студен тон:

— Той стреля, преди още да е даден сигналът. Мистър Сатън би могъл да го убие и никой нямаше и дума да му каже.

Отговорът на Сатън прозвуча като някакво ръмжене:

— Аз не съм убиец на деца.

— Уверявам ви, сър, в случая вие сте напълно невинен. И все пак бих ви посъветвал да изчезнете отгук, докато не е пристигнал бащата на момчето и не ви е създад куп неприятности.

Фарел си мислеше, че противникът му се отнася твърде снизходително и че много бързо му е простил. Искаше му се да го накара да разбере, че съвсем не е имал такива благородни помисли. Ето защо той изруга и даде израз на безпомощната си ярост, вместо да признае истината за собственото си малодушие. За свое разочарование обаче, с обидите си не постигна нищо друго, освен презрителна усмивка върху лицето на противника си. Сатън се отдалечи от него, без

да го удостои с поглед, като че ли той беше наистина някакво дете, на което не си струва да се обръща внимание.

Мъчителната картина изчезна от съзнанието му и той бавно се върна към суровите факти от действителността. Фарел погледна пълната чаша пред себе си, но треперещите колене не му позволяваха да я държи изправена. Затова не успя дори и с помощта на здравата си ръка да поднесе уискито до устните си.

Думите на Ирайн: „Мъчно ти е за голямата загуба“ — го събудиха окончателно и той се постара да се съсредоточи.

— И ти си готов да съкратиш живота си наполовина. Щеше да се чувстваш по-добре, ако беше оставил този янки на мира, вместо да се държиш като див петел.

— Този човек е мошеник и аз съм му го казал, точно така, казах му го!

Фарел се огледа за някаква опора и, слава богу, откри един стол наблизо.

— Да, наистина исках да защита честта на татко и доброто му име.

— Да го защитиш, така ли? Усилията ти те превърнаха в инвалид, а мистър Сатън нито веднъж не отвърна на клеветите по негов адрес.

— Ще отвърне! — изръмжа Фарел. — Той или ще го направи, или аз ще го... аз ще...

— Какво ще направиш? — попита ядосано Ирайн. — Да не би да искаш да загубиш и другата си ръка? Или докато не те убие, все ще си мислиш, че можеш да се бориш срещу такъв обигран тип като Кристофър Сатън? — Тя вдигна ръка с досада. — Какво си въобразяваш? Та той е почти два пъти по-възрастен от тебе и понякога си мисля, че проявява и двойно повече разум. Беше много глупаво от твоя страна да се захващаш с него.

— Дяволите да те вземат, малката! Ти си въобразяваш, че слънцето се върти само около твоя прекрасен мистър Сатън.

— Какви ги дрънкаш? — изкрещя Ирайн. Обвиненията му я бяха засегнали много силно. — Никога не съм се срещала с този човек! Всичко, което съм чула за него, са хорски приказки. И въобще не вярвам, че дори и една от тези думи отговаря на истината.

— О, и аз съм чувал това-онова — засмя се Фарел. — Всяко малко момиченце и всяка клюкарка са готови да те залепят с какви ли не небивалици за този янки и за неговите пари. Да видиш само бляска в очите им! Но без парите той не представлява нищо! А оп-питът му и неговата обиграност? Ха! Аз ги притежавам поне толкова, колкото и той.

— Да не си посмял да се подиграваш с него, глупак такъв! — отвърна му тя ядосано. — Той и приятелят му бяха по-скоро обидени, отколкото наранени, а накрая се показаха толкова глупави, колкото и ти самият.

— Глупав, ах, аз ли съм глупав? — Фарел се мъчеше да се изправи, за да даде отново израз на яда си, но едно силно оригване попречи на плановете му и той залитна право срещу масата. Изпълнен със самосъжаление, измърмори: — Остави ме на мира! Ти ме измъчваш, когато съм слаб и изтощен.

— Ха! Имаш предвид, когато си пиан! — поправи го тя с леден глас.

Фарел се спъна в стола и се строполи върху него. Затвори очи, отпусна главата си върху тапицираната облегалка и започна да я мята насам-натам.

— Ти си на страната на този подлец! Ти заставах срещу собствения си брат — стенеше той. — Само ако татко можеше да те чуе отнякъде!

Очите на Ирайн блеснаха от раздразнение. С две крачки тя се озова до стола му и го хвана за връзките на плаща. Не смееше да диша, за да избегне неприятния дъх на уиски от устата му. След това се наведе над него.

— Ти си позволяваш да ме обиждаш? — Тя го разтърси така силно, че той я загледа като обезумял. — Бих искала да ти изясня някои неща, братко! — Тя го заля с поток от думи, изречени през зъби: — Един чужденец плаваше преди време из нашите северни ширини. Всички бяха опулили очи, защото корабът му беше голям и величествен. А на третия ден, след като той беше хвърлил котва в нашето пристанище... — Тя непрекъснато стискаше Фарел за дрехата и го разтърсваше колкото се може по-силно, за да разбере той най-после за какво става въпрос. — На третия ден той обвини нашия баща, че играе нечестно. Дали това беше вярно или не, не знам, но той,

разбира се, нямаше право да крещи наоколо така, че да го чуят всички. Чак беше изплашил търговците от Маубъри и Уиркинтън. Татко и до днес се страхува да не бъде хвърлен в затвора, тъй като не е могъл да плати дължимата сума. Да, да, и именно този човек се стреми да се ожени за мене. Богатият мистър Сатън хич не се интересува от разрухата, която е причинил на нашето семейство. О, аз ще съумея да му отмъстя за това, което направи! Но ти, скъпи братко, ти си същият глупак, след като разпалено отричаш всичко и с онзи идиотски дуел ужасно усложни нещата! С такива хора като Сатън се постига много повече в спокоен разговор, отколкото с хлапашко перчене.

В мълчаливо недоумение, вероятно поради здравата хватка на сестра си, Фарел гледаше така втренчено Ирайн, че тя веднага разбра: той не беше проумял нито дума от това, което му беше казала.

— О, за какво ли ти приказвам всичко това? — Тя го блъсна с отвращение назад и се обърна. Очевидно не съществуваше аргумент, способен да го накара да прозре своята глупост.

Фарел гледаше към пълната догоре чаша с уиски и облизваше устни. О, как му се искаше тя да му я подаде.

— Ти може да си с няколко години по-голяма от мен, Ирайн. — Той беше ужасно изморен. Устата му беше подута и пресъхнала и говоренето му костваше големи усилия. — Но това не е повод да ми се караш, сякаш съм някакво дете. — Той наведе глава и измърмори като че ли на себе си: — И онзи така ме н-н-нарече, едно, едно... дете.

Ирайн се заразхожда пред камината. Търсеше просто и разбираемо обяснение, с което да отвърне на обвиненията на брат си. Но изведнъж се спря, смутена от някакъв лек шум. Обърна се и видя, че Фарел беше отпуснал главата си на гърдите, хъркането му се засилваше, ставаше все по-бързо и равномерно и тя със страх осъзна, че не е успяла навреме да го отведе в стаята му. Всеки момент Сайлъс Чамбърс щеше да пристигне и под неговия подигравателен поглед гордостта ѝ щеше да се изпари. Единствената надежда беше баща ѝ да се върне колкото се може по-скоро вкъщи, но и това беше нож с две остриета.

В следващия момент, забавила крачки, Ирайн дочу, че тропотът на копита отвън спря точно пред тяхната къща. Тя напрегнато очакваше дали ездачът ще слезе, или отново ще се отдалечи. Чувство

за безизходност я завладя, когато чу скърцането на нечии ботуши по стъпалата и веднага след това някой силно почука на вратата.

— Сайлс Чамбърс! — Мислите и нервите ѝ се задействаха едновременно. Тя се огледа като подивяла край себе си и отчаяно закърши ръце. Как можа да дойде точно сега, в този фатален момент!

С лудешка бързина тя се спусна към Фарел и се опита да го събуди. Но и с най-големи старания не би могла да прекъсне равномерното му дълбоко хъркане. Ирайн се помъчи да го вдигне, но Фарел тежеше като чувал, пълен с камъни. Той залитна напред и се стовари на пода, заставайки на четири крака. А през цялото време стаята кънтеше от непрестанното чукане на непознатия.

За Ирайн съществуваше само една възможност: да приеме нещата такива, каквито са. Може би Сайлс изобщо не заслужаваше всичките тези притеснения и тя би трябвало да бъде благодарна, че брат ѝ е тук. И все пак не ѝ се искаше да излага себе си и семейството си на присмех. С надеждата да прикрие Фарел от погледа на непознатия, тя издърпа едно кресло, постави го пред него и метна някакъв шал върху лицето му, поне да заглуши хъркането. След това със спокойна увереност приглади косата и роклята си и се опита да потисне мъчителния си страх. Може би всичко щеше да мине добре. Или поне така ѝ се искаше!

Настойчивото чукане продължаваше, когато Ирайн се приближи до вратата. Тя постави ръка върху дръжката и с хладна, уравновесена женственост се появи пред непознатия.

За миг ѝ се стори, че пред очите ѝ е просната огромна мокра кърпа. Погледът ѝ бавно се плъзна от високите кожени ботуши нагоре, през дългото наметало, чак до лицето, подаващо се изпод капещата периферия на широкопола шапка. Тя затаи дъх. Това беше лицето на мъж. И при това най-красивото мъжко лице, което някога беше виждала.

Когато го погледна, тя забеляза, че челото му леко се сбърчи, а лицето му придоби абсолютно сериозен вид, сякаш мъжът беше обзет от лоши предчувствия. Тънките му, фино изписани вежди, хлътналите му бузи, римският профил като че ли принадлежаха на суров морски вълк и му придаваха напрегнат, дори малко мрачен израз. И все пак в чертите му като че ли пробягваше някаква насмешка, стаена в малките бръчици около очите. Тези сиво-зелени очи гледаха така бодро, сякаш

с всяка своя искра търсеха радостта от живота. Свободно и без всякакво смущение те изразяваха одобрението си, оглеждайки я от горе до долу. Леката усмивка, последвала този поглед, блясъкът в очите му, всичко се превърна в някаква обезоръжаваща сила, която подкоси краката ѝ.

Той не беше нито грохнал старец, нито надут самохвалко, заключи веднага Ирайн. Беше мъж, жизнен и силен до мозъка на костите си.

Безспорно той далеч превъзхождаше нейните очаквания. И тя се питаше защо един такъв мъж не е намерил друг начин да се сдобие със съпруга, а се е съгласил на тази разменна търговия.

С галантен жест непознатият свали шапката си и откри своята гъста тъмнокестенява коса. Плътният му мъжествен глас беше също толкова приятен, колкото и лицето му.

— Мис Флеминг, предполагам?

— О, хм, да. Ирайн Флеминг. — Езикът ѝ се движеше неимоверно трудно и тя се уплаши, че ще започне да заеква и ще се изложи.

Умът ѝ работеше трескаво, формулираше мисли и веднага след това ги отхвърляше. Мъжът беше почти съвършен! Или поне видимо нямаше никакви недостатъци! И все пак въпросът оставаше: ако този мъж е искал да се ожени по свое желание, как му се е удало да достигне до тази възраст, без да бъде впримчен досега от поне дузина безумно влюбени жени?

Той трябва все пак да има някакъв недостатък! — подсказваше ѝ здравият разум. Та тя познаваше баща си! Би трябвало да има някакво обяснение...

Макар че мислите ѝ се гонеха една след друга, гласът ѝ остана висок и ясен:

— Влезте, сър. Баща ми каза, че ще дойдете.

— Наистина ли? — Той като че ли беше учуден от нейното твърдение. Тънката резка между устните му се разтвори в приятна, лека усмивка, когато я запита:

— Знаете ли кой съм аз?

— О, разбира се! — Тя се усмихна весело. — Ние ви очаквахме. Моля, влезте.

Когато пристъпи прага, той вдигна учудено вежди и почти против волята си ѝ подаде шапката, камшика за езда и ръкавиците си. Тя старателно ги пое и ги сложи настрана.

— Гледате ме много изненадано, мис Флеминг — забеляза той. — Очаквах да бъда посрещнат с ненавист, а не с приятелска сърдечност.

Ирайн се ядоса вътрешно на тези думи. Не беше и помисляла, че баща ѝ е толкова нетактичен да разказва за нейното нежелание да се омъжва. Как е могъл да допусне, че тя ще отхвърли един толкова привлекателен кандидат за женитба, стоящ много по-високо от всички досегашни претенденти за ръката ѝ.

Фалшива нотка прозвуча в смеха ѝ, когато се опита да му отговори троснато:

— Допускам, че баща ми ви е говорил за моето нежелание да се запозная с вас.

Мъжът се усмихна, за да покаже, че я разбира:

— Не се и съмнявам, че сте мислили за мене като за някакво отвратително чудовище.

— Радвам се обаче да открия, че не сте такъв — отвърна тя и веднага ядосано се упрекна, че говори с него така фамилиарно. Тя скръцна незабележимо със зъби и си пожела той да не я е взел за някоя глупава бърбровка.

Ирайн искаше да прикрие пламналите си бузи и мина покрай него, за да затвори вратата. Докосна я нежната миризма на тоалетна вода, примесена с аромата на коне и мъж, която така силно действа на сетивата ѝ, че ѝ се зави свят. В това отношение у него наистина всичко беше свършено!

Дългите му пръсти бяха бързи и сръчни, когато започна да разкопчава копчетата на палтото си. Той го съблече, а Ирайн, колкото и да се стараеше, не можа да намери нито един недостатък в тези широки рамене, тънка талия и дълги крака. Напорът на мъжественост, очертаваща се под тесните му бричове за езда, беше дръзко доказателство за силата му. А като си спомни за причината за неговото посещение, тя потръпна, сякаш беше вече негова годеница.

— Нека взема палтото ви — предложи тя и се постара да прикрие треперенето на гласа си. Безупречно ушитите дрехи предизвикваха също такова учудване, както и мъжът, който ги носеше.

Всяка промяна дори и на най-малкия детайл би отнела нещо от неотразимия му чар. Жилетката под тъмнозеления жакет отговаряше на най-новата мода, а цветът на кожата, от която беше изработена, подходдаше идеално на панталоните му. Кожените ботуши бяха така подбрани, че подчертаваха формата на мускулестите му прасци. Под коленете маншетът им беше обърнат и блестеше в светлокафяв цвят. И макар че облеклото беше скъпо и модерно ушито, той го носеше с една мъжка простота, нямаща нищо общо със самоувереното му държание.

Ирайн се обърна, за да закачи палтото му близо до вратата. Изненадана от контраста между влажния и студен плат от външната страна и топлината на подплатата, тя се спря и започна да изтърсва дъждовните капки от меката материя. След това се обърна към него:

— Трябва да е било ужасно да язди човек в ден като днешния.

Зелените му очи срещнаха нейните и той сърдечно се засмя:

— Може би, но все пак е лесно поносимо, след като човек знае, че ще се срещне с такава красавица.

Тя не би трябвало да му позволява да стои толкова близо до нея. Беше ѝ изключително трудно да прикрива руменината си и същевременно да се прави на незаинтересована. Тя се упрекваше, че се поддава на настроенията си. Мислите ѝ обаче трескаво се лутаха пред факта, че стои и разговаря с един мъж, който очевидно тутакси би изпълнил всички нейни желания. И все пак тук нещо не беше в ред!

— Баща ми всеки момент трябва да се върне — съобщи му тя делово и с достойнство. — Ще ви бъде ли удобно да почакате във всекидневната?

— Стига да не ви притеснявам — отвърна той. — Имам да обсъждам с него някои сериозни въпроси.

Ирайн се обърна, за да му посочи пътя, но се закова на мястото си, когато влезе в съседната стая.

Зад стола стърчеше обувката на Фарел, така както я беше оставила. Тя се ужаси от собствената си глупост, но ѝ беше съвсем ясно, че вече е твърде късно да въведе госта в друго помещение. При опита ѝ да отклони погледа му встрани, той я дари с красива усмивка. Тя се отправи към дивана.

— Видях ви, че дойдохте от север през реката. — Тя потъна в меките възглавници и му посочи един стол, на който да седне. — Някъде наблизо ли живеете?

— Всъщност постоянното ми жилище е в Лондон — отговори той. След това отметна краищата на тъмнозеленото си сако, при което се показа светлата му кожена жилетка, и седна на стола, който частично прикриваше Фарел.

Спокойствието започна да я напуска, когато си помисли колко смешно би изглеждало всичко, ако той случайно се обърне и открие зад себе си брат й, приличен на вързоп.

— Аз... аз... тъкмо исках да направя чай — смънка тя нервно. — Бихте ли желали една чаша?

— След езда в такова студено и влажно време ще ви бъде много благодарен за чаша горещ чай. — Гласът му беше мек като кадифе. — Но, моля ви, не си правете труда заради мен.

— О, това не е никакъв труд, сър — увери го тя и почти заекна от усърдие. — За съжаление ние много рядко имаме гости.

— Но какво е това там? — За неин неописуем ужас той кимна и посочи с ръка към мястото, където лежеше Фарел. — Да не би да е някой промъкнал се скитник?

— О, не, сър! Това е само... струва ми се... брат ми. — Тя безпомощно повдигна рамене. Главата й беше толкова замаяна, че не беше в състояние да даде някакъв смислен отговор. Беше й ясно, че тайната й е разкрита, и може би това всъщност беше най-доброто: да бъде искрена докрай, тъй като и бездруго не можеше да намери никакво логично обяснение. — Той... хм... снощи е пил малко повече. Тъкмо се канех да го кача горе, когато вие почукахте.

Той стана от стола си и по лицето му се изписа скрито задоволство. Клекна до брат й, дръпна шала и повдигна единия му клепач. Фарел невъзмутимо продължаваше да хърка, а когато гостът погледна пак към нея, явно беше, че се намира в най-добро настроение. Здравите му бели зъби блеснаха в широка усмивка.

— Може би се нуждаете от помощ?

— О, разбира се, сър. — Смехът й би примамил дори и някой домашен дух от скривалището му. — Ще ви бъде изключително благодарна.

Лекото и бързо движение, с което той се изправи на крака, почти я накара да затаи дъх от изненада. Той свали сако си и така даде доказателство, че тези широки рамене бяха истински. Тя внимателно постави дрехата на облегалката на стола. Жилетката му беше

прекрасно ушита и подчертаваше тънката му талия. Когато повдигна Фарел, платът на ризата му се изпъна и за момент тя стана толкова тясна, че ясно пролича играта на мускулите по ръцете и раменете му. Тялото, което тя едва можеше да помръдне, той повдигна с лекота и го метна на рамото си.

— Бихте ли ми показали пътя, мис Флеминг?

— Моля ви... Ирайн — прошепна тя, минавайки току до него.

Отново усети близостта му и свежия мъжки аромат, подлудяващ сетивата ѝ. Тя се упъти към салона с надеждата, че той не е забелязал как шията и бузите ѝ издайнически почервеняха.

Когато се качваше по стълбата, Ирайн се чувстваше замаяна от неговия изпитателен поглед. С някакво вътрешно сетиво тя усещаше, че очите му нито за миг не я изпускат. И все пак не смееше да се обърне, за да се увери. Ако се окажеше вярно и срещнеше неговия възхитен поглед, обгръщащ люлеещите се бедра и тънката ѝ талия, щеше да има още един повод да се изчерви цялата.

Ирайн тръгна напред, за да оправи леглото на Фарел, а мъжът я последва и остави товара си върху пухения дюшек. Тя се наведе над брат си, развърза кърпата около врата му и разкопча ризата, а когато се изправи, сърцето ѝ отново заби лудо, тъй като мъжът пак стоеше твърде близо до нея.

— Предполагам, че на брат ви ще му бъде по-добре без риза и ботуши. — Той я погледна и отново показа белите си зъби и лъчезарната си усмивка. — Да ги сваля ли?

— О, да, моля — отвърна тя. Сърцето ѝ се стопли от усмивката и загрижеността му. — Но той е сакат. Бъдете внимателен с ръката му.

Мъжът се изправи и я погледна учудено.

— Съжалявам. Не знаех.

— Не трябва да се притеснявате, сър. Всъщност това стана по негова вина.

Веждите му се повдигнаха изненадано.

— Вие сте много великодушна, мис Флеминг.

Ирайн се засмя, за да прикрие объркването си.

— Брат ми е на съвсем друго мнение.

Усмивката му се появи отново, щом тя го погледна, а очите му спокойно обходиха нежните ѝ черти и се задържаха малко по-дълго върху меките ѝ червени устни.

Чувствата на Ирайн блуждаеха. Струваше ѝ се, че плува извън времето и пространството. Като в сън тя виждаше зад тъмните мигли две ясни зелени очи, оградени със сиво кръгче около ирисите. Те излъчваха топлина, която отново зачерви бузите ѝ и накара сърцето ѝ да тръпне в гърдите. В себе си тя чувстваше, че не притежава достойнството и сигурността на знатна дама, ето защо се отдръпна и започна да подрежда стаята. През това време той се занимаваше с брат ѝ. Тъй като всичко му идваше отръки и се справяше чудесно, тя не му предложи помощта си. Мълчанието им продължи дълго, стана мъчително и най-накрая тя се реши да го прекъсне. Опита с една бърза забележка:

— Досега денят беше направо отвратителен.

— Да, да — съгласи се той със същата находчивост. — Наистина ужасен ден.

Дълбокият тембър на гласа му отново разлюля гърдите ѝ и Ирайн се опита да открие недостатъците му. В сравнение с досегашните кандидати, които ѝ бяха представяни, този беше почти съвършен, и то дотолкова, че въздействаше почти непоносимо върху сетивата ѝ.

Когато Фарел остана само по бричове, мъжът се дръпна от леглото на брат ѝ и се приближи към нея; носеше ризата и ботушите му в ръка. Тя посегна, за да ги вземе, и се уплаши до смърт, когато пръстите му стиснаха нейните. Това беше една радостна уплаха, която разкъсваше нервите ѝ. В съзнанието ѝ се появи мисълта, че с нито един от предишните си кандидати не е имала толкова близък контакт.

— Страхувам се, че до пролетта времето все ще бъде такова — каза тя припряно. — Тук, на север, в този сезон сме свикнали с проливните дъждове.

— Затова пролетта ще ни се види още по-хубава — отвърна той с леко кимване.

Остроумието, с което Ирайн умееше да води разговори, като че ли се беше изпарило. Представата, че скоро той ще стане неин съпруг, парализираше мислите ѝ. А любопитството да узнае причината, поради която един такъв мъж искаше ръката ѝ, ставаше все по-голямо. Мислейки за избора, който в последно време ѝ предоставяше баща ѝ, тя щеше да бъде почти щастлива, ако Сайлъс Чамбърс не бе ужасно грозен и стар, но се оказа, че той далеч превъзхожда скромните ѝ

изисквания. Беше ѝ невъзможно да повярва, че той отговаря на нейните най-дълбоки, най-съкровени надежди за истински съпруг.

За да прикрие чувствата си и да постави една по-сигурна дистанция между двама им, Ирайн закрачи из стаята и прибирайки дрехите на брат си, каза:

— Тъй като идвате от Лондон, вие сигурно намирате тукашния климат доста по-различен от вашия. Ние също много трудно свикнахме, когато преди години се преместихме да живеем тук.

— Заради климата ли сте се преселили? — попита той и ясните му зелени очи блеснаха весело.

Ирайн се засмя:

— Ако човек е свикнал с влажния климат, тук е много приятно за живеене. Разбира се, стига да не дава ухо на ужасните слухове за крадци и шотландски разбойнически банди. Ще научите много за тях, ако останете по-дълго. Лорд Талбот непрекъснато се оплакваше от шотландските банди и нападенията им върху селата от граничните райони, докато най-послед баща ми беше назначен тук за кмет, а след това поставиха и шериф, който да се грижи за сигурността на гражданите и на имотите им. — Тя разтвори ръце в жест на разочарование. — Чувала съм много слухове за банди и разбойници, които ограбват и убиват богатите хора, но единственото, което баща ми и шерифът са направили досега, е да заловят един браконьер. При това не беше шотландец!

— Ще се въздържа да спомена своите шотландски прадеди, за да не вземете да ме обявите и мен за пладнешки разбойник или нещо подобно.

В очите ѝ се четеше загриженост, когато го погледна.

— Може би наистина трябва да си имате едно на ум и да не споменавате това пред баща ми. Той винаги ужасно се ядосва, когато стане дума за ирландски или шотландски фамилии.

Мъжът срещу нея леко кимна с глава, за да покаже, че ще се съобрази с предупреждението ѝ.

— Ще се опитам да не го дразня ненужно с такива разкрития.

Тя излезе заедно с него от стаята и му каза през рамо:

— Уверявам ви, че това не е наша семейна черта. Аз например нямам основание да мразя никого.

— Това звучи окуражаващо.

Топлотата на гласа му подлудяваше Ирайн и тя не обърна достатъчно внимание на стълбите. Спъна се, загуби равновесие и едва не падна надолу. Дъхът ѝ спря в гърлото, но още преди да е успяла да извика, една дълга ръка обгърна кръста ѝ и я подкрепи, докато отново стъпи здраво на краката си. Облегната на тези широки, силни гърди, тя се задъхваше, чувствайки все пак някакво облекчение. Накрая, цялата трепереща, тя повдигна лицето си към неговото. Изпълненият му със загриженост поглед търсеше нейния.

— Мис Флеминг...

— Моля ви... Ирайн. — Шепотът ѝ прозвуча накъсано и като че ли отдалече.

Никой от тях не чу как външната врата долу се отвори, нито пък доловиха мъжките гласове, които се надвикваха. Двамата бяха потънали в някакъв съкровен свят и може би дълго щяха да чезнат в него, ако отдолу не беше се разнесъл яростен вик, който ги изтръгна от унеса им.

— Ей, кой е тук? Какво значи всичко това?

Все още замаяна, Ирайн се отскубна от прегръдката и погледна към салона, където баща ѝ и някакъв непознат учудено се взираха нагоре. Мрачното лице на Ейвъри Флеминг ѝ стигаше, за да я накара да се почувства несигурна. И все пак това, което първо изплува пред нея от реалността, беше бледото лице на слабия, кокалест непознат, застанал до баща ѝ. Той напълно отговаряше на представата ѝ за Кристофър Сатън. Липсваше му само една брадавица на бузата, за да се покрие изцяло с образа, който рисуваше въображението ѝ.

Къщата сякаш се тресеше от гнева на Ейвъри Флеминг.

— Питам, какво означава всичко това! — Той не ѝ даде нито секунда, за да му отговори. — Излизам само за минутка и какво заварвам, когато се връщам? Да се гукаш вкъщи с някакъв си непознат... Точно ти! — Ейвъри запрати шапката си на земята и откри рядката си коса. — Проклетата жена! Да ме мами в собствената ми къща! Мене! Да бъда лъган от собствената си плът и кръв!

Смущението отново зачерви лицето ѝ. Ирайн бързо слезе по стълбата и се опита да успокои баща си.

— Моля те, татко, остави ме да ти обясня...

— А-а-ах, не можеш ме излъга — изръмжа той презрително. — Видях всичко с очите си. Да, това е измама. Собствената ми дъщеря ме

предава! — Изпълнен с ненавист, той вдигна трепереща ръка и посочи към мъжа, слизащ след нея по стълбата. — С този мръсник!

— Татко! — Ирайн беше ужасена от начина, по който се изразяваше баща ѝ. Тя също посочи с ръка към мъжа, застанал на стълбата. — Това е човекът, който ти си изпратил. Предполагам, Сайлърс Чамбърс.

Новодошлият, зачервен и объркан, излезе крачка напред, закима ситно-ситно с глава, като че ли беше някаква птичка. Той размаха шапката си, за да привлече вниманието на околните, и започна да заеква:

— Аз... с-съм, и-и-ис-скам-м... д-да... кажа... Т-т-ой н-н-не... еее... уфффф!

Последната му мъчителна въздишка принуди Ейвъри да го бутне встрани и да разпери разочаровано ръце. Но, окопитвайки се бързо, той отново се развика:

— Ти, безумна малка глупачке! Напълно ли си си загубила ума? Това не е Сайлърс Чамбърс! — И той показва с пръст през рамото си. — Този тук е човекът. Този, разбираш ли? Този е твоят мъж! — След това пристъпи към нея, застана с разкрачени крака и посочи мъжа, стоящ все още на стълбата. — А оня там! Той е една освирепяла свиня...

Ирайн се облегна на стената и затвори очи. Тя много добре знаеше какво иска да каже баща ѝ.

— Това е копелето, което простреля ръката на Фарел. Това е твоят мистър Сатън. Сатън!

— Кристофър Сатън? — Устните на Ирайн произнесоха името, но тя не успя да издаде нито звук. Само отвори широко очи и погледът ѝ зашари по лицето му, като че ли търсеше някакво потвърждение на това, което току-що беше чула. После се обърна към хилавия непознат и всичко ѝ стана ясно. Той с нищо не се различаваше от останалите кандидати, които ѝ водеше баща ѝ.

— Ти, глупаво същество! — продължи да я хока баща ѝ. — Този тук е Сайлърс Чамбърс! А не онзи мошеник, с когото си седнала да се занимаваш!

Лицето ѝ беше напълно слисано, когато се осмели да погледне към зелените очи насреща. Кристофър се усмихваше съчувствено.

— Моля за извинение, Ирайн. Но си мислех, че знаете кой съм. Ако си спомняте, аз ви попитах.

Изненадата изписана по лицето ѝ след тези думи, започна да се превръща в дива ярост. Беше я водил за носа през цялото време! Гордостта ѝ жадуваше за отмъщение. Тя протегна ръка и с всичка сила я стовари върху бузата му.

— За вас съм мис Флеминг!

Той потърка лицето си и леко се засмя. Очите му бяха все още топли и блестящи. Ирайн не беше в състояние да устои на предизвикателния му поглед и му обърна гръб. Това малко го учуди, но той бързо насочи вниманието си към баща ѝ:

— Дошъл съм тук, за да се осведомя относно един дълг, който имате към мен, сър. Питам се кога най-сетне ще уредите сметките си?

Като бито куче Ейвъри сгуши глава в раменете си и лицето му пламна. Той срещна въпросителния поглед на Сайлърс и измърмори, че ще изплати дълговете си толкова бързо, колкото е възможно.

Кристофър прекоси стаята, за да вземе жакета си, върна се и го наметна на раменете си.

— Надявам се, че по този въпрос ще бъдете малко по-точен, кмете. Не бих желал твърде често да се възползвам от гостоприемството ви, а сте ми обещали да ми се издължите в рамките на един месец. Предполагам, ясно ви е, че този месец дойде и отмина.

Ейвъри сви ръце в юмруци, но не се реши да ги повдигне. Такова движение би могло да се изтълкува като предизвикателство.

— По-добре стойте настрана от дома ми, мистър Сатън. Не желая да се увъртате около дъщеря ми. Тя скоро ще се омъжва и аз държа да не стоите на пътя на кандидатите ѝ.

— Ах, да, чух вече някои слухове — отвърна Кристофър със саркастичен смях. — След като ви опознах, не се учудвам, че опитите ви не са успели. Но не ми се струва много справедливо дъщеря ви да плаща през останалата част от живота си дълговете, които вие сте направили.

— Моята дъщеря изобщо не ви засяга.

Макар че Сайлърс Чамбърс потреперваше при всяка по-силно произнесена от него дума, учтивата усмивка не слезе от лицето на Кристофър. Той изглеждаше съвсем невъзмутим, когато каза:

— Не мога да понеса мисълта, че вие, Ирайн, трябва да се омъжите за някого, само за да изплатите дълговете на баща си към мене.

Ейвъри зяпна от изненада.

— Ха, да не би да искате да кажете, че ще забравите за дълговете? Че няма да мислите повече за тях? Така ли да ви разбирам?

Смехът на Кристофър разби надеждите му.

— Едва ли! Но аз в края на краищата не съм сляп и мога да видя, че дъщеря ви е една много съблазнителна партия. Бих се съгласил да почакам още някое време, ако ми разрешите да поискам ръката ѝ. — Той спокойно повдигна рамене. — Кой знае, може пък да излезе нещо.

Ейвъри почти занемя при това предложение.

— Изнудване и разврат! По-скоро бих искал да я видя мъртва, отколкото омъжена за такъв като вас!

Кристофър плъзна поглед към Сайлърс, който нервно притискаше тривърхата си шапка към гърдите. Когато се обърна към кмета, подигравката беше съвсем недвусмислена:

— Да! Да! Мога добре да си представя.

След този язвителен намек Ейвъри се изчерви и зае настъпателна позиция. Беше му ясно, че външността на Сайлърс изобщо не струва, но човекът все пак имаше прилично състояние. Освен това за дъщеря му щеше да бъде по-добре да вземе съпруг, който ще я затвори вкъщи с куп деца. Но Ейвъри си помисли, че след като Сайлърс беше видял дъщеря му заедно с този дявол Сатън, може би щеше да се колебае да я поиска за жена, тъй като би счел, че получава стока от втора ръка.

— Има доста кандидати, които с удоволствие ще платят цената за такава съпруга — упорстваше Ейвъри, обзет от страх, че Сайлърс все пак ще се разколебае да поиска ръката ѝ. — При това мъже, които са достатъчно умни, за да разберат какво съкровище е тя, и никой от тях няма да се осмели да упреква за нещо роднините ѝ.

Кристофър погледна Ирайн право в лицето и я дари с една крива усмивка.

— Предполагам, това означава, че аз не съм добре дошъл в тази къща?

— Махайте се оттук! И никога повече не се мяркайте! — извика тя и със сълзи на очи започна да се бори с яростта и унижението си. Устните ѝ трепереха, цялата беше обзета от омраза. — Дори и на света да съществуваше само един-единствен гърбав, сакат, прокажен изрод, освен вас, бъдете сигурен, че бих предпочела него.

Кристофър сведе поглед към нея.

— Що се отнася до мен, Ирайн, колкото и да се тръшкате, окото ми няма да мигне да се хвърля отгоре ви и да ви имам. — В усмихнатите му очи тя видя остра подигравка. — Би било детинско и глупаво да се мъчите да ме нараните от криво разбрана гордост.

— Вън! — разярено изкрещя тя, сочейки вратата.

Кристофър наведе глава, кимна с насмешливо покорство и тръгна към закачалката да си вземе палтото. Тогава Ейвъри хвана дъщеря си за ръка и я замъкна към дневната.

— Какво означава това? — викна разгневен кметът. — Излизам навън, рискувам здравето си в тази буря, само и само да ти доведе мъж, а какво заварвам? Дъщеря ми се хвърлила в прегръдките на някакъв непрокопсаник!

— Сайлс Чамбърс не е никакъв мъж — изсъска тя вбесено. — Той не е нищо повече от другите мухльовци, които си ми водил досега, за да ме оглеждат от главата до петите като кобила за продан. А освен това не съм се хвърляла в прегръдките на никакъв непрокопсаник! Аз само се спънах и Сайлс... мистър Сатън ме хвана.

— Видях какво се опитваше да направи тази отрепка! Опипваше те навсякъде с ръцете си. Да, точно това правеше!

— Моля те, татко, говори по-тихо! — дръпна го тя. — Не беше така, както си мислиш!

Колкото повече продължаваше кавгата, толкова Ейвъри повишаваше глас, а Сайлс Чамбърс въртеше и мачкаше тривърхата си шапка, тъй като явно му беше трудно да вземе решение. Паника беше обзела слабичкия мъж с безцветна коса и грубо лице и той непрекъснато хвърляше уплашени погледи към стаята.

— Предполагам, че те още доста време ще бъдат заети — подхвърли Кристофър и закопча палтото си. Щом Сайлс го погледна, той посочи към двамата във всекидневната. — Един силен ром сигурно ще ви се отрази добре на стомаха. Или може би ще споделите с мене малка закуска в гостилницата, ей така, за компания? А след това можете отново да се върнете тук, ако желаете.

— Как... аз... аз мисля... аз... — Сайлс примигна и чувайки крясъците откъм стаята, бързо взе решение. — Мисля, че ще дойда с вас, сър. Много ви благодаря. — Той грабна шапката си и в този миг изпитваше облекчение, че има добър повод да напусне къщата.

Кристофър прикри подигравателната си усмивка, отвори вратата и пусна мъжа пред себе си. Когато навън ги посрещнаха студеният вятър и плющиящият дъжд, Сайлъс започна да трепери и вдигна яката на палтото си. Носът му изведнъж се зачерви и пламна. Той измъкна едни скъсани ръкавици и завърза около врата си протрит шал, което накара Кристофър да повдигне скептично вежди. Ако този човек наистина беше богат, то той не даваше никакви видими доказателства за това. По-скоро приличаше на усърден чиновник, на когото работодателят с нежелание изплаща мизерната заплата. Би било извънредно интересно да узнае колко ли дълбоко ще се бръкне този мъж, в случай че се реши да поиска нежната ръчичка на Ирайн Флеминг.

ГЛАВА ВТОРА

Вратата на къщата се хлопна леко, но въздействието беше като от падането на гръм. Неочакваният шум изплаши Ейвъри, накара го да прекъсне тирадата си, а брадата му се разтрепери, когато погледна към коридора и установи, че не само Кристофър Сатън беше напуснал къщата. Заедно с него си беше тръгнал и Сайлъс Чамбърс. С въздишка на разочарование той се обърна към дъщеря си и вдигна отчаяно ръце.

— Виждаш ли какво направи? Заради твоята проклета тъпота пак загубихме. Проклето да си, момиче! Веднага да ми кажеш защо си пуснала в къщата ми този мошеник, иначе ще счупя камшика върху гърба ти.

Ирайн разтърка лакътя, за който я беше стиснал баща ѝ. Тя гледаше празната закачалка до вратата и изпитваше високомерна гордост, че е успяла да прогони от къщата си поне този надут самохвалко. Чувстваше безкрайно облекчение, че Сайлъс беше сметнал за необходимо да си тръгне с него. И все пак ѝ остана усещането, че е загубила нещо, което е зърнала съвсем за малко, но което я е стоплило и очаровало. Тя заговори, като старателно наблягаше върху всяка дума и се опитваше отново да обясни случката.

— Никога преди това не съм виждала Кристофър Сатън, татко, а когато ти или Фарел сте говорили за него, сте го описвали неточно. Ти ми беше казал, че Сайлъс Чамбърс е тръгнал към нас, и когато на вратата застана някакъв мъж, аз реших, че това е той. — Тя се обърна, сърдита на самата себе си. Беше се оказал дотам подъл, че я накара да вярва на заблуджението си и да го мисли за друг човек!

Гласът на Ейвъри прозвуча плачливо.

— Дъщеря ми придружава моя най-голям враг до спалнята на собствената ми къща и само Бог знае какво се е случило там! И при това иска да ме убеди, че е било заблуда! Просто заблуда!

Ирайн ядно тропна с крак.

— Всичко стана заради Фарел, татко! Беше толкова пиян, че се препъна и се строполи като в безсъзнание. Точно там, където сега

стоиш! А мистър Чам... тоест мистър Сатън беше толкова любезен да го пренесе горе и да го сложи в леглото.

Ейвъри почти изкрещя и очите му заблестяха.

— И ти си позволила този мерзавец да докосне бедния, безпомощен Фарел с мръсните си ръце?

— Нищо не му е направил! — Ирайн движеше крака си напред-назад по протрития килим и прошепна, като че ли на себе си: — Аз бях тази, която го хокаше.

Тези думи ни най-малко не укротиха Ейвъри.

— Боже господи! Ти говориш за него като за някакъв проклет светец! Не бил му направил нищо... — имитираше я той с писклив глас и сочеше към вратата. — Този дявол простря клетия Фарел на земята. Именно този, с когото ти се подвизаваш тук!

Ирайн пое дълбоко дъх, този упрек беше вече твърде много за нея.

— Да се подвизавам с него? Татко! Та ние само сложихме Фарел в леглото и когато тръгнах да слизам по стълбата, се препънах. Той ме хвана! Спаси ме от падане! Нищо друго не се е случило, татко.

— И това е било достатъчно. — Ейвъри вдигна високо ръце, след това ги скръсти на тила си и започна да се разхожда напред-назад из стаята. — И това е било достатъчно — повтори той, крещейки през рамо. — Мистър Чамбърс във всеки случай имаше достатъчно време, за да добие ясна представа за тебе, видя те в ръцете на друг мъж. И вероятно вече е преполовил пътя за Йорк.

Ирайн въздъхна дълбоко.

— Татко, Сайлърс Чамбърс никак не ми хареса. И той беше като всички останали — като всички, които отхвърлих.

Ейвъри тъжно поклати глава и изплака:

— Значи още един. А с всеки изминал ден те стават все по-малко. Без зестра е почти невъзможно да убедиш някого, че си подходяща за негова съпруга. — Ядът му отново пламна. — А на всичко отгоре и твоите фантазии, твоите високомерни изисквания към брака! Искаш да уважаваши и да обичаш човека, за когото ще се омъжиш! Само да си посмяла да кажеш подобно нещо! Това е единствено предлог за измъкване, защото ти не искаш да вземеш никого. Аз ти доведох най-добрите, а ти всичките ги отхвърли.

— Най-добрите? — присмя се Ирайн. — Казваш, че си ми довел най-добрите? Доведе един задъхващ се, дебел лакомник, един заекващ, полусляп старец и един хилав скръндза с космати брадавици по бузите. И твърдиш, че това били най-добрите!

Ейвъри спря и я погледна обидено, изпълнен с възмущение и упрек:

— Всички бяха ергени с добро име, от добри семейства, с голямо състояние и пълни кесии.

— Татко! — Гласът на Ирайн прозвуча умолително. — Татко, доведи ми един млад, красив господин с пълна кесия и аз вечно ще те обичам и ще се грижа за теб до края на живота ти.

Ако в близост до нея имаше кресло, тя би се тръшнала на него, изпълнена с най-дълбоко разочарование. Но тъй като нямаше, тя само хвърли към баща си уморен поглед.

— А сега ме чуй добре, моето момиче. Ще ти наля малко ум в празната глава. — Той вдигна ръка и размаха пръст, за да подчертае още по-ясно важността на думите си. — Един мъж трябва да има нещо повече от красиво лице и широки рамене. Погледни например твоя безценен мистър Сатън.

При това име Ирайн потръпна. Тя прехапа устни, за да възпре гневните думи. Този страхливец! Колко хладнокръвно я беше водил за носа!

— Ти сама виждаш, че той е един хитър тип, винаги готов да те подведе и излъже.

Ирайн беше почти готова да кимне с глава, но в последния миг се въздържа. Този мъж наистина беше използвал нейната несигурност за собствено удоволствие.

— Едно богато конте! Предполагам, че момичетата от пристанището долу дават мило и драго да се хвърлят в ръцете му. Но нито една дама от обществото не би се поддала на такъв като него. Той само ще им надуе коремите, без сериозно задължение да се ожени за тях. А ако ти успееш да го склониш да ти поиска ръката — нещо, в което много се съмнявам — трябва да знаеш, че ще те напусне по един или друг повод, когато ти се насити. Такива са те, красивите петли. Гордеят се с това, което имат под панталона си, толкова, колкото и с хубавото си лице.

Ирайн се изчерви до корена на косите си, когато осъзна къде беше заглеждала Кристофър с любопитството на млада девица.

— Наистина, не може да се отрече, че този Сатън е красиво момче, ако се има предвид твърдото му, скулесто лице. — Ейвъри потърка с пръсти собствената си увиснала двойна брадичка. — Но за тези, които разбират от мъже, той е един студен човек. Това може да се прочете по очите му.

Ирайн си спомни за топлината на тези бистри като кристал очи и се усъмни в наблюденията на баща си. Това просто не беше вярно! В онзи зелен поглед трептяха жизненост и сила, които човек не можеше да не хареса.

Ейвъри продължи високопарно:

— Отсега съжалявам бедното момиче, което ще се омъжи за този надменен, лукав младеж.

Независимо, че Ирайн също не можеше да го понася, тя все пак не споделяше това мнение. Съвсем сигурно беше, че много хора по-скоро биха завиждали на съпругата на Кристофър Сатън, отколкото да я съжаляват.

— Не се тревожи, татко. — Усмивката ѝ беше тъжна. — Никога вече няма да се поддам на хитростите на мистър Сатън.

Тя се извини и тръгна нагоре по стълбите. За минута спря пред стаята на Фарел. Хъркането му още кънтеше, необезпокоявано от нищо. Той щеше да спи през целия ден, за да бъде вечерта отново свеж за следващия гуляй.

Тя леко сви вежди и се озърна. На площадката още се долавяше мекият аромат на мъжки одеколон, за част от секундата пред нея блеснаха зелените ириса, обградени от сребристосиво. Сетивата ѝ изразиха това, което устните ѝ не смееха да изкажат. Тя тръсна глава, за да пропъди образа от очите си, но в този момент погледът ѝ се спря на най-горното стъпало. Споменът за това, как той я беше задържал, когато се спъна, и как я притисна за няколко секунди в прегръдките си, я накара да залитне; тръпки побиха цялото ѝ тяло. Тя чувстваше уверените здрави ръце около себе си, усещаше как горещите, гладки, мускулисти гърди се притискат до нейните.

При тези мисли Ирайн пламна цялата и побягна към стаята си, където се хвърли на леглото. Лежеше и се взираше в мокрия от дъжда прозорец. С неприязън се сети за леката му насмешка.

Да му се отдаде! Той да се качи отгоре ѝ! Като върху крава!

Изведнъж тя разтвори широко очи, сякаш едва сега разбра какво всъщност беше казал той. Но не намираше в думите му и най-малка следа от шега, поне в това, че щял да се качи отгоре ѝ и да я обладае като някоя крава. Ирайн проклинаше острия език на баща си, а и самата себе си, че не беше успяла да проумее веднага какво е искал да каже той. Изстена мъчително, обърна се по гръб и се загледа в пукнатините по тавана. Отвсякъде вееше безутешност — и от мокрите стъкла на прозореца, и от този грозен, запуснат таван.

Долу, в дневната, Ейвъри още крачеше възбудено насам-натам. Опитът му да намери богат съпруг за дъщеря си се оказа много трудна задача, най-трудната в неговия живот. Каква гадна шега на съдбата — точно в момента, в който Сайлърс Чамбърс някак беше свикнал с мисълта, че ще получи за жена една млада, красива девойка, се появи този нехранимайко Сатън и развали цялата работа, като че ли семейство Флеминг си нямаше достатъчно други грижи.

— По дяволите! — Ейвъри удари с юмрук по дланта на лявата си ръка и потърси някакво силно питие, за да облекчи болката както в ръката, така и в сърцето си. После пак закрачи из стаята, проклинайки наум късмета си: „Гръм и мълния! Мътните да го вземат дано!“.

Служейки на Негово Величество, Ейвъри доста се беше издигнал, когато, по-скоро неволно, беше спасил един известен барон на име Ротмън от плен при ирландските бунтовници. Баронът се оказа твърде щедър в своята благодарност, принуди стария капитан да се оттегли в пенсия и го извика да служи в лондонския двор. Влиянието на барона му дойде много добре и той бързо започна да се изкачва по стълбицата на политическата кариера.

Очите на Ейвъри блеснаха и той си наля още една чаша от огнената течност.

В спомените му това беше прекрасно време, непрекъснат кръговрат от важни приеми и срещи, а вечер — балове и банкети в обществото. И на всички тях се появяваше една бледоруса красавица, останала наскоро вдовица, жена с много благородно потекло. Но при цялата си тъга тя все пак не отхвърляше вниманието, което ѝ оказваше започналият леко да побелява Флеминг. Ейвъри научи, че предишният ѝ съпруг бил ирландски бунтовник и голям злодей, който наскоро след сватбата окачил на въжето цяла лодка пленници от войниците на

Негово Величество. Междувременно Ейвъри се беше влюбил безнадеждно в нея и без да се интересува, че по-рано тя е обичала един омразен враг на свободата, я принуди да се омъжи за него.

Тя роди дете, момиченце, с толкова черни къдрици, колкото светли бяха нейните коси. Две години по-късно на бял свят се появи и син, истинско копие на баща си, с кестенявата си коса и здравия, розов цвят на лицето. Една година след раждането на сина си, Ейвъри се изкачи още по-нагоре по стъпалата на успеха. Новият пост обаче изискваше умения, които бяха далеч над възможностите и знанията му. Ала той го отведе в лондонските клубове и при игралните маси. Плахо и със страхопочитание Ейвъри се присъединяваше към играещите като гъска в деня на свети Мартин, която не знае какво я очаква. Въпреки предупрежденията на жена си той играеше, залагайки твърде големи суми, заложи дори и на един кон, който, както стана ясно, пристигна на финала последен.

Неговата невъздържаност в хазарта и некадърността му в работата донесоха на барона толкова много неприятности, че не след дълго той отказа да приема посещенията му. Анджела Флеминг страдаше мълчаливо. Тя беше принудена да гледа как състоянието ѝ се топи, без да остане нищо дори за зестра на дъщеря ѝ, освен онова, което никой не би могъл да отнеме: средствата за възпитанието и всестранната ѝ подготовка.

— Проклетата да е глупостта ѝ! — избоботи Ейвъри. — Проклетата да е и всяка монета, която беше пръсната за това момиче... О, боже, и до днес бих могъл да си живея в Лондон!

Преди доста години той беше уволнен от високия си пост и беше изпратен в северната част на страната, където го назначиха за кмет на Маубъри и където лорд Талбот направляваше дискретно, но твърдо неговите прости и ограничени действия. Когато напусна Лондон, Ейвъри остави дълговете си неизплатени, тъй като вече не се страхуваше от затвора, правейки си сметка, че в тази северна провинция е надеждно защитен от всякакви разкрития. Тук той видя възможност да започне всичко отначало и да докаже, че е един високоинтелигентен мъж.

После почина Анджела и той бързо я прежали. Веселата игра на карти му се струваше най-подходящото средство за утешение след загубата. Свикна да прекарва края на седмицата заедно с Фарел в

Уиркинтън или да се среща един-два пъти седмично със стари приятели за по една игричка в кръчмата на Маубъри. Подтикван от своето непреодолимо влечение към комара, той често посещаваше квартала около пристанището, където беше сигурен, че ще срещне някое ново лице с пълна кесия. Вероятно някои моряци се досещаха, че успехът в играта се дължи по-скоро на сърчните пръсти, отколкото на късмета му. Все пак нито един обикновен моряк не би се осмелил да каже дума в очите на такъв изтънчен господин. Каквото и да ставаше, Ейвъри прилагаше способностите си само когато залаганията бяха високи и той искаше да прибере цялата миза. Все пак не беше чак такъв егоист и от време на време черпеше моряците с по една-две чашки ром от спечелените пари. По принцип обаче моряците не обичаха да губят, особено шумните и нахакани янки. Дълбоко в себе си Ейвъри допускаше, че не един или двама са се оплакали от него на своите капитани.

Как се проклрнаше, че не беше малко по-внимателен, когато Кристофър Сатън го попита дали иска да играе с него. Обикновено капитаните лесно се разпознаваха, но Сатън съвсем нямаше вид на такъв. По-скоро правеше впечатление на добре сложен и елегантно облечен благородник. Изразите, които употребяваше, бяха изискани като на някой лорд от кралския двор, а маниерите му бяха безупречни. Абсолютно по нищо не личеше, че този мъж има собствен кораб в пристанището и че освен него притежава цяла флота.

Съдържанието на кесията му беше впечатлило Ейвъри толкова много, че той бе решил на всяка цена да му измъкне голяма част от него. Кръвта се качи в главата му — до такава степен беше възбуден от предизвикателството. За всеки случай обеща на всички присъстващи, че ще станат свидетели на една вълнуваща игра.

Моряците и техните момичета застанаха плътно до масата. Известно време Ейвъри играеше честно и беше оставил на Фортуна да разпределя щастието. Когато обаче залогът се покачи, той започна да хитрува и да задържа картите, които получаваше. От другата страна на масата под тежките клепачи блестяха две зорки очи и от време на време за секунди учтивата усмивка изчезваше от красивото и загоряло лице на неговия противник. Въпреки това, когато Сатън се наведе над масата и разтвори сакото му, под което пред очите на всички се показаха скритите карти, Ейвъри занемя от изненада. Той се опита с

всички средства да отхвърли обвинението в измама, оглеждаше тъпо и заекваше. На безполезните му уверения не вярваше никой, а той — това много добре си го спомняше — започна да се озърта наоколо притеснено и съвсем безпомощно, търсейки подкрепа и защита, докато най-после влезе Фарел и побърза да спаси честта на баща си. Но той не се беше научил да познава хората и затова високомерно беше предизвикал непознатия на дуел.

Лицето на Ейвъри помръкна. Неговата непредпазливост беше причина сега синът му да живее с осакатена ръка, с която не можеше повече да си служи. Но как би могъл да признае това пред друг, освен пред себе си? Беше се надявал, че Фарел ще убие контето и с това ще ликвидира дълга му. Дължеше цели две хиляди фунта на противника си! Защо съдбата поне веднъж не се показва благосклонна към него? Защо Фарел не можа да го убие? Макар че Сатън притежаваше цяла флотилия, нито една жива душа в Англия не би скърбяла за него. За един чужденец! Един непотребен янки!

Ейвъри изръмжа и сгърчи лице, когато си спомни за моряците от кораба на този янки, който носеше името „Кристина“. Те бяха избухнали в ликуващ смях, потупваха контето по раменете и с уважение го наричаха мистър Сатън. Проклети да са, така диво се радваха на победата му, та Ейвъри и до днес беше напълно убеден, че биха се хвърлили в най-жестокия бой, за да го защитят. За този янки всичко се нареждаше по най-добрия начин, но за семейство Флеминг настъпиха лоши времена.

Слухът, че е измамник, се разпространи по-бързо и от чума и всичките му кредитори го подгониха заради сумите, които им дължеше.

Тежките, превити рамене на Ейвъри се смъкнаха още повече от униние. Какво би могъл да направи сега — един притиснат от всички страни баща? С осакатен син! С образована, но претенциозна дъщеря! Как да се справи с всичко това?

Мозъкът му трескаво заработи, обмисляйки как да омъжи дъщеря си. Може би някой богат търговец от околностите на Уиркинтън ще се заинтересува, като чуе за красотата на Ирайн и за нейните способности. Макар и на възраст, Смадли Гудфийлд ценеше младостта у дамите и беше сигурен, че ще се намери такава, която да отговаря на вкуса му. Единственият му недостатък, който

притесняваше Ейвъри, беше дълбоката му любов към златото и убеждението да не се разделя с нито една монета без крайна необходимост. Но ако някое сладко младо създание стоплеше кръвта и леглото му, вероятно Смадли би се показал по-щедър. Към това можеше да се прибави и предимството, че поради напредналата си възраст той вероятно нямаше да живее още дълго. Пред очите на Ейвъри изплува картината на една овдовяла Ирайн, свободна и богата. Но дали ще се развият събитията така, както ги виждаше в мечтите си, за да се наслаждава той отново на радостите на живота?

Ейвъри се почеса по брадясалата буза и една сърдита гримаса изкриви устните му. Да, щеше да го направи! Още щом съмне, ще отпътува за Уиркинтън и ще направи на застаряващия търговец своето предложение. Ейвъри беше сигурен, че мъжът ще се съгласи. После щеше да съобщи новината на дъщеря си и вече я виждаше на път към Смадли Гудфийлд. Естествено — в това Ейвъри беше напълно сигурен — Ирайн нямаше да се зарадва на този избор, но тя би трябвало да понесе разочарованието си с достойнство. Майка ѝ в края на краищата също го беше направила.

От тези планове настроението му се повиши и Ейвъри отново посегна към гарафата, за да полее взетото решение. След това се надигна от мястото си и нахлупи шапката ниско зад очите си. По това време някои от приятелите му се обзалагаха в кръчмата какъв фураж ще се появи най-рано на пазара в Маубъри, или пък дали ще се предлагат овце или гъски. В очакване Смадли Гудфийлд да стане член на семейството, може би и той трябваше да се включи в тези облози.

За пътниците, пък и за жителите на селото, кръчмата „При глигана“ в Маубъри беше едно приятно място за срещи, където можеха да се видят и някои нови хора. Масивни, наскоро полирани дървени колони носеха горния етаж на заведението, който предлагаше поинтимна, почти домашна атмосфера на посетителите, за разлика от долния салон. Остър дъх на силни питиета и апетитни миризми на печено месо проникваха във всички ъгли на кръчмата. Шишета, пълни с ром и уиски, заемаха цялата стена, пред която стоеше кръчмарят, винаги с влажна кърпа за бърсане на тезгяха в ръце. От време на време той хвърляше по един поглед към пияния мъж, дремещ в ъгъла на бара,

докато едно от момичетата сервитьорки пъргаво притичваше насам-натам и слагаше пред мъжете по масите пълни чинии и кани с вино.

До прозореца седеше Кристофър Сатън. Той подхвърли няколко монети върху плота на масата, за да плати поръчките, които беше направил дотук със Сайлс Чамбърс. След това лениво се облегна на стола и с наслада изпи остатъка от бирата си. Кучешкият лай откъм улицата съпровождаше сравнително бързото отпътуване на мистър Чамбърс с неговата невзрачна карета. Кристофър се усмихваше весело, наблюдавайки го през стъклото на прозореца. Човекът явно беше объркан от разправията в семейство Флеминг и когато Сатън му поръча още едно питие, той с охота го прие и призна, че междувременно вече е размислил и е решил да не бърза да взема момичето за жена. Изглежда, че кметът прекалено силно беше подчертал колко плаха и затворена е дъщеря му. И макар че той ни най-малко не беше преувеличил с описанието на нейната красота, мистър Сайлс заяви, че се осмелява да се усъмни в смиреността и кротостта ѝ. Момичето беше доказало, че притежава доста повече жар, отколкото той беше в състояние да понесе. Беше само един миролюбив човек, добросъвестен и предпазлив, и твърдо беше начертал жизнения си път. Да се наслаждава на една толкова млада и красива жена, и да вярва, че тя ще е само негова, беше твърде съмнителен лукс. При това опасността от разгръщането на такъв темперамент сериозно го безпокоеше.

Кристофър не показва, че е недоволен, когато Сайлс Чамбърс поиска да го напусне. Да, всичко се беше развило много добре. Никакви заплашителни предупреждения или груби намеци не бяха необходими, за да се убие желанието на Сайлс да се върне в къщата на Флеминг. Само две-три невинни забележки, приятелско кимване, незаангажирано повдигане на раменете плюс състрадателна физиономия бяха достатъчни, за да убедят човечеца, че трябва да бъде много предпазлив с избора на жена. Сайлс, изглежда, твърдо реши да се придържа към мъдрите съвети на Сатън. Най-накрая той заключи на глас, че е длъжен да опази своето малко състояние и че човек би следвало да бъде много внимателен, когато става въпрос за такова сериозно нещо като женитбата.

Кристофър усещаше, че зад гърба му стои някой, и когато обърна глава, видя някакъв пияница, нисък на ръст и със сплъстена коса, който

се взираше в чашата, оставена на масата от Сайлъс.

— В... вие сте чужденец... какво... търси тук един чужденец, господине? — попита пияният.

Не беше трудно да се отгатне какво води човека към неговата маса. Кристофър обаче се интересуваше от Маубъри и неговия кмет. Беше решил да разпита за клюките в селото. Той приветливо кимна и лицето на мъжа се озари от широка усмивка, при която се показаха развалените му зъби. Той обаче веднага премести погледа си отново върху каната.

— Мога... л-ли... да седна при вас-с-с, господине?

С кимване Кристофър го покани да заеме мястото, където до преди малко бе седял Сайлъс. Още неуспял да се намести удобно, човекът грабна чашата и изпи остатъка от бирата.

Кристофър повика с поглед момичето и поръча:

— Донеси на моя приятел още една бира — заповяда той. — А може би и малко месо, за да си подложи на стомаха.

— Вие сте истински светец, господине! — избоботи мъжът с подпухналите си устни и наведе замислено месестия си нос. Пурпурночервени жилки прорязваха цялото му лице, а лявото от безизразните му сини очи беше покрито с бяла ципа. Той се озърташе неспокойно в очакване на поръчката. Жената му донесе каната с бира и една дървена чиния, пълна с месо. След това се наведе над масата, за да вземе монетите. Тя дари Кристофър с предразполагащ смях и му предложи своя чар, разтваряйки леко блузата си. Неочаквано Бен удари с кокалестата си ръка по масата и изплаши както благодетеля си, така и момичето.

— Внимавай... н-не... ти прилича да правиш така, Моли! — измърмори той. — Тук има по десет пенса за всяка бира и още нещо отгоре. Ззначи... смятай правилно. Или си рече, че можеш да вземеш всичко, което е оставено на масата. Но ти не помисли за клетия Бен. А освен това не искам да ограбваш моя приятел!

Кристофър се покашля, за да прикрие смеха си, а Моли хвърли зъл поглед към неговия „защитник“. Все пак тя старателно преброи монетите и изчезна. Доволен, Бен се обърна пак към бирата и яденето си.

— За т-тебе... е, Бен. Ще бъдете добре, когато Бен се грижи за вас, господине! — измърмори той и обърса уста със скъсания си ръкав.

После отпи една дълбока глътка от халбата и въздъхна тежко. — Тук няма толкова мили хора, дори изобщо няма такива, които да ми направят добро. Такъв фин човек, какъвто седи срещу мене, не, н-не. Старият Бен ще ви пази винаги, господине, да, ще ви пази!

— Търсиш ли работа? — попита го Кристофър.

Мъжът повдигна мършавите си рамене:

— Няма такава душа, която да се смили над стария Бен. Но той невинаги е бил такъв! Старият Бен е служил на кораб на Негово Величество. На старото дървено корито, преди повече от двайсет години! — Той потърка замислено брадата си и се загледа в добре облечения мъж. — Не съм ли ви виждал на палубата? Най-горе! Дори не само веднъж, май два пъти?

— Може би един-два пъти — отвърна Кристофър. — Но сега съм на сушата. Или поне за известно време.

— Искате да отседнете тук, в странноприемницата?

Когато той кимна, Бен вече беше готов със следващия въпрос:

— Търсите значи къде да се установите? Жилище ли искате?

— Е, и? Ти можеш ли да ми предложиш нещо, ако е така? — попита на свой ред Кристофър.

Мътният поглед на Бен се спря върху него. Облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Предполагам, че изтънченият господин си търси хубава къща с дворче или нещо подобно? В такъв случай обаче не сте попаднали на правилния адрес! Лорд Талбот е сложил ръка на всичко свястно, което може да се намери в околността. Но бихте могли и да извадите късмет, ако се заинтересувате от дъщеря му. Е, да, не е чак толкова просто да я омъжи. Лордът търси за нея човек с положение. Разбирате ли? Но доколкото чувам, не е лесно всичко да стане по волята му. С нея самата не е много трудно. — Той се закиска. — Тя ще ви хареса, о, да, сигурен съм! Тя разбира от мъже.

Кристофър му отвърна със смях:

— Знаеш ли, в момента съвсем не мисля за женитба!

— Е, добре... ако не гледах на вас като на приятел, нямаше да ви кажа, но сега ви съветвам да прескочите до кмета и да погледнете неговата щерка. Тя е единственият човек в Маубъри, който съчувства на стария Бен и му дава по нещо, когато мине покрай задната врата. —

Той сложи ръка пред устата си, засмя се, после си избърса носа. — Естествено кметът би дошъл направо с камшика, ако знаеше това.

— Ако един ден стигна до мисълта да си търся някое момиче за жена, ще имам предвид твоите предложения. — Зелените му очи блестяха над ръба на чашата, когато Кристофър отпи голяма глътка от питието си.

— Ах, да, внимавайте обаче — щерката на кмета няма никаква зестра. — Бен вдигна предупредително пръст. — Кметът не може да си го позволи. А освен това няма и земя или нещо подобно. Виж, при Талбот е по-друго... — Зачервените му очи оглеждаха внимателно всяка подробност от облеклото на стоящия срещу него човек. — Разбира се, вие не ламтите за богатството на някой друг, то изобщо не ви трябва. Но дори и да искахте да се сдобие с нещо повече, тук вече няма никаква земя. — Той замълча и отново повдигна кривия си пръст. — Освен може би старата съборетина, която изгоря преди няколко години. Сакстън Хол, така се казваше тя, господине, но сега там са останали само камъни, дори няма и врата, през която да се влезе.

— И защо?

— Всички от семейство Сакстън бяха убити или пък избягаха оттук. Някои казват, че са ги нападнали шотландците, други обаче не вярват. Преди много, много години старият лорд бил изведен посред нощ навън и намушкан с шотландски меч. Жена му и синовете му успели да избягат и никой повече не чул нищо за тях, допреди... о... отдавна... приблизително три... или може би бяха четири... години, когато единият се върна. И предяви претенции да си получи всичко обратно. О, той беше наистина един горд млад човек. Висок и строен като вас. Очите му пронизваха всеки, когато се ядосаше. И тъкмо когато кракът му стъпи на собствената му земя, отново лумна огън — и той стана на пепел... някои казват, че пак били шотландците. — Бен тръсна чорлавата си глава. — Но други пък твърдят, че не били те.

Любопитството на Кристофър беше събудено:

— Искаш да кажеш, че не са били шотландците?

Бен поклати глава.

— Има някои, които си мислят, че знаят, и други, които не знаят. Човек просто не може да бъде сигурен.

— Но ти знаеш — настояваше Кристофър. — Умен човек като теб трябва да знае.

Бен погледна накриво събеседника си:

— Брей, господине. Все пак умея да си служа и с петте сетива, а през хубавите времена стария Бен много го биваше. Повечето момчета си мислят, че съм изкуфял от рома. Но аз ще им кажа, че Бен има както зорки очи, така и остър слух и знае да гледа и да слуша какво става наоколо.

Той се наведе над масата, за да бъде по-близо до своя нов приятел, и снижавайки глас, зашепна:

— Мога да ви разкажа няколко историйки за хората тук, от които ще ви настръхнат косите. Ха, а вие бихте ли се смели, ако видите жив човек да гори, а? — Изпълнен със загриженост, той поклати глава. — Но по-хубаво да не говоря за това. Не е добре за мен.

Кристофър кимна на Моли и ѝ подхвърли една монета, когато тя донесе на Бен нова халба бира. Към него тя беше самата сърдечност и му отправи примамлива усмивка. Когато обаче погледна стария нехранимайко насреща му, устните ѝ се разтегнаха в ехидна гримаса, тя отметна глава назад и тръгна да си върши работата, обслужвайки мъжете, насядали около огнището.

Бен отпи една голяма глътка от пълната кана и се облегна на стола.

— Вие сте добър приятел, господине, заклевам се в гроба на майка си, така е.

Набит мъжага с огненочервена коса, която, сплетена на плитка, се подаваше изпод тривърхата му шапка, отвори вратата към салона. Той си изчисти калта от ботушите и изтръска дъждовните капки от палтото си. Плътено зад него вървеше друг мъж, който много приличаше на първия и чието ляво ухо трепкаше от някакъв несъзнателен тик.

Бен сгуши глава в раменете, сякаш искаше, ако е възможно, да не бъде забелязан от новодошлите. Бързо изпи остатъка от бирата си, преди да се надигне от стола.

— А сега трябва да си вървя, господине, за голямо мое съжаление.

Двамата мъже се запътиха към бара, а в същия момент Бен се шмугна през вратата и забърза с развети крачоли надолу по улицата, озърна се още веднъж през рамо назад, и зави зад ъгъла.

— Тими Сиърс! — извика гостилничарят и се засмя. — Измина доста време, откакто ви видях за последен път. Вече се питах дали не сте потънали в земята, дали черната не ви е погълнала.

— Погълна ме, Джейми — избоботи рижавият, — но дяволът отново ме измъкна на бял свят.

— О, та вие самият сте червенокосият дявол, вие самият, Тими, момчето ми.

Кръчмарят взе няколко кани и ги напълни с бира от бурето. Постави ги на голия тезгях и с обиграно движение ги плъзна към двамата. Опърпаният тъмнокос мъж с неспокойното ухо взе едната, облиза жадно устните си, надигна я и тъкмо се канеше да я изпие, когато придружителят му гневно свали ръката му надолу.

— Охлади нетърпението си, Хаги. Наистина, откакто падна от коня и си разби главата, се държиш като някое дете. Запомни най-последно, няма да вземаш нищо, което ми принадлежи! Това ще трябва да си го запишеш, ако искаш да си с мене, разбрано?

Мъжът кимна покорно и радостно. Тими Сиърс най-последно натопа устните си в пяната, образувала се в горния край на каната. Хаги го гледаше и премляскваше, докато той отпи и втората глътка, след това грабна бързо своята бира и започна жадно да пие.

— Какво правите вие двамата тук в такъв ден? — любопитства гостилничарят.

Сиърс се засмя, остави каната и удари с широката си длан по тезгяха.

— Това е единственото място, където мога да избягам от проклетата си жена.

Моли се приближи, погали гърдите си и се засмя, гледайки го в очите.

— Мислех, че си дошъл заради мене, Тими.

Като някаква мечка мъжът награби момичето и го завъртя толкова силно около себе си, че то започна да писка от удоволствие. Когато отново го остави на крака, той затърси нещо във вътрешния джоб на палтото си, извади оттам една златна монета и с крива усмивка я завъртя пред очите ѝ, стискайки я между пръстите си. Тя възбудено се засмя и бързо посегна към парата, която веднага изчезна в деколтето на блузата ѝ. Моли заподскача весело и се отдалечи, като хвърли през рамо една мамеща усмивка. В очите ѝ се четеше

многозначителна покана и не беше нужно да казва нито дума, когато тръгна нагоре по стълбата, а той я последва забързано. Хагарт Бентуърт остави каната си на тезгяха и тръгна след тях. Когато се качи горе, едва не се спъна в краката на своя придружител и Сиърс за малко щеше да се строполи по стълбата. С голямо усилие той успя да запази равновесие. Обърна се и в очите му блесна див пламък.

— Не тук горе, Хаги! — озъби му се той. — Тук не можеш да ме последваш. Иди и изпий още една бира. — Той блъсна назад приятеля си и се загледа в заоблените хълбоци на момичето.

Кристофър се усмихна, вдигна чашата си и тогава отново забеляза някаква сянка наблизко. Тъмнокосият човек, който преди това седеше на една обикновена дървена маса, сега се беше изправил до него и се беше подпрял на облегалката на стола, от който току-що бе станал Бен. Имаше стойка на офицер, макар че облеклото му не даваше повод за такова предположение. Мускулестото му тяло беше облечено с кожена жилетка без ръкави и дебела вълнена риза, а бричовите, които му стояха много добре, бяха пъхнати във високи ботуши.

— Мога ли за малко да ви направя компания, сър? — Той не дочака отговора и седна на стола срещу Кристофър. Мъжът разкопча жилетката си, оправя двата пистолета, втъкнати в колана му, след това се отпусна и сложи ръце върху облегалките на стола.

— Старият Бен си изпроси от вас някоя и друга бира, а?

Кристофър гледеше мълчаливо мъжа и се питаше защо ли го заговори. Това, че не бързаше с отговора, би трябвало да ядоса неканения гост. Той обаче дари Кристофър с лека, обезоръжаваща усмивка.

— Извинете, сър. — Той протегна приятелски ръка. — Аз съм Алън Паркър, шериф на Маубъри. Назначен съм от лорд Талбот, за да опазвам реда тук.

Кристофър пое протегнатата ръка, погледна изпитателно човека и му каза името си. Шерифът не даде да се разбере дали вече го е чувал, макар Кристофър да беше сигурен, че мълвата за състоялия се дуел е стигнала до ушите му.

— Мисля, че влиза в задълженията ми да предпазвам чужденците от Бен. Често в главата му се въртят духове, демони и други адски същества — зависи какво е пил. Човек просто не трябва да го взема на сериозно.

Кристофър се засмя:

— Очевидно е така.

Шерифът го погледна замислено.

— Не мога да си спомня дали не съм ви виждал и друг път тук. От околността ли сте?

— Имам градска къща в Лондон. Но един от моите кораби се намира в пристанището на Уиркинтън и затова съм дошъл тук. — Кристофър побърза да обясни и по каква причина корабът му се намира в това пристанище. — Ще остана в Маубъри, докато уредя работите си.

— Що за работи са това, ако смея да попитам?

— Дойдох тук, за да си прибера парите, които един човек ми дължи. Но тъй като той явно няма възможност да ми се издължи сега, може би ще се наложи да поостана някое време, така да се каже, за да го подтикна по-бързо да намери сумата. Да, и както изглежда, май ще трябва да си потърся квартира.

Шерифът отново се облегна на стола и се засмя.

— Може би ще бъде по-добре, вместо да чакате парите в брой, да се задоволите с нещо друго.

Крива усмивка премина по лицето на Кристофър.

— Точно това е и моето желание, но, страхувам се, че човекът упорства и изобщо не смята да връща дълга си.

— Е, ако все пак сериозно мислите да си търсите жилище тук, трябва да ви кажа, че извън странноприемницата трудно ще си намерите място.

— Бен говореше за някаква господарска къща, която изгоряла преди няколко години. Разправяше, че собственикът на къщата бил убит, а той не знаел да има други роднини, които да предявяват претенции за земята.

Шерифът неспокойно прекара ръка през черната си коса.

— Аз също посетих мястото веднага, след като станах шериф тук. Бях чул слухове, че човекът бил изгорял в пламъците, но не намерих останки от трупа. От самата къща все още стои по-голямата част. Само новото й крило изгоря, то беше от дърво. Камъкът на старата сграда спря пламъците. От пожара насам къщата стои празна... с изключение, както казват хората наоколо, на двата духа: на стария лорд с меч в гърдите и на другия — обгорял и ужасно обезобразен. —

Той сбърчи чело и леко поклати глава, като че ли от смущение. — И все пак арендаторите си вършат работата, сякаш очакват всеки миг Сакстънови да се върнат отново. А когато лорд Талбот се интересува от земите, отговориха му, че семейството все още не е отстъпило владенията си и че данъците им се плащат редовно.

— Кой получава наемите?

За секунда Алън го погледна объркано.

— Откъде казвате, че идвате?

— Какво общо има това с моя въпрос? — Кристофър смекчи думите си с усмивка.

— Само полюбопитствах — отвърна приятелски Алън.

— Идвам от Бостън, за да търся търговски пристанища за корабите си. — Той вдигна високо едната си вежда и погледна шерифа в очакване.

Алън сви рамене и продължи разговора.

— Доколкото знам, лорд Талбот събира наемите. Но той го прави повече или по-малко, за да услужи на семейството, докато бъдат регулирани парцелите.

— Значи в такъв случай лорд Талбот е и този, който плаща данъците?

— Не и ако желае да получи земята. Това би било глупаво от негова страна.

— Но тогава може би този лорд Сакстън изобщо не е мъртъв — помисли на глас Кристофър. Той стана и взе наметалото си.

— От три години съм тук шериф и все още не съм видял или чул нещо, което да доказва, че той е жив — увери го Алън. Той погледна през прозореца тъкмо когато навън премина една голяма карета, и скочи на крака. — Това е каретата на лорд Талбот. Той знае много повече за Сакстън Хол, отколкото всеки друг човек в околността. Елате, ще ви представя. — По лицето на Алън премина лека усмивка. — Ако имате късмет, и дъщеря му Клаудия ще бъде с него.

Кристофър сложи шапката си и последва шерифа през салона, след това излязоха и прекосиха покритата с калдъръм улица. Една голяма, красива карета стоеше близо до странноприемницата, а кочияшът слезе, за да постави малко столче пред украсената с герб вратичка. Гербът в по-голямата си част се състоеше от доста объркани орнаменти, сред които имаше три странни черти, но те не биеха много

на очи. На тази прекрасна карета би завидял и самият крал, а когато лорд Талбот слезе от нея, всички забелязаха, че външният му вид беше не по-малко впечатляващ, както се бе издокарал целият в брокат, дантели и коприна, характерни по-скоро за отминалите времена. Изглеждаше на средна възраст и явно се поддържаше много добре. Той погледна към вратата на каретата и подаде ръка на млада жена, чийто тънък силует с черни коси от разстояние много напомняше на Ирайн Флеминг. И все пак, когато тя се приближи, Кристофър видя, че нейната хубост далеч не може да се мери с тази на Ирайн. Очите ѝ се стесняваха във външните си ъгли и като че ли им липсваше тежестта на миглите, които обграждаха зениците с цвят на аметист. Макар че човек не би могъл да нарече чертите ѝ груби, те все пак не бяха така фини и деликатни като на Ирайн. А и кожата ѝ нямаше толкова светъл и чист тен. От друга страна обаче, нито едно момиче не би успяло да постигне нейната грация и изисканост.

Клаудия Талбот застана до баща си. Тя наметна грижливо кадифената качулка върху главата си, за да запази прелестната си прическа от дъждеца, и след това пое подадената от баща ѝ ръка. Погледът ѝ се плъзна към Кристофър, бавен, изпитателен поглед, който несъмнено оценяваше достойнствата на външния му вид.

— Но, Алън — измърмори тя, когато двамата мъже се приближиха. — Никога не съм допускала, че ще хукнете по улицата, за да ми представят някого. Не сте ли поне мъничко ревнив?

Шерифът се засмя и отговори на кокетната ѝ забележка:

— О, Клаудия, вярвам, че ще ми останете вярна, дори да ви представя цял полк мъже. — С възторжен жест той посочи мъжа до себе си. — Позволете да ви запозная с Кристофър Сатън от Бостън. Ако се съди по облеклото му — джентълмен, и, струва ми се, още един мъж, готов да падне в краката ви, сразен от вашия чар.

— За мен е чест, мис Талбот! — каза Кристофър и галантно се приведе над ръката ѝ, облечена в ръкавица.

— Боже господи, колко сте висок! — отбеляза тя закачливо.

Кристофър познаваше добре похватите на дръзките жени и веднага схвана смелото примигване на очите ѝ. В случай че копнееше за женска компания, явно току-що му беше отправено предложение.

— А този достоен за уважение господин е лорд Нейджъл Талбот — продължи Алън церемонията по представянето.

— Сатън... Сатън... — повтори лорд Талбот замислено. — Чувал съм това име някъде.

— Може би си спомняте за мене поради недоразумението, което имах преди няколко седмици с кмета — предположи Кристофър.

Лорд Талбот го загледа с интерес.

— Аха, значи вие сте този, който се дуелира с Фарел, така ли? Е, няма да ви упреквам за това. Този невъзпитан младеж създава неприятности навсякъде, където стъпи кракът му.

— Мистър Сатън е по делова работа в Маубъри — рече Алън. — Искате да си купите жилище по тези места.

Лорд Талбот се засмя доволно.

— Тогава ви пожелавам щастие, сър. Това е голяма работа — да се купуват земя и имот. Най-важно е обаче да вложите достатъчно пари, за да бъде всичко сигурно и трайно. Човек трябва да е доста богат, за да направи сполучлива покупка.

Кристофър улови в погледа му скрития въпрос.

— Имам предвид Сакстън Хол.

— О, да не би да искате да купите къщата? — намеси се Клаудия със сладко гласче. — Та тя е почти изгоряла и е пълна с духове. Всеки човек в околността ще ви каже, че това място носи нещастие.

— Наистина не мога да си представя, че един чужденец си е поставил за цел да се сдобие със земите и къщата! — Лорд Талбот погледна изпитателно младия янки. — Имате ли професия, или сте човек, отдаден на свободата си?

— По малко и от двете. — Зъбите на Кристофър блеснаха в бърза усмивка. — Притежавам много кораби по всички пристанища на света, но освен това с радост се отдавам на безделието и удоволствията.

В очите на Клаудия трепна ново пламъче:

— Трябва да сте страшно богат.

Кристофър небрежно вдигна рамене.

— Е, имам достатъчно, за да си позволя някои забавления.

— Сакстън Хол заедно със земите около него би бил чудесна придобивка, но за съжаление не се продава. — Лорд Талбот се засмя кратко. — Ако беше така, аз отдавна щях да съм го взел за себе си.

— Папа, ти би притежавал цяла Англия, ако кралят разрешаваше — отбеляза закачливо Клаудия и го потупа по ръката.

Усмивката, с която лордът я погледна, беше тъжна:

— Това е необходимо, за да мога да поддържам лукса, в който живееш.

Клаудия захихика:

— Тъкмо се сетих, папа, обещах на шивачката да потърся плат за нова рокля. Но знам, че имаш сметки за уреждане с кмета, затова трябва да си намеря друг придружител. — Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха палаво, когато очите ѝ срещнаха погледа на Кристофър.

— Мога ли да ви помоля да ме придружите, мистър Сатън?

— Клаудия! — Гласът на баща ѝ беше изпълнен с ужасен упрек. — Та ти току-що се запозна с младия господин!

— Папа, всички що-годе приемливи млади мъже в околността изпитват смъртен страх от теб — противопостави му се Клаудия с тон, който не търпеше възражения. — Ако не поема инициативата в свои ръце, сигурно ще си умра като стара мома.

Устните на Кристофър трепнаха весело, когато погледна баща ѝ. Лордът изглеждаше доста уплашен от сарказма на дъщеря си.

— С ваше позволение, сър.

Лорд Талбот неохотно кимна, а Алън се захили, когато Кристофър услужливо подаде ръката си на Клаудия.

Със самодоволно кимване Клаудия я пое и тръгна до него, вдигнала триумфално глава. С този придружител би предизвикала завистта на всяка жена в Маубъри. И когато видя зад прозореца на кметската къща една самотна фигура, обля я вълна на възбуда, тъй като усещаше погледа на Ирайн в гърба си още дълго време. Клаудия мразеше сравненията, които непрекъснато се правеха между нея и другото красиво момиче. Разбира се, тя изпитваше дълбока радост, когато някой описваше ужасните кандидати, които кметът водел на дъщеря си. Най-съкровено желание на Клаудия беше да види това момиче впримчено в брак с някой от ония отвратителни старчоци.

— Изглежда, че Клаудия си намери играчка, с която да се позабавлява известно време — забеляза Алън, обзет от добро настроение.

Лорд Талбот изстена, преструвайки се на измъчен:

— Съжалявам, че майка ѝ не поживя още няколко години. Като знаете как непрекъснато мърмори Клаудия, можете да си представите колко големи са ядовете ми.

Шерифът се засмя и посочи с глава към кметската къща:

— Клаудия каза, че сте имали сметки за уреждане с нашия кмет. Да дойда ли с вас?

Лордът отхвърли предложението му.

— Не, става въпрос за лични работи. — Той посочи към отдалечаващата се двойка. — Но все пак можете да направите нещо за мен. Хвърляйте по едно око на този нахален младеж. Мисълта, някакъв си янки да ми влезе в къщата, съвсем не ми харесва.

Алън се засмя:

— Ще направя каквото мога, милорд.

— Тогава ви напускам и вярвам, че ще се погрижите за всичко.

Лорд Талбот решително закричи към малката къща на кмета и почука по вратата със сребърната дръжка на бастуна си за разходка. Отначало никой не го чу и той тъкмо започна да се чуди коя ли може да е причината, когато вратата леко се откряхна. Ирайн надзърна и по лицето ѝ пролича, че този гост не ѝ беше по-приятен от Сайлъс Чамбърс.

Лорд Талбот бутна вратата с бастуна си и принуди момичето да отстъпи.

— Не ме гледайте през пролуката, Ирайн. — Той се засмя, хвърляйки поглед към нея. — Искам добре да виждам хората, с които говоря. Вкъщи ли е баща ви?

Объркана и малко нервна, Ирайн направи лек реверанс и бързо отговори:

— О, не, сър. Има някаква работа в селото. Не съм много сигурна, но вероятно ще си дойде всеки момент.

— Е, добре, тогава ще го почакам до огъня, ако разрешите. Ужасен ден е днес.

Лорд Талбот забърза към нея, спря се, подаде ѝ палтото и тривърхата си шапка и влезе в дневната. Той не обърна внимание на лошото настроение на Ирайн, остави я да затвори вратата и да окачи мократа му дреха на закачалката. Когато и тя дойде в стаята, го намери вече седнал на един люлеещ се стол близо до камината. Беше праметнал крак върху крак и под края на дългото му пардесю се виждаха стъпалата му, обути във фини сиви чорапи. Топлина заблестя в очите на лорда, когато я видя да влиза, и той я дари с усмивка, за която се надяваше, че изглежда съвсем бащинска.

— Скъпа моя Ирайн, вие прекрасно изпълнявате задълженията си. Само като гледам колко добре поддържате къщата, откакто си отиде майка ви! Сигурен съм, че сте щастлива тук. А и баща ви, изглежда, добре се справя със службата си. Да, но напоследък ми прави впечатление...

Той продължи да бърбори, наблюдавайки как момичето се движи напред-назад из стаята. Говореше, без да спира, или пък правеше многозначителни паузи, за да привлече вниманието ѝ и да намали напрежението, тъй като тя му изглеждаше твърде неспокойна. В края на краищата тя беше едно много привлекателно момиче, макар че беше чудно как мухльо като Ейвъри Флеминг е могъл да сътвори такава красота.

Ирайн го слушаше с половин ухо, докато гласът му стана монотонен. Тя добре знаеше лошата репутация на Нейджъл Талбот. Неговите подвизи бяха любима тема за подигравки и клюки. Тя ги слушаше, откакто бяха дошли да живеят в Маубъри. Същевременно се стремеше да се движи близо до прозорците към улицата, за да не би любопитните (а тя знаеше, че винаги ще се намерят такива) да я обвинят, че се е уединила твърде интимно с него.

— Ще направя чай, докато чакаме — предложи тя колебливо. После разпали огъня, сложи още едно парче торф и закачи котлето с вода на куката.

Нейджъл Талбот наблюдаваше Ирайн с все по-нарастващ копнеж. Бяха изминали няколко седмици от пътуването му до Лондон, където посещаваше луксозните апартаменти на своите любвеобилни и елегантни приятелки. Беше наистина учудващо, че този така рядък и скъпоценен плод още не е в неговата градина. Но ако се вземе предвид женствената невъзмутимост на Ирайн, която не всеки можеше да разбере, ставаше ясно защо не я беше забелязал досега. Нахалните и дръзки момичета веднага привличаха вниманието, но те невинаги бяха най-подходящите. Ирайн Флеминг определено беше от най-добро качество и без съмнение — неопетнена.

В главата му се появи картина, в която тя беше облечена само с фуста и корсет, разкриващ гърдите ѝ, а талията ѝ беше толкова тънка, че можеше да бъде обхваната с длани. Той си представи как черната ѝ коса пада свободно върху меките ѝ рамене и очите му се разшириха, предвкушвайки удоволствието. Разбира се, тези кроежи бяха

извънредно деликатни и към тях трябваше да се пристъпва предпазливо.

Той нямаше никакво намерение да ѝ предлага брак, но Ейвъри нямаше да е толкова луд, че да отклони една по-прилична зестра за нея. Лорд Талбот се изправи и зае най-героичната си поза — лявата ръка върху дръжката на бастуна, а дясната под ревера на брокатеното пардесю, така че тя да може да се наслади на неговата мъжествена фигура. Едно обиграно момиче би погледнало с възхищение на това внушително зрелище, вместо да продължи да се занимава с незначителни неща.

— Моя мила, мила Ирайн...

Поради събудилия се в него копнеж гласът му прозвуча по-гръмко, отколкото той възнамеряваше. Ненадейността и силата, с която той произнесе думите, накараха Ирайн да се стресне така, че чашите и чинийките, които тъкмо държеше в ръцете си, зазвънтяха и едва не паднаха на пода. Тя ги остави нервно, скръсти треперещите си ръце и го погледна.

Лорд Талбот беше мъж с опит и отдавна бе прехвърлил младежка възраст. Той замълча и когато продължи наново, гласът му беше пълен с топлота:

— Извинете, Ирайн. Не исках да ви уплаша. Изведнъж ме споходи мисълта, че все още не съм ви опознал достатъчно. — Докато говореше, той малко по малко се приближаваше към нея. — Странно, не съм забелязал колко красива сте всъщност.

Той сложи своята дълга, тънка и добре поддържана ръка върху нейната, а Ирайн не виждаше начин да се отдръпне, тъй като зад нея беше бюфетът.

— Но, скъпа моя, вие треперите. — Той погледна в големите ѝ, изплашени очи и се засмя нежно. — Бедната Ирайн! Не се страхувайте, мила. За нищо на света не бих ви сторил нещо лошо. Тъкмо напротив, моето най-съкровено желание е ние... да се опознаем много... много по-добре. — В потвърждение на приятелските си чувства той потупа ръката ѝ.

Настъплението му обаче изведнъж беше прекъснато от звучно проклетие, идващо от горния етаж, а по стълбата се чува несигурно трополене и шум. Лорд Талбот отстъпи и остави Ирайн на прилично разстояние от себе си. В този момент през отворената врата с

препъване влезе Фарел. Той едва не се строполи на колене, с мъка му се удаде да се задържи изправен. Очите му налудничаво шареха наоколо. Беше успял да си облече една риза, която висеше разкопчана над панталоните му. Те пък бяха неприлично смъкнати почти до срамните му части, а пръстите на краката му се повдигаха и гърчеха над студените дъски на пода. След като успя най-после да насочи и двете си очи в една и съща посока и разпозна кой стои срещу него, Фарел зяпна от изненада.

— Лорд Талбот! — Той разтърка слепоочията си със здравата си ръка, за да успокои малко болезненото туптене в тях, и прокара пръсти през невчесаната си четина. — Милорд! — Думата едва се откъсна от устните му. После промърмори нещо като извинение и се захвана с копчетата на панталона си. — Не знаех, че сте тук...

Лорд Талбот се опита да се представи като възпитан гост. Само лекото потръпване на мустаците му издаваше истинските му чувства.

— Надявам се, че сте добре, Фарел?

Младият мъж облиза устните си, за да намали сухотата в устата си, и бързо сграбчи ризата, разбрал това, което Ирайн му казваше с поглед.

— Слязох само за една глътка... — Той се закашля, но когато веждите ѝ се свиха заплашително, веднага продължи: — ... Вода... — После забеляза врящото котле над огъня и добави: — Или може би малко чай.

Фарел успя да си възвърне част от самообладанието и осъзна задълженията си на домакин.

— Ирайн! — Гласът му придоби повелителен тон. — Ще бъдеш ли така добра да ни налееш чай? Сигурен съм, че лорд Талбот умира от жажда. — Едно мъчително преглъщане дойде като потвърждение на думите му. После започна пак да кашля и едва успя да си поеме дъх. — Един мъж се нуждае от чашка хубаво топло питие, за да си смаже гърлото в такава студена утрин.

Този път Ирайн почти му беше благодарна, че е в къщата.

Лорд Талбот кипеше от ярост срещу Фарел, но нямаше начин да изгони младия мъж от стаята, за да може необезпокоявано да се радва на красивата му сестра. Беше ясно, че братът възнамерява да остане и да впечатлява госта с изискани маниери. Но лорд Талбот познаваше добре темперамента на младока и реши, че по-умно е сега тактично да

се оттегли. Освен това трябваше да помисли за най-въздействащия подход към красивата дъщеря на кмета, за да може по най-прекия начин да постигне целта си.

— Съжалявам, но не мога да остана за чая — каза той. Гласът му беше леко пресипнал и ядосан. — Дъщеря ми ще се чуди какво ли ме е задържало. И тъй като утре заминавам за Лондон, ще потърся баща ви, когато се върна. Работата може да почака.

ГЛАВА ТРЕТА

През месеците преди зимата фуражът и всички стоки бяха в изобилие и поради това хората караха цели стада овце, свине, гъски и друг добитък, за да го продават по пазари и панаири. Говедарите подкарваха животните с тояги и крясъци, а край тях се стелеха гъсти облаци прах. Макар и в по-скромен мащаб Маубъри изглеждаше също като Йорк или Лондон през тези месеци, тъй като само глупак би пропуснал възможността да зареди мазетата и хамбарите си с всичко необходимо за зимата.

Ирайн се беше решила да купи за семейството едно малко прасенце, това беше всичко, което можеше да си позволи. Тъй като нямаше кой да го заколи, беше приготвила още малко пари за касапите, сновящи наоколо. Вечерта, още преди да се стъмни, Ейвъри беше казал, че осигуряването на храната е женска работа, и тъй като той имаше някакви неотложни задачи, взе Фарел със себе си и тръгнаха към Уиркинтън за един ден, „изпълнен със събрания“, както се беше изразил.

Месарят дойде чак привечер и Ирайн остана вкъщи, докато той приключи работата си. Беше приготвила всичко необходимо, за да направи кървавица. Но гледката на кръвта и суровите черва не беше от най-приятните и тя едва успяваше да потисне спазмите в стомаха си. И обръщането на червата за надениците не бе удоволствие. Дълги кожи и големи парчета месо бяха поставени в едно каче, обилно наръсени със сол.

След като всичкото месо беше нарязано и подредено в качето, месарят го затисна отгоре с голям камък и запълни празното пространство със сол, за да се консервира.

В една от бараките, използвана за такива цели, Ирайн запали огън, закачи над него котел и започна да топи сланината, за да направи мас. Малките късчета месо изплуваха на повърхността и тя трябваше да ги обира с решетеста лъжица, защото в противен случай се образуваше пяна и продуктът се разваляше. Но ако тези парченца месо

все пак останеха в маста, след изстиването им от тях се получаваха апетитни, хрупкави пръжки.

Кучето от съседната къща не сваляше поглед от Ирайн и когато тя му обърна гръб, то се мушна под оградата и смело се приближи. След това клекна до нея и задуши с мократа си муцунка из въздуха, изследвайки носещата се наоколо миризма. После наведе глава и я сложи върху протегнатите си лапи.

Челото му се бърчеше, докато следеше всяко нейно движение. Когато му се удаде възможност, кучето се приближи и грабна едно парче месо. После като светкавица избяга оттам, а Ирайн го подгони с метлата и закрещя, че ще пусне касапите след него. За съжаление заплахите й изобщо не го трогнаха и скоро кучето отново се приближи и клекна на мястото, откъдето можеше да я наблюдава и да се наслаждава на миризмите.

Изглежда, щеше да завали сняг, но увлечена в работата, Ирайн не усещаше студа. Тя дори беше навила ръкавите на износената си рокля и стоеше под ледения вятър много леко облечена. Непрекъснато прибираше непокорните кичури на косата си, които все излизаха изпод забрадката ѝ. Тя бързаше, тъй като искаше да свърши, преди да се е стъмнило, и само си пожелаваше никой да не я прекъсва. Заета с работа и с отбиване на кучешките набези, тя не забеляза сянката в ъгъла на къщата — там стоеше един мъж и я наблюдаваше.

С топло възхищение погледът на Кристофър Сатън се плъзгаше по изваяното ѝ тяло. Лекият вятър играеше в къдриците ѝ. Тя се спря и пак пхна непослушните кичури под забрадката. Вършейки работата си, тя изпъваше ръце напред и за момент корсажът така пристегна тесния ѝ гръб, че той можа да се убеди колко естествено тънка е талията ѝ. По време на своите далечни пътувания той беше опознал много жени и беше станал твърде придирчив. Но въпреки целия му опит тя му правеше извънредно силно впечатление. Беше сигурен, че това женствено създание надминаваше всички, за които можеше да си спомни, независимо дали от тази, или от онази страна на океана.

През последните три години четирите му кораба обхождаха далечните източни морета в търсене на нови пристанища и хубави стоки за търговия. Той малко по малко се беше превърнал в моряк и обичаше да пътешества с корабите си. Но откакто беше пристигнал в Англия, други неща завладяха вниманието му и той разчиташе, че ще

успее да завърже връзки и да намери жена според вкуса си. И ето сега стоеше и развълнувано гледаше момичето пред себе си. Ирайн Флеминг излъчваше привлекателна наивност, която го подлудяваше; той си мислеше колко сладко би било да я посвети в тайните на любовта.

Ирайн взе едно дърво, за да го хвърли в огъня. При това забеляза, че кучето дебне суровата сланина, която стоеше на масата зад нея. Когато то побягна към своята дупка в оградата, тя се обърна, за да запрати подире му цепеницата. Така най-после забеляза високия, елегантно облечен мъж, който я наблюдаваше. Уплахата накара дъха ѝ да секне. Изненадана, тя се взря в него, беше ѝ страшно неудобно, че някой е станал свидетел на нейната слугинска работа и раздърпано облекло, докато той, облечен в царско синьо пардесю над сиви панталони и жилетка в същия сив цвят, изглеждаше изключително елегантен. Като в мъгла ѝ се мярна мисълта, че би трябвало да се ядоса заради тайнственото му нахлуване. Но докато тази мисъл се избистри в главата ѝ, мъжът прескочи ниската ограда и с големи, бързи крачки тръгна към нея. Очите ѝ се разшириха от страх и тревожен писък се надигна в гърлото ѝ. Беше сигурна, че сега ще бъде опозорена, но въпреки това чувстваше, че краката ѝ се подкосяват, и не бе в състояние да помръдне.

И така, той стоеше пред нея! Но вместо да я повали на земята, Кристофър се наведе настрана и отдръпна полите на роклята ѝ от буйния огън. С няколко удара на шапката си той загаси пламъците. След това повдигна нагърчения плат и го разтърка между ръцете си, докато престана да пуши. Когато се изправи, протегна към нея шапката си, пълна с овъглен плат.

— Предполагам, моя скъпа Ирайн — започна той, като прикриваше шеговития тон на гласа си със смръщване на веждите, — че вие имате склонност да се съсипвате сама... или може би ме подлагате на изпитание и проверявате способностите ми на ваш закрилник.

Когато погледът му се плъзна по дългия ѝ крак, подаващ се под роклята, на Ирайн ѝ се стори, че той е доста заинтригуван и впечатлен. Тя грабна остатъка от подгъва на роклята си от ръката му и отстъпи крачка назад. Кристофър си хвърли настрана шапката, свали палтото си и го окачи под навеса. Огънят излъчваше достатъчно топлина, така

че той се чувстваше добре без връхна дреха. За мъж, на когото е забранено да идва в тази къща, изглеждаше съвсем спокоен.

— Вероятно ще искате да ви благодаря за това, което направихте? — каза троснато Ирайн. — Но ако не бяхте се промъкнали тук, нямаше да се случи.

Веждите му се повдигнаха въпросително и усмивка озари устните му:

— Искрено ви моля за извинение. Никога не ми е минавало през ума да ви плаша.

— А какво правехте всъщност? Шпионирахте ли ме? — Тя седна на една пейка, като внимателно разглеждаше изгорената си дреха.

Тънките здрави мускули на бедрата му се раздвижиха под тесните панталони, когато той преклени и се настани на едно столче до нея.

— Постепенно започват да ми омръзват жените, които безцелно се шляят по магазините. Ето защо дойдох да видя как върви животът в къщата на кмета и дали обстановката е станала по-ведра. — Тъглчетата на устните му потрепнаха весело, а очите му блеснаха, когато прибави: — И съм щастлив да установя, че наистина е така!

Ирайн почти подскочи:

— Нямате ли си друга работа, та ходите да зяпате жените?

— Предполагам, че бих могъл да правя и нещо друго — отвърна той спокойно. — Но в момента не се сещам за по-приятно занимание от разговора с хубава жена.

— Освен може би това, че обичате да се навъртате и около игралните маси — подхвърли тя остро. — Допускам, господине, че сте изпечен женкар и комарджия.

Кристофър се усмихна замислено, когато тя започна да сипе обиди.

— Дълго време бях в морето. Затова се съмнявам, че във вашия случай бихте възприели държанието ми по друг начин. А и съвсем наскоро напуснах кралския двор в Лондон.

Очите на Ирайн пламнаха от несдържан гняв. Този непоносим, самодоволен хлапак! Да не би да си въобразяваше, че влизайки през задната врата на кметската къща, ще намери флѐрца, готова да му се хвърли в ръцете?

— Сигурна съм, че Клаудия Талбот би се радвала на вашата компания, сър. Защо не отидете да я видите? Доколкото чух, днес сутринта баща ѝ е заминал за Лондон.

Той само леко се усмихна на ехидните ѝ думи.

— Предпочитам да ухажвам вас.

— Защо? — запита тя подигравателно. — Защото искате да провалите плановете на баща ми?

Усмихнатите му очи най-последно уловиха погледа ѝ и не го изпуснаха, докато тя не почувства топлина в бузите си.

— Тъй като вие сте най-красивото момиче, което съм виждал, бих искал да ви опозная по-добре. А освен това ние с вас трябва да се погрижим да няма повече нещастни случаи във вашето семейство.

По страните ѝ избиха две червени петна, но падащият мрак ѝ помогна да прикрие неудобството си. Ирайн високомерно вирна нос, обърна се и хвърли към него подозрителен поглед.

— На колко жени сте казвали това, мистър Сатън?

Измъчена усмивка съпроводи отговора му:

— На доста, струва ми се, но никога не съм ги лъгал. Всяка имаше навремето си своето място, но до ден-днешен вие наистина сте най-хубавата, която съм виждал. — Той посегна, взе няколко златисти пръжки и ги захруска, докато чакаше отговора ѝ.

Руменината на гнева заля лицето ѝ, а в дълбоките ѝ сини очи пламтеше леден огън.

— Високомерен хлапак! Нахалник! — Гласът ѝ беше суров и безмилостен като руската степ. — Да не смятате да ми представите дългия списък на вашите завоевания?

С дълбоко презрение тя го гледаше право в лицето, докато той най-последно стана и се изправи пред нея в цял ръст. Очите му се рееха в далечината, а пръстите му се протегнаха към нея, за да приберат кичур, показал се изпод кърпата ѝ.

— Завоевания? — Плътният му глас прозвуча неочаквано нежно. — Лъжете се, Ирайн. В момента на удоволствието съществува някакво удовлетворение от извоюваната победа, но то скоро се забравя. Времето, което човек цени и за което си спомня, не се взема, а се подарява. Тези малки късчета време са го направили щастлив и той ги пази като свое съкровище. — С върховете на пръстите си Кристофър повдигна палтото си и го сложи на раменете си. — Аз не настоявам да

ми се отдадете, а се боря да ви спечеля. Всичко, което искам от вас, е от време на време да отделяте по някой миг за мен, а аз ще ви докажа, че скоро двамата ще прекарваме заедно много изпълнени с любов часове.

Гордият ѝ израз не се смекчи. Въпреки това красотата ѝ възхищаваше погледа му и предизвикваше в душата му сладка болка и непреодолим копнеж, който можеше да бъде утолен само по един-единствен начин...

— Разделя ни мъката, която причинихте на моето семейство. — Гласът ѝ прозвуча, натежал от горчивина. — А аз трябва да уважавам тези, които се застъпват за моята чест.

Той я изгледа продължително, след това сложи шапката си.

— Бих могъл да обещаю на всички вас безгрижен живот и охолство. — Той се спря и почука с пръсти върху шапката си, без да изпуска погледа ѝ. — Но дали това ще е приятелство или подаяние?

— Приятелство или подаяние? — присмя му се тя. — Вашата мъдрост и разбирания са ми непонятни, сър. Зная само, че баща ми се съсипва от страх да не го пратите в затвора, а брат ми стене насън от болката, която му причинихте.

Кристофър облече единия ръкав на палтото си и я погледна през широкото си рамо.

— Вече произнесохте присъдата си срещу мен, преди да съм успял да кажа и една дума в своя защита. Трудно се спори с предубеден човек.

— Стига! Махнете се! — изкрещя тя. — Задръжте си остроумията и ги сипете пред някой друг, който е готов да ви слуша. Аз не желая, а и не мога повече да понасям глупавите ви приказки! Искам да си отидете! Завинаги!

Той я наблюдаваше с нежна усмивка.

— Внимавайте, Ирайн! Чувал съм, че думи, хвъркнали като гълъби денем, нощем се връщат и вият гнезда.

Разгневена, Ирайн се огледа, търсейки някоя тояга наоколо, но тъй като не можа да намери, грабна метлата от огнището, вдигна я високо над главата си и настъпи към него.

— Надут петел, който само се пъчи и кукурига! Толкова ли сте невъзпитан, та трябва да ви гоня като мръсно куче? Махайте се оттук!

Зелените му очи блеснаха присмехулно, когато тя размаха оръжието си. Той се отдръпна елегантно настрана и се засмя срещу пламтящото ѝ от гняв лице. Преди тя да успее да го удари, отскочи бързо назад и пъргаво се метна през оградата. Отдалечил се на достатъчно разстояние, където тя не би могла да го достигне, той се обърна и я поздрави през решетката:

— Приятна вечер, мис Флеминг! — Кристофър притисна шапката към гърдите си и удостои Ирайн с учтив поклон. След това нахлупи бодро шапката на главата си. Очите му галеха нейните буйно повдигащи се гърди. — Моля ви, постарайте се да избягвате такива пристъпи на гняв, сладка моя. Следващия път може и да не съм тук.

Метлата полетя във въздуха, но той ловко избягна удара и хвърляйки последен сладострастен поглед през рамо, бързо се отдалечи. Измина доста време, докато Ирайн се успокои и осъзнае, че се чувства още по-самотна отпреди.

Разстроена, тя бързо се върна до огъня и се взря сърдито в пламъците, но внезапно малък кожен предмет върху тухления под привлече вниманието ѝ. Когато го вдигна, тя видя, че това е мъжка кесия за пари, и то доста тежка. Ирайн започна да я върти в ръцете си и забеляза върху нея инициалите „К. С.“. Неприятна тръпка мина по гърба ѝ, но тя все пак успя да преодолее желанието да захвърли кесията колкото се може по-далече. Предпазливостта ѝ надделя. Тя предположи, че в нея има много пари и че Кристофър сигурно ще се върне, за да си я потърси. Ако не му я даде, той би могъл да я обвини за загубата и дори да сметне, че тя я е откраднала. А може би кесията съвсем не беше паднала случайно от палтото му? Може би я бе изтървал нарочно, за да я въвлече в престъпление? Досега тя беше единственият член на семейството, когото той все още не беше вкарал в беля.

Ирайн се огледа и започна да мисли къде да скрие кесията, докато той се върне. Страхуваше се да не би баща ѝ да я намери, преди всичко, защото инициалите бяха толкова ясно избродирани и показваха кой е собственикът. Сякаш чуваше обвиненията му. Баща ѝ нямаше да повярва, че се е сдобила с кесията случайно, без да е извършила предателство към семейството. Като остри песъчинки мислите стържеха в съзнанието ѝ. Ами ако мистър Сатън се появи в неподходящо време и по този начин нещата съвсем се объркат? Тя

потръпна, като си представи какво въздействие би имала такава среща върху баща ѝ и брат ѝ. Беше много по-добре тя да му върне кесията, но за това трябваше да намери поне един свободен час. Дотогава обаче трябваше да я скрие някъде.

Пристройката, в която освен Сократ — красивият скопен жребец на брат ѝ, имаше още какво ли не, привлече погледа ѝ и тя се усмихна лукаво. Това беше най-доброто място да се скрие нещо, което принадлежи на такова ревящо магаре като Кристофър Сатън.

Ирайн използва задната врата на странноприемницата, за да влезе вътре. Една тясна стълба точно зад вратата водеше към горния етаж. Тя мушна кесията на Кристофър Сатън под наметката си и внимателно се заизкачва по стълбата. Той не се беше върнал, за да си я потърси, така че, вместо да му предостави възможност да я обвини в кражба, тя искаше да отиде при него и да му я занесе, с което да си спести някоя неприятна сцена.

Беше в ранните утринни часове и здрачът все още не се беше вдигнал. Ирайн носеше обикновена синя рокля с колосана бяла якичка. Предпазваше се от студа на мразовитата утрин само с един шал. Износените черни обувки не вдигаха почти никакъв шум, когато стъпваше върху голия дъсчен под. Намерението ѝ беше да открие стаята му, да почука на вратата и да му върне кесията. Надяваше се никой да не я срещне по коридора.

Беше чула, че най-хубавите стаи се намират в източното крило на странноприемницата, а не можеше да си представи, че този префинен господин би взел нещо второкласно. Тъй като повечето от стаите бяха затворени, да открие неговата се оказа доста трудно. Тя се спираше пред вратите на източните стаи и чукаше. След като зад две от тях никой не отговори, тя тихо се промъкна към третата, постоя една минута с ухо, прилепено до вратата, след което вдигна ръка и почука.

Вратата веднага се отвори и Ирайн отстъпи назад, олюлявайки се, когато познатият янки застана пред нея гол, само с една завързана около хълбоците хавлиена кърпа. Очите му пламтяха от гняв, когато думите се изплъзнаха от устата му:

— Аз ти казах... — След това забеляза грешката си и спря посред изречението. Веждите му се вдигнаха от учудване, а устните му

бавно се разтегнаха в усмивка. Изглежда, му беше съвсем безразлично, че е полугол.

— Ирайн... Вас не съм очаквал.

— Очевидно!

Лицето ѝ гореше. Видът на тези загорели от слънцето рамене, на широките, покрити като че ли с козина гърди засили объркването ѝ, тя не смееше да свали погледа си по-надолу. Подаде му сковано кесията и отвори уста, за да обясни коя е причината за посещението ѝ. Но в този миг се чуха стъпки откъм задната стълба и тя се изплаши. Страхът, че може да бъде открита, я накара да се вцепени и тя съвсем забрави за какво е дошла. Ако я видеха с един полугол мъж в странноприемницата, щеше да загуби и последните остатъци от доброто си име, на което все още държеше. Много преди да се е съмнало, баща ѝ щеше да научи за това събитие и гневът му би заглушил дори гръмотевиците на най-страховитата буря.

Ирайн хвърли смутен поглед към коридора. Трябваше да побърза и единственият свободен път беше към главната стълба и през приемната. Беше направила вече първата крачка натам, когато Кристофър я хвана здраво за ръката. Преди да успее да се отскубне, той я дръпна в стаята. Тя се спъна и се завъртя около него, а здравата дървена врата веднага се захлопна след нея. Устата ѝ се разтвори, готова да закрещи, но ръката му я стисна като с клещи и я принуди да млъчи. Намръщаното му чело и поклащането на главата бяха още едно предупреждение. Другата му ръка се обви около кръста ѝ и той я притегли близо до себе си. След това я повдигна и я занесе до леглото.

Стъпките спряха пред вратата и по дървото се чу леко драскане. Ирайн широко разтвори очи от страх и погледна към неговото загоряло като бронз лице.

Кристофър се покашля, сякаш току-що ставаше от сън, и извика:

— Кой е там?

— Аз съм, мистър Сатън — отвърна женски глас. — Моли Харпър, сервитьорката отдолу. Камериерът е хремав и лежи в леглото, а аз си помислих, че и сама мога да ви донеса водата за къпане. Мъкнах я през целия път догоре. Отворете да вляза.

Кристофър сведе поглед към Ирайн и повдигна въпросително едната си вежда, като че я питаше какво да прави. Тя прочете мислите му и поклати глава.

— Един момент, моля — отговори той.

Обзе я същият ужас, който може би беше изпитал баща ѝ в мига, когато този янки го е унижил пред всички. Тя се опита да се отскубне от ръцете му и се ядоса, че точно тогава той я стисна още по-здраво, после се наведе и зашепна в ухото ѝ:

— Стойте мирно, Ирайн! И колкото се може по-близо до мен. Кърпата ми се е смъкнала и ако отстъпите назад, може да се случи нещо опасно.

Тя стисна очи и скри лице в раменете му, за да не може той да види червените вълни, залели бузите ѝ. В панически страх и обзета от отчаяние, тя несъзнателно се вкопчи в него. И тъй като не можеше да види лицето му, не забеляза усмивката, която го озаряваше.

— Хайде, бъди добър, отвори ми. Тези кофи са страшно тежки. — Моли отново почука.

— Имай търпение, Моли. — Кристофър замълча за миг, докато завързваше кърпата отново на кръста си. Беше освободил Ирайн от мускулестата си прегръдка, но когато тя успя да си поеме дъх, той пак я грабна и я сложи на леглото. Ирайн се изправи, готова да закреши и да му каже всичко, което мисли за поведението му. Той обаче хвърли отгоре ѝ юргана, зави я презглава и само прошепна:

— Лежете тихо тук! — В шепота му имаше властна нотка, предполагаща незабавно подчинение.

Ирайн се вцепени от ужас, а той с усмивка се протегна над нея, за да разхвърли и другата част на леглото така, че то да изглежда като току-що напуснато.

Ужасни видения за онова, което би могло да я сполети, се блъскаха в главата на Ирайн. Тя си мислеше за страхотното унижение, което би преживяла, ако я завареха в леглото на този мъж. Ужасът ѝ нарасна, яростта ѝ достигна връхната си точка и тя отметна завивките. Нищо друго не занимаваше мисълта ѝ, освен по какъв начин да избяга от капана, в който се беше хванала. В следващата секунда обаче затаи дъх и отново покри главата си, тъй като гледката на едно голо тяло, изправено до стола с дрехите, дойде твърде много за нейните девствени очи. Беше само моментно впечатление, но видът на едрото му, почерняло, широкоплещесто тяло, окъпано в розовата утринна светлина, остана незабравим за нея.

Кристофър нежно се усмихна, когато Ирайн отново се търкулна в леглото и най-после се вслуша в предупрежденията му да се завие. Той нахлузи панталона си, закопча го и мина през стаята, за да отвори вратата.

Моли си разбираше от занаята, но и добре познаваше конкуренцията. Ето защо Маубъри много ѝ харесваше, тъй като тук почти нямаше съперници. Когато Кристофър отвори вратата, тя моментално се втурна вътре и свали кобилищата, на която бяха закачени кофите. После плътно се притисна до мъжкото тяло, плъзна пръст по окосмените му гърди и примижа.

— О, хубавецо мой, ти си гледка, която би подлудила всяко момиче.

— Вече ти казах, Моли, че не се нуждая от услугите ти — каза Кристофър кратко. — Нужна ми е само водата.

— О, ела, миличък — мъркаше тя. — Зная, че дълго време си бил в морето и сега се нуждаеш от малко забавление в леглото. И, честна дума, за мъж като тебе съм готова на всичко, без дори да ми даваш и пари.

Кристофър посочи с поглед към ваната и момичето също погледна натам.

— Казах ти вече за какво те викам. Така че, хайде, дай насам водата!

Тъмните очи на Моли се разшириха от изненада, когато се обърна и погледна към леглото. Беше невъзможно да не разпознае извивките на женско тяло, скрито под юргана. Тя възмутено изпъчи гърди, вирна глава и с развети поли излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си. Ирайн чакаше. Тя не се решаваше да надзърне изпод юргана, докато Кристофър не я потупа по рамото.

— Вече сте във от опасност. Можете да се покажете.

— Облечен ли сте? — попита тя предпазливо със заглушен от завивките глас.

Кристофър се захили.

— Обул съм си панталоните, ако това именно ви смущава. Сега си слагам и ризата.

Той взе дрехата и започна да я облича, а през това време завивките леко се раздвижиха.

Наплашена като подгонен заек, Ирайн се показва и погледна към довольното лице на Кристофър. Безгрижието на тези ясни зелени очи не можеше да не ѝ направи впечатление. С рязък и ядосан жест тя отхвърли завивката, скочи на крака и се опита да закрие глезените си с роклята, за да избегне допълнителното неудобство.

— Захилен глупак! — извика тя и хвърли кесията по него. — Нарочно ми скроихте този номер!

Тежката кесия, пълна с пари, го удари в гърдите, но той ловко я хвана и се засмя:

— Какво пак съм направил?

Разярена, тя приглади полите си и подреди разпилените по раменете си къдрави кичури коса.

— Дойдох тук, за да ви върна кесията с парите, като знам какво сте сторили досега на семейството ми. А вие ме вмъквате в стаята си и ме поставяте в такова ужасно положение!

— Помислих си, че не искате да ви видят, и досега всичко мина добре. Само се опитах да ви помогна — продължаваше да се усмихва той.

— Ха! — изфуча тя и тръгна право към вратата.

Когато стигна до нея обаче, се обърна и го погледна заплашително.

— Не обичам да се подиграват с мен, мистър Сатън. Но явно на вас ви доставя удоволствие да ме поставяте непрекъснато в разни неприятни ситуации. Надявам се само, че някой ден ще срещнете човек, който ще действа срещу вас със същите оръжия и ще ви го върне. С радост бих наблюдавала подобен дуел... Желая ви приятен ден, сър!

Когато излезе от стаята, тя хлопна вратата след себе си и се наслади на силния трясък. Той беше сякаш ехо на гнева, който изпитваше. Всъщност надяваше се да му държи известно време влага на този негодник.

Презрението на жена е съсипало не един мъж и е ставало повод за много разпавии. В случая с Тими Сиърс, увлечението на Моли по Кристофър Сатън беше причина за сериозни сблъсъци. Моли явно не беше самата добродетел. Това нямаше кой знае какво значение за

Тими, тъй като момичето трябваше някак да си изкарва прехраната. Но, от друга страна, той беше свикнал да бъде първи в списъка на нейните обожатели. Винаги, когато идваше в кръчмата „При глигана“, искаше да му бъдат оказвани почести като на привилегирован любовник, несравним в леглото и в юмручните схватки.

Тими беше нахакан бабанко с цял храсталак гъста, рижа коса на главата. Най обичаше да има момиче до себе си, което да гали с едната ръка, а с другата да държи чаша бира — тогава ставаше избухлив и шумен. Беше огромен, четвъртит мъжага, известен побойник, особено в случаите, когато зад гърба си имаше няколко здрави момчета. От седмици обаче той не се беше забавлявал както трябва, защото местните юнаци много-много нямаха склонност към разбити черепи и счупени кости, и избягваха да се включват в подобни рисковани занимания.

Но наскоро се беше появил един мъж, който със смайваща лекота просна Тими в ъгъла. Той го накара да се почувства неудобно. Първо, беше по-висок от него, с много широки рамене, но затова пък по-лек и по-тънък в хълбоците и в кръста. Ала това не беше всичко: мъжът беше финяга от най-висока класа, винаги безупречно облечен, и явно поне два-три пъти в месеца се къпеше. И за капак същият този тип имаше завидна слава в боравенето с огнестрелни оръжия и действаше така бавно и леко, че даваше възможност на всеки да избегне извършването на някоя глупост.

И ето че Тими се оказа в много заплетено положение: Моли се държеше така, сякаш той изобщо не съществува. В същото време се увърташе и се подмазваше на тоя Сатън, мъжа, който беше смачкал фасона на Тими и който смееше да се разполага удобно в неговата любима кръчма — всъщност, единствената в Маубъри. Същото това момиче, което се разбързваше с чашите и каните само за онези клиенти, които ѝ даваха подаръци или бакшиши, сега щеше да си изпотроши краката при едно леко кимване на Сатън. От най-дребното му внимание очите ѝ пламваха, но това в повечето случаи беше твърде мимолетна радост. Напоследък Тими често си тръгваше, измъчван от догадки и подозрения, тъй като тя го караше да ѝ плаща за някои услуги доста скъпо, а в същото време с удоволствие може би ги оказваше безплатно на онзи янки.

Но най-лошото беше това, че мистър Сатън не обръщаше никакво внимание на нейните умилквания и досега нито веднъж не даде повод на Тими за някакво предизвикателство. Макар че Тими го наблюдаваше зорко като ястреб, човекът нито веднъж не ощипа закръгления ѝ задник, който се въртеше все току под носа му. Не посегна и към едрите ѝ, напращели гърди, които тя му показваше щедро, докато го обслужваше. Деколтетото ѝ беше толкова изрязано, че щом го погледнеше, Тими започваше да кипи от душевни терзания; този янки обаче изобщо не поглеждаше нататък. Всичко това удвояваше обидата на Тими. Да отхвърля момичето, което го правеше толкова ревнив — това беше равносилно да му забие турски кинжал в сърцето.

Гордостта на Тими беше дълбоко наранена и гневът му ставаше все по-лют, колкото нарастваше славата на чужденеца. Докато силните и смелите мъже бягаха чак на север, за да не се изпречват на пътя на Тими Сиърс, този човек, наопаки, чакаше най-спокойно рижият да напусне терена. Това беше достатъчно, за да уязви Тими до дън душа, и той търсеше възможност да пооскубе перцата на янкито. Тими нямаше да миряса, докато не станеше едно хубаво сбиване, при което да изпонатръшка всичко живо на земята и да си възвърне самочувствието.

Когато в Маубъри имаше панаир, наред със сериозната работа и сделките се вдигаше и голяма веселба. Свиреха музиканти, мъже и жени подскачаха в ритъма на танца, като пляскаха с ръце и разпалваха ония, които стояха настрана и не се решаваха да се включат, а само подвикваха и свиркаха. Ирайн гледаше всичко това с напрегнато любопитство. Как би искала да потанцува и тя, но не успяваше да придума Фарел. Той ѝ беше обещал да се поразходят заедно из панаира, а и нямаше нищо против да позяпа с възхищение Моли Харпър, която охотно и щедро повдигаше полите си, за да може всеки да види танцовото ѝ умение и хубавите ѝ крака. Фарел обаче не искаше да се излага на присмех, като се впусне в танца. В края на краищата не беше здрав като останалите момчета.

Ирайн разбра това и не настоява повече. Все пак не можеше и съвсем да се затвори в себе си — веселието, смехът и лудориите бяха

толкова заразителни. Краката ѝ сами потропваха, очите ѝ блестяха. Дланите ѝ пляскаха в такт с музиката, докато изведнъж съзря високия мъж, облегнал се лениво на близкото дърво. Ирайн веднага го позна и забеляза, че той я наблюдава с весела усмивка. Светлите му очи излъчваха сила, а спокойният, безсрамен начин, по който се взираше в нея, я смути и изпълни с дива ярост. Той нарочно се опитваше да я превърне в свой враг, в това вече бе убедена! Нито един джентълмен не би гледал по такъв начин една дама!

Тя вдигна високомерно глава и му обърна гръб. За своя изненада обаче забеляза, че Фарел я е зарязал и е тръгнал заедно с Моли към кръчмата. Келнерката беше употребила цели часове, за да привлече погледа на оня янки, и сега се надяваше поне малко да предизвика ревността му. Никога досега не беше се старала толкова да вкара някого в леглото си и никога досега усилията ѝ не бяха оставали безуспешни. Самият факт, че той просто не я забелязваше, беше достатъчен, за да разбие самочувствието на едно момиче.

Ирайн изскърца ядно със зъби, че е изоставена, и в същия момент усети как някой я хвана за ръката. Тя се сепна. Нима Кристофър е успял да се приближи толкова бързо? Колко голямо беше облекчението ѝ, когато видя, че това беше Алън Паркър, а не онзи янки.

Алън сложи ръка на гърдите си, като пхна пръсти в жилетката, и направи кратък, но галантен поклон. С приятна усмивка той констатира случилото се:

— Брат ви ви изостави и вие се нуждаете от придружител, мис Флеминг. Човек никога не знае кога могат да се появят онези кръвожадни шотландски банди, за да плякосват селото и да крадат красивите ни момичета. Ето защо идвам да ви предложа закрилата си.

Ирайн се засмя весело, като се надяваше, че омразният янки е станал свидетел на атаката на шерифа. Най-малкото, хубаво беше да види, че в селото все пак има мъже, които знаят как трябва да се държи един джентълмен.

— Желаете ли да танцувате? — покани я Алън.

Тя се усмихна, метна шала си на един храст и му подаде ръка. При това хвърли бегъл поглед към дървото, където нехайно се беше облегнал господинът от Америка, и остави шерифът да я въведе в кръга на танцуващите. Онзи янки се хилеше като безмозъчна маймуна

и прозрението, че това нейно представление го забавлява от все сърце, помрачи за няколко минути радостта ѝ.

Но веселият танц, при който тя трябваше да се върти в кръг, я накара да забрави всичко друго и напълно да се потопи във вихъра му. Кристофър излезе напред и застана в първата редица на зрителите. Със своите кръстосани на гърдите ръце, с леко разтворените си дълги крака той приличаше на древен крал, възвисил се над поданиците си, дошъл, сякаш за да ги освободи с вълшебния си меч от жесток тиранин. Кристофър беше изключителен мъж. Това чувстваха всички — и младите момичета, и възрастните, опитни жени. Към него се отправяха томителни погледи, примамливи усмивки и неприкрити сладострастни подмятания. Той обаче като че ли нищо не забелязваше: очите му бяха вперени в елегантното момиче, облечено в скромна рокля с цвят на синя слива. Хубавите ѝ крака изпълняваха стъпките на веселия танц и това беше много приятна гледка. Но невъзмутимият му поглед, насочен само към Ирайн Флеминг, правеше впечатление на всички жени и попарваше много страстни надежди.

Една голяма карета, добре позната в Маубъри, спря под дърветата и Кристофър използва момента да отнеме дамата на шерифа. Той се промъкна сред танцуващите и леко го потупа по рамото:

— Прощавайте, Алън, но си помислих, че ваш дълг е да посрещнете мис Талбот, която току-що пристигна.

Алън се огледа и се намръщи при вида на каретата. Извини се неохотно на партньорката си и се отдалечи. Ирайн хладно изгледа натрапника. Хората наоколо ги наблюдаваха усмихнати. Някои се смущаха в ребрата и изпъваха шии, а други се кикотеха, шушукаха и стесняваха кръга около двамата млади.

— Няма ли да продължим танца, мис Флеминг? — попита Кристофър с ведре усмивка.

— Разбира се, че не — злобно каза Ирайн и с високо вдигната глава потъна в тълпата.

Тя ядосано се промъкваше между палатките и паянтовите бараки, отрупани с шарени дрънкулки. Мъчеше се с всички сили да не мисли за мъжа, който явно беше решил да я преследва и да я тормози с присъствието си. Не ѝ се удаде обаче да избяга, тъй като той неотлъчно я следваше с широки крачки, и когато се приближи плътно до нея, тя му извика през рамо:

— Изчезвайте! Досаждайте ми!

— Хайде, Ирайн. Искам само да ви дам шала.

Тя се спря, забелязала едва сега, че си е забравила шала. Стори ѝ се, че долавя подигравка в погледа му. Разярена, тя понечи да измъкне шала си от ръцете му, но той я хвана здраво и вдигна лицето ѝ нагоре към себе си. Сиво-зелените очи блестяха над нея, но острите думи, които напиреха на езика ѝ, бяха заглушени от един женски глас:

— Кристофър!

Клаудия тичаше към тях и принуждаваше Алън да я следва. При появата на тази жена Ирайн винаги чувстваше прилив на озлобление, но сега реши да не дава израз на гнева и лошото си настроение. Клаудия беше облечена в копринена рокля с коралов цвят и носеше подходяща широкопола шапка. За един селски панаир това изглеждаше доста натруфено, но ако се има предвид нейният стремеж винаги да привлича вниманието върху себе си, по-скромно облекло едва ли би могло и да се очаква.

Клаудия снизходително се усмихна на Ирайн, приближи се към тях и без да поздрави, направо се обърна към Кристофър:

— Възхитена съм, че все още сте в Маубъри, Кристофър — изчурулика тя. — Страхувах се, че вече няма да ви видя.

— Все още не съм си свършил работата в Маубъри и както изглежда, ще трябва да поостана известно време. — Той хвърли към Ирайн бърз и предизвикателен поглед и се засмя право в лицето ѝ.

Клаудия забеляза безмълвния разговор между двамата и кипна от яд, че някоя друга жена може да има тайни с този янки. Тя бързо обмисли възможността да го отведе със себе си и веднага посочи към гостилницата.

— По време на панаира стопанинът обикновено подготвя кралско угощение. Не искате ли да хапнете заедно с мен? — Тя изобщо не допускаше отказ и дори кокетно се усмихна на шерифа. — Разбира се, вие също, Алън.

— Очарован съм. — Шерифът галантно се обърна към Ирайн и на свой ред ѝ отправи покана. — Бихте ли дошли с нас, мис Флеминг?

Клаудия събра цялата си воля, за да не срита Алън по кокалчетата и да не изгледа свирепо него и Ирайн. Под прикритието на шапката си тя присви очи, но заплашителният ѝ поглед не остана скрит за другата жена.

— Аз... аз не мога. — Ирайн забеляза доволната усмивка по устните на Клаудия и ѝ се дощя да я изтрие с някой по-смел отговор, но решителността я напусна и тя замълча. Всичко това ѝ причини мъка, гордостта ѝ беше толкова дълбоко наранена, че тя предпочете да остави Клаудия да си мисли, че я е уплашила. — Аз наистина трябва да тръгвам. Брат ми сигурно ме чака.

— Брат ви отдавна вече е в кръчмата — забеляза Алън. — Вие трябва да дойдете с нас.

— Не... не. Наистина не мога. — Но когато мъжете продължиха да я гледат с очакване, наложи се Ирайн да изтъкне някоя по-уважителна причина и вдигайки рамене, тя каза: — Страхувам се, че нямам нито пени в себе си.

Кристофър веднага разреши този проблем.

— Ще бъда изключително щастлив, ако мога да ви поканя, мис Флеминг. — Но когато му хвърли гневен поглед, тя видя, че очите му блестят с молба да приеме. — Моля ви, направете ми това удоволствие.

Клаудия беше достатъчно умна, за да разбере, че би се представила в много лоша светлина, ако сега се противопостави на поканата. Вместо това тя втренчи в Ирайн присвити очи, в които се четеше тиха заповед да се постарее да не дойде. Но мис Талбот не предполагаше, че точно този леден поглед накара Ирайн да вземе окончателно решение.

— Благодаря — измърмори тя и решителността ѝ с всеки миг ставаше все по-твърда. — С удоволствие ще дойда с вас.

Двамата мъже веднага пристъпиха напред, за да ѝ подадат ръка, от което изумлението на Клаудия се превърна в несдържана ярост. Тя отметна възмутено глава, скоро обаче се примири с положението, особено след като Ирайн подчертано отбягна ръката на Кристофър и улови лакътя на Алън Паркър.

Ирайн наистина се съмняваше, че Фарел ще се зарадва да я види в компанията на Кристофър. Затова почувства голямо облекчение, когато не го откри сред посетителите на кръчмата. Спомни си обаче как Моли се беше качила в стаята на чужденеца, за да му се предложи, и прехапа устни при мисълта, че жената сигурно е поискала да обслужи по същия начин и на брат ѝ.

Ирайн усети, че Кристофър я наблюдава, и когато му отвърна със същото, синьо-виолетовите ѝ очи бяха по-студени и сурови от дълбините на Северно море. Тя очакваше подигравка, но, напротив, в усмивката му се четеше съчувствие. Мисълта, че той може да съжалява нея или някой от нейните близки, я вбесяваше. Вътрешно неспокойна, тя седна на стола, който ѝ предложи Алън.

Кристофър помогна на Клаудия да се настани срещу него и ядоса Ирайн, като седна точно до нея. Да бъде в непосредствена близост до този мъж беше истински тормоз при нейното душевно състояние.

Като господар, свикнал да се разпорежда, Кристофър поръча ястията и бутилка леко бяло вино за дамите. Той хвърли парите на масата, което много допадна на Алън. Когато блюдата бяха донесени, Клаудия се реши да свали шапката си. Постави я внимателно настрана, оправи грижливо прическата си и след това започна да се храни с тънките си пръстчета.

Вратата се отвори и Ирайн пребледня, когато чу баща си да нахълтва вътре. Тя седеше с гръб към него и не се обръщаше. Ейвъри тръгна, залитайки, към бара и почука с една монета върху плота. Когато получи своята бира, той се облегна на тезгяха, за да огледа добре залата, докато отпиваше първата си глътка. Обаче веднага я изплю, забелязвайки, че Ирайн и Кристофър седят на една маса. Той се запрепъва из кръчмата. Всички очи бяха вперени в него и го следяха. Ирайн чу, че се приближава, и сърцето ѝ заби лудо от страх. Ейвъри не се съобразяваше с нищо и му беше ясно само едно: неговата дъщеря се развлича, правейки доброволно компания на най-големия му враг. Той я хвана грубо за ръката и я дръпна от стола, докато през това време Клаудия с наслада отпиваше от виното си.

— Ти, непокорна, малка мръснице! Зад гърба ми си тръгнала с този кучи син! — изкрещя Ейвъри. — Заклевам се, че това ще ти е за последен път! Да, заклевам се!

Кметът замахна с юмрук така силно, че сигурно щеше да разбие брадичката на дъщеря си, ако Ирайн не се беше отдръпнала предвидливо. И отново верният рицар ѝ се притече на помощ. Пламнал от яд, Кристофър скочи от стола си, хвана Ейвъри за ръката и го стисна така силно и болезнено, че той веднага пусна дъщеря си.

— Махнете си мръсните ръце от мен! — изръмжа кметът унижен и се опита да се освободи, но силната млада ръка не го пускаше.

Гласът на Кристофър прозвуча с ледено спокойствие:

— Моля ви да обмисляте постъпките си, кмете. Вашата дъщеря дойде тук заедно с шерифа и мис Талбот. Да не би да искате с вашата невъздържаност да обидите дамата и мистър Паркър?

Като че ли изплувал от гъста мъгла, Ейвъри едва сега забеляза другите двама на масата. Със зачервено лице той смънка някакво извинение, а Кристофър отпусна хватката си и го отблъсна силно назад.

Кметът обаче отново сграбчи дъщеря си за ръка и я задърпа към вратата:

— Върви си вкъщи и ми сготви нещо свястно за ядене! Веднага се връщам, ще изпия само чаша-две.

Вратата се затвори след нея. Ейвъри оправил панталоните си, обърна се, плъзна поглед по посетителите, които го наблюдаваха, и се върна при тезгяха.

Сълзи на горчиво примирение опариха бузите на Ирайн, когато се прибра вкъщи. Искаше ѝ се да не беше се подмамвала от недоизречената заплаха на Клаудия. След срама, който беше преживяла току-що в кръчмата, щеше да ѝ бъде много трудно да държи главата си гордо изправена пред тази изтънчена дама.

А имаше и още нещо. Стремекът на Клаудия да бъде несравнимата красавица, на която се възхищава цяла Северна Англия, беше направо болезнен. За да постигне целите си, тя не се свенеше да изопачава истината, да оклевети някого, да го осмее или направо да го унищожи чрез интриги. Езикът ѝ беше като камшик, под чиито удари жертвите биваха подлагани на смъртоносни мъчения. Ирайн не се съмняваше, че в нейно отсъствие тази жена щеше безпощадно да я унизи и да съсипе доброто ѝ име. Без всякакви задръжки тя щеше да я обрисова пред онзи янки в съвсем изопачена светлина.

— Но какво ме интересува? — прошепна Ирайн нещастно. — Клаудия и мистър Сатън сякаш са създадени един за друг.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На изток изгряващото слънце пронизваше с първите си ярки лъчи разкъсаните облаци и озаряваше белите варосани къщи на Маубъри с розова светлина. Този топъл утринен отблясък плахо проникна през стъклата на една моминска стая и събуди Ирайн от неспокойния ѝ сън. Тя въздъхна, зарови глава във възглавниците и с неудоволствие си помисли, че трябва да се срещне в Уиркинтън с поредния кандидат. Знаеше със сигурност само това, че баща ѝ няма да се откаже от поставената цел, особено след като я беше виждал в кръчмата с онзи янки. Ето защо беше безпредметно да протака повече предстоящата среща.

Ирайн ядосано изпълзя от леглото и бавно тръгна към кухнята. Тя трепереше в тънката си дреха, докато разпалваше огъня и окачваше котела с вода над пламъците. От единия ъгъл на стаята извади медната вана за къпане, която някога беше служила на майка ѝ, и намери малко парченце от сапуна, който Фарел ѝ беше дал. По-рано имаше и такъв период, когато той непрекъснато ѝ правеше разни дребни подаръци, но сега ѝ се струваше, че оттогава е изминала цяла вечност. От ден на ден той все повече заприличваше на своя създател и все по-малко си спомняше за добрите съвети на майка им.

Много рядко се случваше Ирайн да напусне Маубъри и околностите му, ето защо въпреки неприятния повод тя старателно се приготви и облече най-хубавата си рокля. Поне там, в пристанищния град, никой не би могъл да каже, че я е виждал вече в тази лилава официална рокля.

Като благовъзпитан мъж Ейвъри остави дъщеря си да го чака в каретата, докато той се отбие в кръчмата. Когато се разположи удобно на любимото си място и получи кана с бира, той завърза разговор с гостилничаря и изобщо не снижи глас, говорейки за предстоящото пътуване до града заедно с дъщеря си. След картите и пиенето, Ейвъри, изглежда, най-много обичаше да слуша сам себе си и да бъде център на вниманието, когато говори. Тази сутрин той така се беше

отдал на това свое удоволствие, че не забеляза високия човек, който излезе от сянката на една колона. Ейвъри не видя също и как вратата на кръчмата се отвори и затвори, докато той утоляваше жаждата си.

Свежият вятър играеше с меките къдрици, подаващи се изпод шапката на Ирайн, повдигаше закачливо крайчеца на полата ѝ и като с вълшебна пръчица обагреше лицето ѝ в розово. Така, както бе застанала там, изправена и нагиздена, тя представляваше великолепно гледка за всеки мъж и много минувачи се обръщаха, за да я зърнат още веднъж. Човекът, комуто беше забранено да я доближава, се спря за миг пред вратата на кръчмата да се порадва на нейния скромнен, но изискан външен вид. Фактът, че за него тя беше забранен плод, само засилваше още повече интереса му.

Кристофър направи крачка напред и застана току до десния лакът на младата дама. Ирайн почувства нечия близост, но реагира бавно, предположила, че това е баща ѝ. Когато обаче се извърна, погледът ѝ попадна на чифт скъпи черни ботуши и учудването ѝ прерасна в любопитство. Тя вдигна глава и се взря в красивото, радостно усмихнато лице на своя таен последвач.

Кристофър спокойно повдигна шапката си и я дари с широка усмивка, след това скръсти ръце на гърба си и се загледа в небето, където лекият северозападен вятър караше пухкавите облачета да танцуват насам-натам.

— Всъщност днес е чудесен ден за разходка — подхвана той. — Макар че по-късно може и да завали.

Ирайн стисна зъби, за да не даде воля на гнева си.

— Разбирам, вие сигурно сте тръгнали да поканите някоя от многобройните си обожателки, мистър Сатън.

— Честно казано, тази сутрин нямам нищо спешно в програмата си — отговори той ловко. — Макар че би било непростимо да пренебрегна това, което само се появи пред очите ми.

Многозначителната му усмивка не ѝ убягна и тя попита сухо:

— И какви намерения имате?

— Защо питате? Чакам колата за Уиркинтън.

Стиснатите устни на Ирайн не посмяха да му дадат подобаващ отговор. Тя беше бясна заради това случайно съвпадение, но какво можеше да каже, след като той не бе направил нищо нередно? Когато надникна през рамото му, погледът ѝ попадна на един кафяв жребец,

завързан за подпорната греда, което показваше, че Кристофър съвсем наскоро беше взел решение да промени начина си на пътуване. Тъй като той току-що беше напуснал кръчмата, където бе и баща ѝ, ставаше ясно, че Ейвъри вероятно е казал пред всички нещо, което е накарало Кристофър да предприеме това пътуване. Тя посочи с ръка към животното:

— Но вие си имате кон! Защо не яздите до там?

Кристофър изрече с превзета сериозност:

— Тъй като доста често яздя, мога да оценя предимствата на каретата.

Тя му отвърна подигравателно:

— Вие със сигурност сте чули, когато баща ми е казал, че ще пътуваме за Уиркинтън, и сега имате прекрасното намерение да ни лазите по нервите през целия ден.

— Но, скъпа мис Флеминг, мога да ви уверя, че много важна работа ме принуждава да замина за Уиркинтън. — Той възнамеряваше да ѝ обясни, че всичко, което е свързано с нея, е от голямо значение за него. — Има много просто разрешение — каза той любезно. — Нищо не ви коства да си останете вкъщи, след като не можете да понасяте моята компания. В края на краищата аз не мога да ви принудя да дойдете с мен.

— Ние също имаме работа в Уиркинтън — отвърна тя кратко и наперено вирна брадичка.

— Друг кандидат? — попита той мило.

— Ах, вие! — Силното изчервяване, което нямаше нищо общо с вятъра, му даде незабавен отговор. — Защо не ни оставите на мира?

— Имам инвестиции във вашето семейство. Искам само това, което ми принадлежи, или поне някаква компенсация, в случай че дългът не бъде изплатен.

— Ах, така значи, дългът — отвърна тя със зловна насмешка. — Парите, заради които унижихте баща ми.

— Мила моя, нямам основание да мамя никого.

Ирайн несъзнателно тропна с крак.

— Мистър Сатън, не мога да понасям да ме наричате „мила“!

Лека усмивка издаде радостта му.

— Вие сте за мене най-милото нещо, което съм виждал от много време насам. — Погледът му се плъзна надолу, мина невъзмутимо по

заоблените ѝ гърди и тънката талия, докато стигна до малките черни обувки, подаващи се под роклята. В този момент Ирайн си пожела да беше облякла своето грубо вълнено палто, в което се чувстваше толкова неудобно и което сега лежеше сгънато в пътната ѝ чанта, тъй като внимателният му поглед не пропускаше нито една подробност от извивките на тялото ѝ. Струваше ѝ се, че той сякаш я съблича с очи. Когато Кристофър отново я погледна в лицето, бузите ѝ пламтяха от възмущение.

— Ах — засмя се той. — Вие наистина сте едно сладко и мило създание.

— Винаги ли така събличате жените с поглед? — попита тя остро.

— Само тези, които ми харесват.

Раздразнена от отговора му, тя се опита да смени темата или по-скоро да се направи, че не ѝ отдава голямо значение. Скоро обаче трябваше да проумее, че това беше свръх силите ѝ. Да го прогони от мислите си беше точно толкова лесно, колкото да се отърве от черна пантера, тръгнала по петите ѝ.

Все пак съществуваше един начин да се предпази от постоянните му любезности. Тя извади палтото си, наметна го и му хвърли мрачен поглед, когато той протегна ръка да ѝ помогне.

Кристофър спокойно повдигна рамене, усмихна се и си дръпна обратно ръката. Ирайн завързваше панделките на врата си и не забеляза, че той се беше приближил плътно до нея, докато не чу шепота му в ухото си и не усети възбуждащата тръпка в цялото си тяло.

— Миришете толкова сладко, като жасмин в лятна нощ.

Ирайн бързо сложи качулката на главата си от страх да не би той да забележи, че е настръхнала цяла от думите му. Тя осъзнаваше добре в какво положение се намира и успя да запази спокойствие до момента, когато очакваната кола спря пред гостилницата. Кочияшът слезе от капрата, съобщи на пътниците, облизвайки пресъхналите си устни, че ще направят кратък престой, обърна се и се запъти към кръчмата. Един офицер, придружен от своя висок, слаб ординарец, безцеремонно си проби път между Ирайн и Кристофър и ги принуди да отстъпят встрани.

Когато Ирайн понечи отново да вземе багажа си, той се намираше вече в ръцете на натрапника. Тя строго и презрително вдигна вежди, но Кристофър пресрещна погледа ѝ с приятна усмивка и елегантно осуети съпротивата ѝ. С умишлено пренебрежение тя вдигна полите си, за да се качи в каретата, и точно в този миг почувства ръката му, която я подкрепяше. След като тя се настани удобно, той постави куфара зад гърба ѝ и бавно се отдалечи. Ирайн извърна глава, за да види къде отива. Не след дълго Кристофър се върна, уловил коня си за юздите. Тя се облегна на седалката и побърза да заеме отбранителна позиция, преди той да е забелязал, че го е следила с поглед. След като завърза коня зад каретата, Кристофър се качи и седна срещу Ирайн.

Останалите пътници, които междувременно бяха утолили жаждата си и някои други нужди, се връщаха на малки групи обратно. Последен излезе Ейвъри, леко развеселен от пийването, и с клатушкане се запъти към вратата на каретата. Когато обаче видя неочаквания спътник, брадата му направо увисна. Ядосан и същевременно нерешителен, той постави крак на стъпалото и кипящ от гняв, установи, че просто няма друг избор. Като седна на мястото до дъщеря си, той ѝ хвърли унищожителен поглед, ясно издаващ предположението му кой е поканил негодника отсреща.

Когато най-послед затрополиха по пътя и високи пръски вода от локвите захвърчаха изпод колелата на каретата, Ирайн се облегна назад, напрягайки мускулите си, за да избегне ударите на клатушкането. Тя не можеше да обърне внимание на пейзажа отвън, тъй като присъствието на Кристофър Сатън изтриваше всички други мисли от главата ѝ. Неотстъпният му поглед като че ли топло я галеше. Както в очите му, така и върху устните му грееше усмивка и това ѝ действаше успокояващо, дори и в присъствието на баща ѝ. А обстоятелството, че погледът на зоркия Ейвъри ставаше все по-мрачен, явно изобщо не му правеше впечатление.

Останалите пътници, с които Кристофър свободно разговаряше и се смееше, открито изразяваха удоволствието си от неговата компания. Той разказваше истории и говореше за своя богат опит, събран от многото пътувания. Красивите му бели зъби блестяха в контраст със загорялата от слънцето кожа, когато споделяше своите весели

преживелици. Един дебел пътник за малко щеше да се пръсне от смях, от което гневът на Ейвъри Флеминг нарасна неимоверно.

Като неволна наблюдателка Ирайн трябваше да признае пред себе си, че този янки притежава чар, чувство за хумор и добри маниери, с които правеше отлично впечатление във всяка компания. Поведението му показваше, че е човек, който още с раждането си е бил заобиколен от богатство и високо обществено положение. Неговите обноски на джентълмен бяха толкова съвършени, че по тях човек би могъл да напише книга за държание във висшето общество. И все пак Ирайн имаше усещането, че той се чувства също така добре и сред грубите, сурови моряци и че, както изглежда, има представа от всички страни на живота.

Скрити под сянката на дългите мигли, очите ѝ внимателно оглеждаха мъжа. Широките му рамене изпъваха елегантното синьо палто, а бричовете му, чийто сив къртичи цвят отлично подходеше на жилетката му, плътно обвиваха дългите му, мускулести крака. Дори и един бегъл поглед беше достатъчен, за да разбере човек, че той е безупречен мъж, облечен във възможно най-красивите дрехи. Не без раздражение Ирайн трябваше да признае, че той именно е еталонът, с който би следвало занапред да сравнява всичките си кандидати.

Пътуването продължаваше на юг и Ирайн чувстваше как постепенно се успокоява и дори започва да харесва непринудения начин, по който мистър Сатън общуваше. Първоначалният ѝ страх, че това ще бъде едно много тежко и изпълнено с официалности пътуване, лека-лека изчезна и тя започна да се наслаждава на приятния излет, донякъде разочарована, че той скоро ще свърши и че всеки от тях ще трябва да се отправи към своята цел.

Една малка табелка съобщаваше, че заведението се нарича „Лъвската лапа“, и със скърцане се люшкаше над вратата като изплашена птица в острия бриз. Ейвъри нареди на дъщеря си да не мърда от мястото си, докато Кристофър и останалите пътници не слязат, след това и той изпъзля от каретата и грубо ѝ се сопна:

— И ти позволяваш на този тип да флиртува с тебе! — После нахлупи тривърхата си шапка над челото, за да се заслони от вятъра, и предпазливо хвърли поглед зад каретата, където Кристофър развързваше своя жребец. Ейвъри си спомни за случая в кръчмата на Маубъри, затова сниши глас и с по-мек тон добави:

— Каретата на мистър Гудфийлд ще ни чака тук, но все пак, докато тръгнем обратно, ще трябва да си наемем стая. Хайде, побързай!

Ядосваше се, че Ирайн не продумва, и преди още да е стъпила на земята, грубо я хвана за ръката, без да го е грижа, че ѝ причинява болка, и я задърпа към един файтон. От страх да не би този подъл янки да измисли още нещо, Ейвъри се направи, че не чува молбата на дъщеря си да се поосвежи малко. Може би загрижеността му не беше съвсем безпочвена. Кристофър съвсем спокойно оправяше юздите на коня и внимателно ги наблюдаваше. Очевидно беше, че момичето не желае да се прехвърли във файтона.

Файтонджията отиде зад колата и смъкна чергилото, с което беше покрит багажът. Един въпрос и жестът на Кристофър привлякоха вниманието му.

— О, този сандък е на мистър Гудфийлд. Най-старият и най-богатият търговец в околността — отговори кочияшът. — Тръгнете по тази улица направо, а при кръстопътя завийте на север. Не можете да сбъркате мястото. Най-голямата къща, която някога сте виждали.

За благодарност Кристофър пусна една монета в ръката на човека и му каза да изпие чаша бира за негово здраве. Кочияшът се поклони и изчезна по посока на кръчмата.

Ирайн се спря нерешително до вратата на каретата и се обърна, чувствайки върху себе си острия поглед на сиво-зелените очи. Кристофър леко разтегна ъгълчетата на устните си в усмивка и докосна шапката си. Ейвъри кипна от яд, като проследи погледа на дъщеря си и откри обекта на нейния интерес. Той я хвана за ръката, накара я да се качи във файтона и се върна обратно, за да вземе багажа.

— Вие се грижете само за себе си! — грубо предупреди той Кристофър. — Имам тук приятели и една дума ще е достатъчна, за да се заемат с вас. И повярвайте ми, когато свършат с тази работа, вече няма да сте интересен за жените.

Младият мъж отвърна на заплахата със звучен смях.

— Вие явно не си вземате лесно поука, кмете. Първо ми изпращате сина си, а сега си мислите, че ще ме сплашите с приятели. Вероятно сте забравили, че в пристанището имам кораб с екипаж, кален в схватки с пирати и разбойници. Ще им излезете ли насреща?

— По дяволите, оставете на мира моето момиче! — Ейвъри процеди през зъби последните думи.

— Защо? — попита Кристофър с весела усмивка. — Та нали искате да я омъжите за торба с пари? Аз ги имам. Колко искате за нея?

— Вече ви казах! — изфуча Ейвъри. — Тя не е за вас, колкото и пари да имате.

— Щом е така, кмете, тогава трябва да изплатите дълговете си и докато това не стане, няма да ви оставя на мира. — Кристофър се метна на седлото, пришпори коня в буен галоп и остави разярения кмет зад гърба си.

Първият поглед на Ирайн към Смадли Гудфийлд предизвика у нея силно чувство на унижение. Той беше стар и целият в бръчки, а по ръст и външен вид наподобяваше съсухрен горски дух. Изкривеният му гръб и увисналите му рамене ѝ напомняха за подигравателните описания на Кристофър. А това, че Гудфийлд е нейната последна възможност да си избере съпруг, беше абсолютно сигурно.

Скоро след тяхното идване баща ѝ без много церемонии беше поканен да излезе да разгледа градината. Той почти не успя да реагира на това предложение. В същото време пък накараха Ирайн да седне на пейката до Смадли. Тя благодари, учтиво отказа и седна на друг стол срещу камината. Скоро обаче разбра, че търговецът гледа на това като на предложение да ѝ направи компания. Той седна до нея, а Ирайн трябваше да се брани с всичка сила срещу ръцете му, които започнаха да опипват дрехите ѝ. Дишайки възбудено, без дори да направи и най-малък опит да ѝ се извини, той задърпа корсажа ѝ. Ирайн възмутено си пое дъх, освободи се от костеливите му пръсти, стана, оправя корсажа си и си взе палтото.

— Тръгвам си, мистър Гудфийлд! — Тя се насили да се овладее, за да не се разкрещи. — Желая ви приятен ден!

Баща ѝ неспокойно ходеше насам-натам из входното антре, когато тя се втурна навън и започна да се кара с него. Той се опита да я върне в гостната.

— С твоето проклето твърдоглавие няма да стигнеш далече! Аз ще кажа кога ще си тръгнем! — изфуча той и посочи с пръст към

гърдите си. — А това няма да стане, докато не се споразумеем по въпроса за женитбата.

Лицето на Ирайн застина като маска, сдържайки напирания гняв. Бавно, но много настойчиво, тя отговори на баща си:

— Ние вече се споразумяхме! — Тя на няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да овладее яростта, която бушуваше в нея като буен прибой. — Единственият начин да ме задържиш тук е, ако ми вържеш ръцете и краката, тогава обаче ще трябва да ми запушиш и устата, тъй като ще сипя обиди върху този отвратителен дърт мошеник дотогава, докато той сам ни изхвърли. Достатъчно търпях невъзпитаното хленчене на този дивак. — Тя разтвори палтото си и показва разкъсания си корсаж. — Виж какво направи! Похаби най-хубавата ми рокля.

— Ще ти купя десет нови! — изкрещя отчаяно Ейвъри. Не можеше да допусне тя да си тръгне, когато свободата му беше поставена на карта. Какво значение имаше една скъсана рокля, когато Смадли искаше да стане неин мъж? С тази малка негодница наистина не можеше да се излезе на глава. — Предупреждавам те, че ако сега напуснеш къщата, ще се прибираш пеша. Мистър Гудфийлд беше така любезен да ни докара дотук и ние нямаме друга възможност да се върнем обратно.

Ирайн тръгна с високо вдигната глава към вратата.

— Може би ти не си готов да вървиш пеша, татко. Аз обаче съм.

— И къде искаш да отидеш? — попита Ейвъри.

— Както вече ти казах — отвърна тя, — просто си тръгвам.

Сега Ейвъри се намери в чудо. Не беше допускател, че тя може да си тръгне без него в опасния чужд град. Предполагаше, че Ирайн го разиграва и изобщо не възнамерява да си тръгне сама. Ейвъри подигравателно вирна нос. Все пак тя трябваше да разбере, че той е мъж, чиято дума се слуша.

— В такъв случай ще ти се наложи да вървиш сама до странноприемницата. Аз оставам тук, при мистър Гудфийлд...

Вратата шумно се затръшна под носа му и той онемя от изненада. Беше готов веднага да я последва и да я върне обратно, но точно в този момент чу бастунът на Смадли да тропва по пода на гостната. Ейвъри угрижено забърза към него, блъскайки си главата как хитро да оправдае държанието на дъщеря си и да успокои накърнената

гордост на търговеца. Никога по-рано мислите на Ейвъри не бяха кръжали толкова отчаяно в главата му.

С бързи стъпки Ирайн тръгна по пътя, отдалечавайки се от къщата на търговеца. Мислите ѝ бяха объркани, а тялото ѝ още трепереше от яд. Не стига, че я принуждаваха да прави мили очи на цяла върволица женихи от четирите краища на Англия, а на всичкото отгоре критериите, по които баща ѝ избираше кандидатите, се свеждаха само до големината на тяхното състояние и до възможностите им да погасят дълговете му. Собственият ѝ баща не се срамуваше да я използва като средство за залягване на нетърпеливите си кредитори. Но да я кара да търпи опипванията на някакъв си грохнал старец, само за да не се почувства той обиден? Това беше вече твърде много!

Гнуслива тръпка премина през цялото ѝ тяло, когато си спомни за треперещите ръце на всички кандидати, за техните отвратителни и еднообразни похвати — случайното докосване до гърдите ѝ, тайното милване на коленете ѝ под масата, запъхтените им тела, притискащи се към задните ѝ части, и непристойните, похотливи гримаси, с които отговаряха на въпросителните ѝ и изплашени погледи.

Тя спря и застана със свити юмруци и стиснати зъби. Прекрасно знаеше каква вечер я очаква, ако се прибере в „Лъвската лапа“. Баща ѝ щеше да дойде заедно със Смадли Гудфийлд и да хленчи с примирителен тон. Щеше да се опита да я накара за сетен път да сключи изгодна сделка с търговеца. И естествено Смадли щеше да се настани до нея като възбуден петел и да се възползва от всяка възможност да се облегне на рамото ѝ, да погали хълбоците ѝ или пък да шепне в ухото ѝ вулгарни предложения с беззъба усмивка. След това щеше да скимти от удоволствие, че тя се възмущава или се прави на недочула, а може би щеше да приеме мълчанието ѝ като знак на съгласие и да продължи в същия дух.

Вълна на недоволство премина по цялото ѝ тяло и стомахът ѝ се сви. Разбираше добре, че баща ѝ се страхува от затвора, а и тя в никакъв случай не искаше да го прати там. Но също така съзнаваше, че не може да понася повече недостойния начин, по който той се опитваше да я сватосва.

Мисълта за стария търговец с неговия нервен, лигав смях, който я очакваше в странноприемницата, усили паниката ѝ. Тя отново и отново виждаше пред себе си мършавото лице с ръждивочервени очи, премигващи бързо като очите на плъх. Представи си костеливата му като на скелет ръка, която беше разкъсала роклята ѝ с треперливи движения...

Погледът ѝ се спря на един крайпътен стълб, върху който имаше стрелка, сочеща на север към Маубъри. В този миг една мисъл премина през главата ѝ. Уиркинът и „Лъвската лапа“ се намираха на няколко мили южно от нея. Пътят към Маубъри обаче изискваше доста по-дълго ходене, за което щеше да ѝ бъде нужен целият ден, а може би и част от нощта. Духаше силен и много освежителен вятър, но тя носеше със себе си най-топлото си палто и в странноприемницата не беше оставила нищо, от което да се нуждае. Да, абсолютно всичко, което се намирало там, беше за нея само бreme, а върнеше ли се обратно, щеше да се превърне в лесна плячка за Смадли Гудфийлд.

Ирайн беше взела решение, а желанието да стигне в Маубъри още преди полунощ окрили стъпките ѝ. Леките ѝ обувки обаче не бяха подходящи за каменистия път и тя често трябваше да спира, за да изтърква камъчетата, проникнали в тях. След един час беше изминала вече доста голямо разстояние и беше радостна, че е избягнала повторната среща със Смадли. Едва когато облаците се сгъстиха и надвиснаха още по-ниско над главата ѝ, тя за първи път почувства известна несигурност. От време на време по лицето ѝ падаше по някоя тежка дъждовна капка, а под напора на все по-силния вятър палтото се оплиташе в краката ѝ, като че ли искаше да я спре.

Ирайн решително се заизкачва по следващия хълм, но спря, когато погледът ѝ попадна върху кръстопътя, чиито разклонения се простираха в безкрайната далечина пред нея — едното се губеше някъде наляво, а другото криволичеше надясно през хълмовете. Всичко ѝ беше непознато и страхът, че може да тръгне по грешен път, намаляваше нейната самоувереност. Облаците се стелеха все по-ниско и все по-заплашително се сгъстяваха, образувайки плътна завеса, закриваща слънцето, и с нищо не ѝ подсказваха коя посока трябва да избере.

Вятърът, който се спускаше от върха на хълма, ставаше все по-остър и тя вече трепереше от студ, но същевременно ѝ даваше някаква

сигурност, тъй като явно духаше от север. Тя сви голите си пръсти в юмруци, за да ги предпази от мразовития, хапещ вятър, стисна зъби и пое по пътя, за който отчаяно се надяваше, че ще я изведе до Маубъри.

„Женитба!“ — надсмиваше се тя над себе си, борейки се с вятъра. Полека-лека започваше да се отвращава от тази дума.

Наведе се, за да изхвърли още едно камъче от обувката си, и случайно погледна през рамо. Сепна се и се изправи. В далечината зад себе си тя забеляза силует на мъж върху тъмен кон, открояващ се като зъл магьосник на фона на черните дъждовни облаци. Вятърът развяваше наметалото му и загледана в него, Ирайн почувства внезапен страх, който я извади от равновесие. Беше слушала безброй истории за убийства и насилия, извършвани по улиците и пътищата на Северна Англия от разбойници, които отнемали на своите жертви скъпоценностите, девствеността или живота, и сега беше сигурна, че този мъж представлява заплаха за нея.

Тя започна да отстъпва назад, щом видя, че ездачът пришпори коня си в галоп. Съпротивлявайки се срещу юздите, животното се извърна и в този миг тя успя ясно да ги види. Ирайн затаи дъх и изведнъж всичките ѝ страхове се разпръснаха, тъй като позна жребеца и неговия ездач.

Кристофър Сатън! Самото име я караше да пламва от възмущение. Струваше ѝ се, че в следващия миг ще излее дивата си ярост срещу него. Защо от хилядите възможни мъже точно той трябваше да язди по този път?

Опитът ѝ да избяга от пътеката го накара да пришпори коня си. С дългите си крака жребецът много бързо скъсяваше разстоянието помежду им и къртейки буци пръст с копитата си, я следваше из обсипаната с каменни блокове местност. Стиснала отчаяно зъби, Ирайн се опитваше да се отскубне от своя преследвач и с вдигнати над коленете поли се втурна в противоположната посока. Въпреки това обаче, не успя да избяга от Кристофър, който слезе от коня и с няколко скока се озова при нея, хвана я с две ръце и я повдигна от земята.

— Пуснете ме веднага долу, надут негодник! Веднага ме пуснете! — Ирайн риташе с крака и го блъскаше в гърдите в отчаян опит да се освободи.

— Стойте сега мирно, малка госпожичке, и ме чуйте добре! — заповяда ѝ той и гласът му прозвуча рязко и гневно. — Имате ли

представа какво може да ви се случи тук, на пътя? За бандите от крадци и разбойници, които се разхождат наоколо, вие ще бъдете добре дошло лакомство. Те ще си направят с вас удоволствие за една-две нощи... ако издържите толкова дълго.

Без да се впечатлява от тази заплаха, Ирайн извърна лице настрани.

— Заповядвам ви да ме пуснете на земята, сър!

— Само, ако сте готова да проявите разум.

Заинатена, тя го изглежда.

— Откъде изобщо разбрахте, че съм тук?

Очите му блестяха с явно задоволство.

— Баща ви дойде в кръчмата заедно с онова съсухрено плашило и започна да ви търси. Кметът вдигна ужасен скандал, след като не ви намери. — Кристофър леко се усмихна. — Щом видях Смадли, ми стана ясно, че вие по-скоро ще избягате, отколкото да се срещнете още веднъж с него. И ето че съм имал право. В бързината сте оставили достатъчно следи зад себе си.

— Вие сте жертва на илюзиите си, мистър Сатън, ако си въобразявате, че вашата закрила и компания са добре дошли за мен.

— Не е необходимо да се държите толкова официално, спокойно можете да ме наричате Кристофър или мили, или скъпи, или пък с някакво друго нежно име по ваш избор.

Очите на Ирайн заблестяха с дива решителност.

— Моето единствено желание — каза студено тя, — е веднага да ме пуснете на земята.

— Както желаете, скъпа госпожице. — Кристофър дръпна ръката си от коленете ѝ и я остави бавно да се плъзне по него, докато пръстите на краката ѝ докоснаха покритата с мъх земя. Цялата сила на неговото здраво, мускулесто тяло я порази като мълния, разкъсваща небето. Пред нея мигом се появи вълшебна картина, заобиколена от розово-червените лъчи на изгряващото слънце: самотният образ на един гол мъж, чийто силует се откроява срещу светлината.

— Пуснете ме! — заповяда му тя, опитвайки се да скрие от него пламналите си бузи. Нито една добре възпитана дама не би допуснала в главата ѝ да се появи такава картина и да занимава мислите ѝ. — Мога и сама да стоя на краката си.

Поставил ръце на тънката ѝ талия, Кристофър я пусна върху една могила близо до пътя.

— Останете тук — заповяда ѝ той, — докато се върна с коня.

— Не съм дете, което можете да командвате — отвърна му тя. — Аз съм зряла жена.

Той повдигна високо едната си вежда и продължително я изгледа. Дори и през палтото очите му като че ли я изгаряха.

— Най-последно! За пръв път изричате една неоспорима истина за себе си!

Ирайн се изчерви до корена на косите си и се загърна плътно в дрехата си.

— Казвал ли ви е някой някога колко сте отвратителен?

Крива усмивка откри белите му зъби.

— Досега, скъпа моя, съм чувал това от всички членове на вашето семейство.

— А защо тогава не ни оставите на мира? — попита го тя.

Усмивнат, той се обърна, отиде да доведе коня си и хващайки го за юздите, каза:

— Като гледам как се развиват нещата, започвам постепенно да мисля, че баща ви никога няма да успее да ви заведе под венчилото. — Той приближи жребеца към нея. — Аз само бих искал да получа известна гаранция, че няма да загубя всичките си инвестиции.

— Да не би сериозно да имате някакви претенции към мен? — отвърна му тя подигравателно. — Или пък заради дълга ни имате правото да ми лазите по нервите и да ми досаждате с присъствието си?

Кристофър вдигна невъзмутимо рамене.

— Толкова, колкото и останалите ви кандидати. А може би дори и повече, като си помисля за двете хиляди фунта, които ми дължи баща ви. Аз обаче нямам търпение да узная кой от вашите галантни ухажори ще бъде готов да плати една такава сметка. — След това продължи с ирония: — По същия начин човек би могъл да ви изложи на пазара за продан. Това би спестило на баща ви много време и усилия при опитите му да ви намери щедър съпруг.

Ирайн тъкмо беше отворила уста, за да се противопостави енергично на това предложение, когато той изведнъж я грабна и я метна на гърба на коня. След като и той самият се настани зад нея, волю-неволю тя трябваше да се примири с компанията му.

— Това е безсрамие, мистър Сатън! — изкрещя му тя. — Веднага ме свалете от коня.

— Може би досега не сте забелязали, мила моя, но в най-скоро време ще бъдем мокри до кости. — Още докато говореше, започнаха да падат едри дъждовни капки. — Тъй като не искам да ви оставям тук сама, ще трябва да дойдете с мен.

— Няма никъде да идвам с вас — изхлипа тя.

— Е, добре, аз обаче отказвам да споря под дъжда. — Той пришпори жребеца си, а протестите ѝ бяха заглушени от стремителния галоп на животното. Кристофър я придърпа към силните си гърди и ако не искаше да падне, трябваше да се остави на ръката, която той обви около нея. И макар че не би си признала, тя му беше благодарна за сигурността и закрилата, които чувстваше в прегръдката му.

Поради силния вятър дъждът скоро проникна под палтото ѝ и започна да се стича на вадички през разкъсания ѝ корсаж. Ирайн се опита да хвърли предпазлив поглед нагоре към бързо носещите се над тях облаци, но огромните, тежки дъждовни капки я принудиха да се обърне и да се прислони до гърдите му. Поглеждайки към нея, Кристофър издърпа напред наметалото си и я загърна, за да я предпази от дъжда. В следващата минута обаче върху тях се изля истински потоп. Леденостудените водни маси така измокриха дрехите ѝ, че тя почти не можеше да мръдне в тях. Вятърът безпощадно я шибаше от всички страни и я заливаше с потоци вода.

През плътната завеса на дъжда в далечината се забелязваха очертанията на някаква постройка. Кристофър отклони жребеца от пътя и го подкара натам. Голите клони на дърветата не предлагаха никакъв подслон срещу бурята, напротив, те стърчаха отвсякъде и закачаха роклята на Ирайн, като че искаха да преградят пътя им.

Когато се приближиха, двамата разбраха, че постройката е един изоставен обор. До него имаше полусъборена колиба без покрив, а сред пробитите ѝ стени не би могъл да се скрие никой, освен някоя съвсем дребна животинка. Разнебитената порта зееше широко отворена и едното ѝ крило висеше на пантите накриво. Изсъхнали бурени се виеха около сградата, а пред входа се търкаляше полуизгнило ведро. Въпреки окаяното си състояние оборът предлагаше много по-добър подслон, отколкото колибата.

Кристофър слезе пред вратата, вдигна високо ръце и пое Ирайн от коня. Вятърът се промъкна под палтото ѝ и когато леденият му дъх прониза роклята ѝ, тя усети болка от студа. Вече неудържимо трепереше, когато Кристофър я постави върху ведрото вътре в обора. Стоеше изправена и се вглеждаше в тъмните сенки наоколо.

— Не е толкова уютно, колкото в „Лъвската лапа“, но поне ще сме защитени от бурята — отбеляза Кристофър. Докато сваляше прогизналото си палто, той хвърли поглед към нея и предпазливо вдигна вежди. — Изглеждаше като удавено зайче.

Ирайн вирна треперещата си брадичка и хладно го изгледа в очите. Беше така премръзнала, че ѝ беше трудно да отвърща на шегите му. Все пак се опита да скалъпи нещо като закачка:

— Смятате ли, че Клаудия би изглеждала п-п-по-добре п-п-при подобни обстоятелства?

Представата за Клаудия го накара да се засмее. Тя сигурно щеше да се мъчи да изглежда елегантно под някоя огромна, прогизнала шапка, увиснала чак до носа ѝ.

— Не трябва да ревнувате от нея — отвърна той живо. — Аз дойдох заради вас в Уиркинтън.

— Аха! 3-з-з-начи накрая с-с-си признахте.

— Разбира се!

Ирайн се взря в него с празен поглед; чрез своето признание той все пак беше опровергал нейните опасни съмнения.

Кристофър се засмя под мустак и излезе навън, за да доведе жребеца. Докато Ирайн трепереше в мокрите си дрехи, той свали един вързоп, привързан зад седлото на коня. След това разгърна дългия си плащ, подхвърли го към нея и отново се обърна, за да разкопчае седлото, викайки ѝ през рамо:

— По-добре облечете това, преди да сте се простудили.

Тя загърна натежалото си от вода палто колкото се може поплътено, тъй като гордостта не ѝ позволяваше да му покаже разкъсаната си рокля.

— Благодаря ви за рицарския жест, мистър Сатън. Но не се нуждая от него.

Кристофър сбърчи чело и я погледна през рамо.

— Искате да ми докажете колко глупава можете да бъдете?

— Глупава или не, н-н-яма да облека това нещо.

— Ще го облечете — увери я Кристофър кратко и тя започна да мисли, че я заплашва. След като свали собственото си подгизнало от дъжда пардесю и жилетката си, той ги метна върху една врата. — Ще се опитам да запаля огън, за да можем поне малко да се изсушим.

Той закрачи из обора, оглеждайки замислено дупките по тавана. Не липсваше богат избор от комини и добро проветрение, така че трябваше само да накладе огъня. А за това щеше да стигне кутийката с прахан, която винаги носеше със себе си.

Краката на Ирайн отказаха да я държат повече изправена и тя се свлече на колене. Забеляза, че Кристофър все още оглежда обора и кърти летви от дъсчената ограда, но за съжаление мисълта за сгряващия огън ѝ се струваше прекалено далечна. С кичури сплъстена мокра коса по лицето, Ирайн стоеше там като купчинка несрета. Бузите и ръцете ѝ бяха леденостудени и безчувствени, носът ѝ беше зачервен и измръзнал. Не усещаше краката си в мокрите обувки.

Когато видя първите малки пламъчета да проблясват в тъмнината, тя беше твърде премръзнала и вкочанена, за да може да се приближи до тях. Ирайн трепереше, когато Кристофър изведнъж застана до нея. Тя сведе поглед, прекалено уморена, за да спори с него. А и не искаше да гледа към тесните му бричове, излагащи на показ цялата му мъжественост.

— Няма ли да дойдете до огъня? — подкани я той.

Свита като малък, жалък вързоп, Ирайн поклати глава. Беше толкова премръзнала, че дори не беше в състояние да отговори. Тя притежаваше гордост, дори нещо повече: хората я смятаха по-скоро за своенравна, отколкото за слаба. Но не беше предвидила, че Кристофър Сатън, с когото сега си имаше работа, беше мъж, свикнал да поема нещата в свои ръце. Той ѝ помогна да стане и с едно движение я вдигна от земята. Тя изскърца недоволено със зъби. Не искаше да се превърне в някакво треперещо, мекушаво кълбо. Въпреки слабия ѝ протест ръцете на Кристофър я обгръщаха топло и уверено. Той я сложи на пода близо до огъня и се залови с връзките на наметката ѝ. Изведнъж тя почувства панически страх, загърна дрехата си, отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Н-н-е! Оставете ме на мира!

— Ако не си помогнете сама, Ирайн, някой друг трябва да го стори.

Отстранявайки ръцете ѝ, той свали дрехата от раменете ѝ и я пусна като мокър вързоп на пода. По лицето му се изписа изненада, когато видя разкъсаните парчета от роклята ѝ, а под тях млечнобелите ѝ прекрасни гърди, едва прикрити от мократа риза. Ирайн бързо събра увисналите части на корсажа си и отбягна въпросителния му поглед.

— Разбирам, че Смадли е проявил апетита си. — Тонът му беше остър и подигравателен. — И все пак нарани ли ви?

— Какво ви засяга, ако ме бе-б-б-беше наранил? — попита тя малко смутено.

— Може пък и да ме засяга — кротко отговори той. — В края на краищата от това зависи, дали баща ви ще може да си плати дълговете или не. А и вече ми стана навик да ви се притичам на помощ и тъй като очевидно често се нуждаете от такива услуги, чудя се дали не е разумно още сега да се откажа да ги върша.

За нейно смайване той безцеремонно започна да разкопчава роклята ѝ. Все още трепереща като лист, Ирайн се опита да оправи корсажа си и да отблъсне Кристофър. Ала корсетът, който повдигаше високо гърдите ѝ, се свлече и тя остана само по тънка риза, съзнавайки, че е почти гола пред зелените му очи.

Кристофър беше по-решителен... и по-силен. Не мина много време и роклята вече лежеше заедно с корсета и няколко фусты в краката ѝ. Едва сега Ирайн почувства, че е в състояние да се движи.

— Оставете ме сама! — изкрещя тя, останала без дъх, и с препъване се отдалечи от огъня. Опита да се прикрие с ръце, тъй като ризата ѝ беше прилепнала като прозрачен воал по тялото.

Кристофър изтича след нея и обвини треперещата ѝ снага с дългото си наметало за езда.

— Ако погледнете малко по-надалеч от красивото си носле, ще видите, че аз само искам да ви помогна. — Той я прегърна. — За такъв огнен дракон, какъвто сте всъщност, сега изглеждате студена и бледа като ледена висулка. — Очите му сякаш потъваха в нейните. — А освен това, както вече ви казах, изгубил съм и пари.

— Чудовище такова! Мерзавец! — ругаеше го тя.

Той се засмя и дъхът му докосна веждите ѝ.

— Вашата нежност замъглява разума ми, скъпа моя.

Той я заведе до огъня и прекна до нея, за да събуе обувките ѝ. Развълнувана, Ирайн затаи дъх, когато ръцете му се плъзнаха по

краката ѝ, за да развържат връзките на чорапите ѝ, стегнати над коленете. Тя започна да рита, но въпреки съпротивата ѝ той нави чорапите надолу, събу ги и ги простря на един камък близо до огъня.

— С най-голямо удоволствие бих свалил и долната ви риза — призна той с хлапашка усмивка. — Но трябва да сте ми благодарна, че уважавам поне последния остатък от вашето благоприличие.

— Само не си въобразявайте, че с нещо сте по-добър от мистър Гудфийлд — извика тя ядосана. И макар че постепенно започна да се стопля и възвърна способността си да мисли и да говори по-ясно, все пак не можеше да прикрие възмущението си, че я бяха съблекли насила, а и не чувстваше ни най-малка благодарност към Кристофър. — Вие ми натрапвате присъствието си тук, на това откъснато от света място, и правите с мене каквото си поискате. Бъдете сигурен, господине, че баща ми ще научи за всичко.

— Ваша воля, Ирайн, но все пак би трябвало да ви предупредя, че не съм човек, който би се стреснал от заплахите на вашето семейство, а това, което правя сега, е само за ваше добро. Ако искате да нараните някого с упоритата си гордост, ще засегнете по-скоро себе си, а не мен...

— Сигурно, когато ранихте брат ми, също е било за негово добро?

Кристофър се усмихна за момент.

— Брат ви много добре знае какво се случи. Нека той да ви разкаже. А можете да попитате и някой от свидетелите, които присъстваха на дуела. Не виждам ни най-малка необходимост да се оправдавам пред вас или пред вашето семейство.

— И вие естествено сте невинен като ангелче. — Тя се засмя с ирония. — Дори и да е така, мистър Сатън, аз просто не искам да го повярвам.

Очите му блестяха в топлата светлина на огъня, успокояваща усмивка играеше по устните му.

— Никога не съм твърдял, че съм невинен, скъпо дете, но и не съм мерзавецът с черната душа.

— Не съм и очаквала, че ще си признаете, дори и да сте — отговори тя кратко.

— Всъщност аз съм искрен. — Дразнещата усмивка се върна на лицето му и стана още по-нахална, когато тя хвърли към него

несигурен поглед. — Естествено има и такива ситуации, в които е по-целесъобразно да не се разтръбява истината.

— Значи искате да кажете, че лъжете, когато ви е изгодно?

— Точно това със сигурност не искам да кажа.

— Тогава обяснете какво мислите — подкани го тя студено.

— Защо трябва да си правя труда? — Той развеселено и насмешливо повдигна крайчетата на устните си. — Вие така и така няма да ми повярвате.

— В това сте напълно прав. Наистина. Не бих повярвала на нито една от вашите думи.

— В такъв случай можете да легнете да спите, ако желаете. Ще останем тук през цялата нощ и не ми се ще да ви досаждам с други лъжи.

— Аз няма да остана тук. Не и с вас! — Тя бурно поклати глава. — В никакъв случай!

Полувъпросително, полунасмешливо, той попита:

— Искате да излезете навън в бурята?

Ирайн се обърна настрана, без да отговори. Все още не беше готова да напусне удобствата на принудителната си квартира, но и не можеше да му има доверие. Само погледът му би трябвало да накара всяко момиче да бъде предпазливо. За да заприлича на истински пират, му липсваше само обичаята на ухото. Под бялата му, разкопчана чак до кръста риза се виждаха здравите му мъжки гърди, обрасли с гъсти, къдрави косми. Широките му рамене и тънката му талия наподобяваха телата на пиратите, такива, каквито човек може да ги види само в сънищата, а със своя безсрамен смях и с тъмната си чуплива коса, паднала над челото му, той наистина би могъл да бъде прекрасен морски разбойник.

— Тъй като не получавам отговор на въпроса си, трябва да приема, че сте счели за по-разумно да останете тук. Добре! — Разяреният поглед, който тя му хвърли, явно увеличи задоволството му. — В случай че дъждът спре през нощта, ще се погрижа още преди изгрев-слънце да си бъдете у дома. И тъй като баща ви все още е в Уиркинтън, а брат ви по всяка вероятност ще си отспива след поредната разпивка — той пропусна да спомене името на Моли, — никой няма да узнае, че сте прекарвали нощта заедно с мене.

— Какво ви дава право да изричате тези клеветнически твърдения за Фарел? — Очите ѝ бяха изпълнени с възмущение. — Как си позволявате това?

— Не би трябвало да се чувствате обидена, мила — забеляза той снизходително. — Аз не ви оценявам според авантюрите на брат ви.

— Ах, вие подъл мошеник! Отвратителен тип! Той нямаше да е такъв, какъвто е сега, ако не бяхте стреляли в него.

— Наистина ли? — Кристофър я погледна с недоверие. — Както съм чувал да говорят хората, вашият брат още много преди да го срещна, не е бил известен като невинна жертва.

Той взе дрехите ѝ и ги разпростря около огъня. Всички по-нататъшни забележки, които Ирайн би могла да направи, щяха да бъдат оборени по същия естествен и уверен начин, по който той сега сортираше дрехите ѝ. Смутена, тя се уви като пашкул и издърпа дългото наметало чак до шията си. Измина доста време, докато раздразнението ѝ постепенно се уталожи. Тя лежеше изтощена до огъня и наблюдаваше премигващите пламъци, накрая клепачите ѝ натежаха и тя не можеше повече да се бори със съня.

Ирайн се събуди със странното чувство, че някой я наблюдава и тъй като не разбираше къде се намира, усети, че я обзема паника. Пламъчето на една лоена свещ потапяше малкото помещение около нея в нежна златиста светлина; тя чувстваше топлината на огъня върху бузите си. Огромни, груби дъски се преплитаха в непознати шарки над главата ѝ, твърде ниски и твърде тъмни, за да приличат на тавана в нейната спалня. Под бодливата завивка тя усещаше неприятна влага върху кожата си и когато попипа с ръка, веднага се досети: беше ризата ѝ, единствената дреха, която Кристофър Сатън ѝ беше оставил, след като съблече роклята и фустите ѝ.

Изведнъж тя си спомни всичко, стаи дъх, изправи се и затърси оня мерзавец, впила поглед в тъмнината. Той беше много по-близо, отколкото тя предполагаше, и това я обезпокои. Кристофър седеше насреща, облегнал широкия си гръб на една подпора и отпуснал небрежно едната си ръка върху коляното. Погледът му беше вперен в нея и проблесна като дълбока, бърза вода при вида на полуголата ѝ фигура. Наметалото се беше смъкнало надолу и беглият ѝ поглед в

тази посока потвърди опасенията ѝ: цялата беше изложена на показ. Кожата ѝ блестеше на светлината на огъня, а меките розови възвишения на гърдите ѝ напираха под тънката материя. Уплашена, тя затаи дъх и вдигна нагоре вълнената дреха.

— Откога сте тук и ме гледате как спя? — поиска да узнае тя.

Усмивка трепна по устните му:

— Достатъчно дълго.

Тя не беше настроена за шеги.

— Достатъчно дълго за какво?

Той каза, плъзгайки по нея искрящия си поглед:

— Достатъчно дълго, за да стигна до заключението, че струвате много повече, отколкото някакви си дългове.

Ирайн отвори уста и го погледна изненадано, без да си дава сметка какво вълнение предизвиква с полуотворените си устни и с диво разпилените по раменете коси.

— Мистър Сатън, вие явно ме смятате за някаква равностойност на вашите вземания.

— Ако остане на баща ви, това наистина ще ви сполети: ще бъдете купена и продадена срещу парче хляб.

— Не бих казала, че две хиляди фунта се равняват на парче хляб — отвърна тя иронично. — А ако не бяхте вие, изобщо нямаше да се налага да се омъжвам. Или във всеки случай не за пари.

Кристофър равнодушно повдигна рамене.

— Не е необходимо баща ви прекалено дълго да се оглежда, за да намери някой богат съпруг. Смятам, че две хиляди фунта за вашата компания не са лоша сделка.

— Моята компания? — Тя се усмихна злобно. — Вие гледате на мене като на някаква платена любовница?

— Само, ако вашите желания клонят в тази посока, скъпа. До този момент все още не съм упражнявал натиск върху никоя жена.

— А без съмнение броят им е бил доста значителен.

Смехът му беше също така непринуден, както и гласът, и движенията, и маниерите му.

— Един джентълмен знае да мълчи, дете мое.

Ирайн отметна глава назад.

— Оценявате се твърде високо.

— Майка ми е направила всичко, което е било по силите ѝ, но и аз си имам свои собствени заслуги. — Ъгълчетата на устните му се повдигнаха закачливо. — Убеден съм, че мога лесно да се справя с всякакви ситуации.

— Значи се смятате за човек, който прави само това, което му харесва — каза тя раздразнено.

— Точно така, Ирайн, и с мене никога няма да ви е скучно. Заклевам ви се.

Топлотата в гласа му я накара да се изчерви и бузите ѝ пламнаха. С тон на учителка към бавноразвиващ се ученик тя произнесе изключително отчетливо:

— Мистър Сатън, ще ми направите много голяма услуга, ако ме наричате мис Флеминг.

Смехът му прозвуча бодро и като че ли от голяма дълбочина:

— А аз си помислих, че след като вече сме делили леглото и сме прекарвали една нощ заедно, бихме могли да преминем и към поинтимни форми на общуване, поне насаме. И искам да ви помоля, скъпа, да се опитате да видите моите предимства, в случай че успея да ви спечеля. Аз не съм толкова стар, колкото моите предшественици. На тридесет и три години съм. Силен съм и водя прост живот. Никога не съм мамил жените. — Той се правеше, че не забелязва подигравателния израз на лицето ѝ. — И съм достатъчно богат, за да ви обличам толкова прекрасно, колкото изисква вашата красота. А що се отнася до моята фигура — той направи един елегантен жест, — това вие сама можете да прецените.

— Имам странното чувство, че ми правите предложение за женитба, мистър Сатън — засмя се тя.

— Само се опитвам да ви убедя в предимствата, които притежавам, мила.

— Не е необходимо да си правите труда. Жалко за загубеното време. Аз ще продължавам да ви мразя.

— Наистина ли, прекрасна моя? — Той вдигна въпросително вежди. — Повече ли ме мразите, отколкото, да речем, Сайлъс Чамбърс? Или Смадли Гудфийлд?

Тя се обърна, без да отговори на въпроса му.

— Едва ли — отговори си сам той. — Смятам, че винаги бихте предпочели един истински мъж, който да топли леглото ви, отколкото

тези тресящи се мухльовци, за които иска да ви омъжи баща ви. Пред вас са най-хубавите ви години и ако пренебрегнете себе си в името на дълга, питам се ще имате ли сили цял живот с отвращение да се въртите около един такъв съпруг?

Бузите на Ирайн пламнаха.

— Как изобщо си позволявате да ме обиждате с налудничавите си предложения, като че ли сте някакъв божи дар за жените на този свят? Вече ви обясних, мистър Сатън — по-скоро бих се омъжила за някой кръвопиец, отколкото да легна в едно легло с такъв като вас!

Въпреки тихия глас, с който той ѝ отговори, думите му я стреснаха много повече, отколкото гръмогласните заплахи на баща ѝ.

— Трябва ли да ви покажа, че подобни обиди могат да станат опасни за вас?

Ирайн се изправи, като трескаво придърпваше палтото. Изведнъж осъзна, че се намира тук съвсем сама с него и че ако реши да я притежава, той би могъл да направи с нея каквото си поиска. Въпреки това обаче тя не желаше да му достави удоволствие, като му покаже, че се страхува от заканите му.

— Вие сте жертва на илюзиите си, господине, ако изобщо мислите, че някога ще легна доброволно в постелята ви.

Бърз като тигър, Кристофър скочи на крака, а тя със свито сърце затаи дъх. Нахалната му усмивка и неговите широки, полуголи гърди почти до лицето ѝ я накараха да съжали, че го е раздразнила. Нямаше съмнение, че не е никакъв джентълмен и че винаги прави това, което си иска. И ако я пожелаеше...

Загръщайки се плътно в наметалото, тя се запрепъва назад, а той с подчертано бавни крачки тръгна към нея. Усмивката му беше зловеща. Щом се приближи, той настъпи с ботуша си дългата наметка за езда и с това спря по-нататъшното ѝ отстъпление. Тя започна трескава да го дърпа и когато той се приближи още повече, пусна наметалото на земята и хукна със сподавен вик към другия край на обора. Порутените, голи стени не ѝ предлагаха никаква закрила и тя се огледа за някакво оръжие.

— Оставете ме на мира! — Тя го гледаше със святкащи от гняв очи и се канеше да хукне отново, но Кристофър беше не по-малко бърз и силен от преди. Внезапно със скок се озова пред нея, така че широките му рамене закриваха целия свят наоколо. Ирайн разярено го

заудря по гърдите, но при опита си да го отблъсне само разкъса ризата му. Силните му пръсти се обвиха около китките на ръцете ѝ.

— Тази глупава гордост! — пошегува се той, гледайки я с пламнали очи.

Ирайн се опита да се отскубне от ръцете му, но той бързо я прегърна и я притисна силно към себе си. В следващия миг впи устни в нейните и горещата му целувка разля по тялото ѝ едно томително чувство — подлудяващо, болезнено, искащо. Устата му жадно се плъзгаше по устните ѝ и принуждаваше Ирайн да ги отвори под напора на неговия нарастващ копнеж. Езикът му обхождаше игриво устата ѝ, за да продължи след това още по-страстно да прониква в нея. Ирайн беше дълбоко смутена. Опитваше се да извие назад главата си, защото се страхуваше, че под неговия страстен напор съпротивата и омразата ѝ ще се стопят. Чувстваше се хваната като в железни клещи, ръката му обгръщаше талията ѝ, а гърдите ѝ почти се сплескваха в неговите. Ръката му бавно се плъзна надолу по заоблените ѝ бедра и така я притисна към него, че тя почувства доказателството за пламенната му страст.

Устните му се отдръпнаха от устата ѝ и тръгнаха надолу по шията, карайки сетивата ѝ да избухнат като огнено кълбо. Тя отново можеше да си поеме дълбоко дъх, устните я боляха от страстните целувки. Ирайн безпомощно тръсна глава и направи последен опит да го възпре, преди страстта да го е завладяла напълно. В следващия миг устата му вече докосваше гърдите ѝ и спираше дъха ѝ. Влажната и гореща жарава на устните му превръщаше зърната ѝ в огромни пъпки. С последни сили тя се опита да го отблъсне, чувстваше, че ще припадне, ако той не спре.

— Кристофър... моля ви, недейте!

С нежна усмивка той я пусна и когато отстъпи назад, Ирайн усети как главата ѝ се върти. Напълно изтощена, тя се облегна на стената, поемайки си дълбоко дъх. Поставила една ръка върху развълнуваните си гърди, тя го гледаше смаяно, сякаш току-що беше излязла заедно с него от дълбините на света. И въпреки всички легенди за добродетелите на девствеността, по лицето ѝ беше изписан най-очарован израз, а сърцето ѝ биеше като лудо.

— Е, вървете при съсухрените си женихи и им се радвайте, ако можете. Или ще признаете, Ирайн, че ви показах коя е истината?

Полузамаяна, тя видя как Кристофър се обърна и тръгна към своя жребец, който вече започваше да пръхти и да тъпче нервно с копита. Ирайн беше объркана и смутена. Новото, което беше видяла у Кристофър Сатън, беше толкова поразително, че нещо се пропука в досегашната ѝ нетърпимост към него. Стори ѝ се, че това ново отношение е предвестник на беди, но не беше в състояние да го възпре.

Кристофър излезе от обора и постоя известно време навън, в тъмната мъгла. Той се заслушваше ту в една, ту в друга посока, като се стараяше да долови и най-малкия шум. В далечината се чуваше приглушено трополене, нещо като бавни, тежки стъпки на конски копита, само че много по-неясни, сякаш...

Той се втурна обратно в обора и започна да събира дрехите от огъня.

— Облечете се. Трябва да бягаме оттук. Идват ездачи, може би двайсет или повече, и при това са обвили с парцали копитата на животните. — Той ѝ подхвърли дрехите. — Съмнявам се, че са честни хора, след като яздят в този час и по такъв начин.

Ирайн взе да се облича много бързо и тъкмо се канеше да завърже връзките на корсета си, когато той се приближи и дръпна ръцете ѝ встрани. След като свърши бързо с тази работа, прошепна в ухото ѝ:

— Това е най-малкото, което мога да направя за вас, мадам.

Ирайн беше ядосана и демонстрираше своята неблагодарност, оправяйки мълчаливо роклята и фустите си.

— Сигурен ли сте, че сте чули нещо?

Кристофър я наметна с плаща си и я поведе към коня, като не ѝ даде време дори да се закопчае.

— Ако не ми вярвате, останете тук! Тогава сама ще се убедите.

В момента Ирайн не намери какво да му отговори и само се дръпна назад, когато той посегна да вземе ведрото, с което беше напоил коня. Кристофър угаси огъня и с върховете на ботушите си натрупа пръст върху димящата купчинка пепел. Когато тя беше заровена напълно, в обора отново се възцари пълен мрак. Той хвана юздите на коня и хвърли върху седлото му палтото, жилетката и пардесюто си. След това изведе жребеца от обора и го скри зад един храст недалеч от пътя. Ирайн здраво се беше вкопчила в опашката на коня, докато се промъкваша в непрогледния мрак. Спряха на сигурно

място и изчакаха шумът от заглушените копита да дойде по-близо. Един глас извика нещо в мрака и накара цялата група да спре на пътя, а малко след това конниците започнаха да си пробиват път между храстите към обора.

— Казвам ви, че тук мирише на дим — прошепна дрезгаво един от мъжете. — Доста често съм яздил по този път и знам, че може да идва само от обора.

— Човекът е офейкал и не е необходимо да си завираш дългия нос във всеки ъгъл и във всяка дупка, за да го търсиш. Ясно е, че се е измъкнал.

Ездачът, който беше най-отпред, слезе от коня и пристъпи в обора, като се оглеждаше. След това отново се метна на седлото.

— Дори и да е имало някой тук, вече е изчезнал.

— Можеш да бъдеш съвсем спокоен, Тими — изкряка един от конниците. — Няма абсолютно никой, който да ти скочи отгоре в тъмнината.

— Затваряй си глупавата уста, маймуно такава. Ако съм останал жив, то е защото съм бил предпазлив, слава богу.

— Хайде да се връщаме при другите — предложи първият. — Чака ни още дълъг път.

Когато мъжете се върнаха на пътя, Ирайн въздъхна дълбоко — досега не беше забелязала, че почти е спряла да диша. Беше дълбоко благодарна, че инстинктът ѝ я беше подтикнал да последва Кристофър, а не да остане в обора. Докато чакаха групата ездаци да се отдалечи, тя осъзна, че без Кристофър Сатън щеше да попадне съвсем безпомощна в ръцете на тези мъже.

Пътят за Маубъри минаваше през мочурища и каменисти възвишения, забулени в мокра, сива мъгла. Двамата се провираха край повалени и изкорубени стари дъбове, потъваха в кълбета мъгла на завоите и се взираха в далечината, губеща се в море от гъсти, разкъсани пари.

С неприятното чувство, че Кристофър диша в косата ѝ, Ирайн се насилваше да стои изправена, но пътят беше дълъг и тя скоро се умори. Вълнената наметка я топлеше и въпреки решението си да се държи на разстояние от него, тя все по-често усещаше как неволно се

обляга назад. Страхът да не потъне пак в неговите широки и силни гърди я караше тутакси да се изправи и да заема предишната си измъчена стойка.

— Отпуснете се, Ирайн — подкани я най-после Кристофър. — Рано е още да бягате от мене.

Думите му ѝ напомниха за мъчителното чувство на загуба, което беше изпитала, когато той си тръгна веднъж от кметската къща и покъсно, когато бързо напусна двора. Споменът за целувките му правеше смущението ѝ още по-непоносимо. С други мъже тя беше изпитвала само някаква хладна възбуда, когато те си открадваха от нея някоя целувка. С Кристофър беше съвсем различно и тя се страхуваше, че е обречена да си спомня за неговите страстни прегръдки през останалата част от живота си.

Зората вече розовееше през гъстата мъгла, когато пристигнаха в Маубъри. Кристофър заобиколи къщата на кмета и спря коня до задната врата. Тъй като зад прозорците не се чуваше гръмкото хъркане на Фарел, Ирайн реши, че той все още не се е прибрал вкъщи. Подкрепяна от силната ръка на Кристофър, тя слезе от коня. Съблече наметалото му за езда, върна му го бързо и тъкмо се канеше да се спаси от присъствието му, когато гласът му я спря:

— Няма ли да ме поканите вътре?

Ирайн се обърна ядосано и както предполагаше, видя пак онази весела, саркастична и предизвикателна усмивка.

— Не, разбира се!

Кристофър въздъхна с престорено разочарование.

— Такава е благодарността на някои капризни жени.

— Капризна? — извика тя изумена. — Вие си позволявате да ме наричате капризна? Вие, разглезен палячо! Вие... вие...

Той пришпори коня и направи елегантен скок над оградата. Ирайн тропна с крак и погледна след него, мърморейки под нос яростни проклетия. Не познаваше друг мъж, който така да обича да я дразни. А най-непоносимото бе, че го правеше изключително добре.

Ейвъри се върна вкъщи късно следобед и Ирайн притеснено закърши ръце, като чу стъпките му по селската улица. Фарел явно все още не беше в състояние да се прибере след нощните си похождения и,

слава богу, не можеше да разкаже кога си е дошла. Все пак през целия ден тя се намираше в нервно напрежение, защото се боеше от реакцията на баща си. Лицето ѝ придоби уплашено изражение, когато той влезе вкъщи и заключи вратата след себе си. Като я видя да стои на прага на спалнята, Ейвъри спря и започна да съблича палтото си.

— Я виж ти! Вече си вкъщи? А аз през целия път се притеснявах да не би някой мръсник да те е завлякъл в леглото си.

Ирайн не смяташе да му признае колко близо беше до истината. Откакто се беше разделила с Кристофър, той непрекъснато витаеше в мислите ѝ и тя би изпитала огромна радост, ако можеше да го прогони оттам.

— За бога, момиче! Ама наистина се чудя какво ти се върти в главата! Сърдиш се и протестираш, когато Смадли Гудфийлд те пипне, а той има право на това, след като ще се жени за тебе.

Стомахът ѝ се сви от негодувание.

— Точно затова и избягах. Не мога да понасям дори мисълта за брак с това плашило.

— Аха! — Той я погледна с присвити очи. — Имаш си други планове, така ли? Оставяш се на онзи мошеник Сатън да те опипва, без да му казваш нищо. А ето че се появява един добър мъж, който иска да се ожени за тебе, и ти изведнъж ставаш ужасно придирчива къде ще си сложи ръката. Не си ли се замисляла, не ти ли е минавало през ума, че Сатън изобщо не смята да се ожени за тебе? — Ейвъри хлъцна ядно. — Тоя мерзавец е готов да легне отгоре ти, за да си направи удоволствието. Много добре! Ясна работа! От хора като него можеш да очакваш едно-единствено нещо: копеле в корема и никога съпруг в ръцете.

Грубите думи на Ейвъри качиха кръвта в бузите ѝ. Тя се обърна, за да не гледа подигравателно ухиленото му лице, и каза с тих глас:

— Относно мистър Сатън не е необходимо да се притесняваш. Той е последният мъж, когото ще избира.

Но сега, след като беше повторила това решение вече няколко пъти, тя изведнъж започна да се съмнява в него.

— Ха! — пошегува се Ейвъри недоверчиво. — Може би не е първият! Но със сигурност не е и последният! Хайде да се обзаложим, че в списъка ти Смадли е поне една или две степени след твоя уважаем мистър Сатън.

ГЛАВА ПЕТА

В случай че е възможно да съществува нещо като сив албинос, то следващият кандидат за ръката на Ирайн беше точно такъв. Коса с миши цвят, сив тен на лицето, воднисти очи и синкава кожа около устните — само по този начин би могъл да бъде описан Хартфорд Нютън. Неговите къси месести ръце бяха винаги потни, а с носната си кърпичка непрекъснато бършеше дебелия си устни или капеция си нос. Въпреки тлъстините си, той силно страдаше от зимния студ. Независимо че денят беше сравнително мек, той беше вдигнал яката си високо около едва забележимия си врат, а отгоре беше омотал огромен шал. Фигурата и стойката му напомняха презряла диня, поомекнала и безформена. Държанието му беше като на разглезена домашна котка: безсрамно и арогантно. Но за разлика от котешките, очите му се свиваха и потъваха в тлъстините на лицето, щом срещнеха нечий прям поглед.

Мисълта, че неговите горещи, влажни ръце ще опипват тялото ѝ, докато той похотливо лежи до нея в леглото, предизвикваше ужас и отвращение у Ирайн. Тя си спомняше как като дете случайно беше попаднала в тресавището и беше почувствала в стомаха си неописуемо гадене — чувство, много прилично на това, което изпитваше сега, гледайки Хартфорд Нютън.

Отвращението към всички доведени от баща ѝ кандидати нарастваше и вцепеняваше душата ѝ подобно на лед, постепенно сковаващ повърхността на езерото. Все по-често тя си спомняше за думите на Кристофър. Беше ѝ казал, че никой от кандидатите ѝ не може да се мери с него и че само той ще я направи щастлива. И сега изненадано си даде сметка, че той може би ще се окаже напълно прав.

Благодарение на своя стоицизъм и дисциплина Ирайн успя да остави впечатление за коректна учтивост при общуването си с Хартфорд Нютън. Тя отблъскваше неговите похотливи домогвания с тайната надежда, че той скоро ще проумее смисъла на сдържаното ѝ поведение. Въпреки това стомахът ѝ се свиваше все повече. Ръката му

галеше гърдите ѝ, а другата упорито търсеше бедрата ѝ като че ли тя вече беше негова собственост. Разтревожена да не предизвика пак гнева на баща си, тя беше почти на ръба на отчаянието, когато реши да стане и да се извини. Бързо побягна към спалнята си и никакви заплахи на Ейвъри не можаха да я върнат отново долу, докато Хартфорд не напусна къщата и докато тя не получи уверение, че той няма да се върне. Чак когато се убеди, че колата на Хартфорд се скри зад ъгъла, Ирайн въздъхна облекчено. Но трябваше да изтърпи гнева на баща си. Когато се върна отново в дневната, той тъкмо си наливаше порядъчна глътка уиски. Ирайн усети как всичко в нея се сгърчи, когато Ейвъри ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Почти бях успял да поведя този човек за носа, момиче, и, заклевам се, очите му светнаха, като те видя. Бях сигурен, че най-послед съм намерил истинския. Обаче ти — той махна презрително с ръка, — ти, с твоите надути претенции! Знаеш ли, че всъщност не заслужаваш да вземеш нито един от тях.

Ирайн вдигна глава и се усмихна плахо.

— Предложението на мистър Сатън все още е в сила...

Ейвъри стовари юмрука си по масата и я изгледа злобно.

— По-скоро ще ви гледам и двамата да горите в ада, отколкото той да те нарече своя жена.

Ирайн отново се засмя, за да не разбере той, че се е почувствала засегната.

— Наистина, татко! Твоята бащинска загриженост е очарователна, и за това високата цена, която ми даваш, малко ме изненадва.

Той я стрелна с пронизващ поглед.

— И какво си мислиш, момиче, че трябва да направя аз, за да запазя твоята проклета девственост? Да прекарам последните си дни в затвора ли? — Ейвъри се опита да обърне всичко на смях. — Е, добре, похарчих тук-там малко пари, за да си доставя удоволствие с някоя и друга игра на карти, но не по-малко пари съм дал за теб и брат ти. Не бих сметнал за неправилно, ако изплатиш обратно част от тези пари. А това може да стане само, ако се омъжиш за човек с пълен джоб. Много ли искам? Ти си достатъчно голяма, за да разбереш. Обаче не! Само за да запазиш проклетата си девственост, си готова да гледаш, как ще ме хвърлят в затвора за длъжници в Нюгейт.

Ирайн се обърна, за да прикрие бликналите в очите ѝ сълзи.

— В края на краищата моя работа е дали ще пожертвам девствеността си, но тя във всеки случай ми е прекалено скъпа, за да я харизмам на онези, които мъкнеш вкъщи да ме опипват. Но тебе не те засяга, нали? Ти им се умилкваш като някое улично куче и оставяш дъщеря си сама да се брани от тия диви зверове.

— Диви зверове, а? — Той отметна глава назад и изля в устата си последната капка ром, сетне погледна, сбърчил чело, към шишето, като че ли очакваше в него да се появи още от любимата течност. — Наистина, чудесно сравнение, щом единствената ти дъщеря така ужасно се е разглезила, че ѝ е абсолютно безразлично какво иска от нея баща ѝ. — Той сграбчи ръката ѝ и я извърна към себе си. — Мислиш ли, че съществува друг изход? — Очите му се разшириха и придобиха измъчен вид. Той опря костеливите си юмруци върху корема. — Тук, вътре, ме гложди невероятен страх, като си помисля, че скоро ще ме тикнат в някоя влажна килия, която ще бъде и последното ми убежище. Аз съм притиснат до стената, момиче, и не виждам никакъв изход. Заклевам ти се, че ще ти потърся друг, а после още много кандидати, докато най-сетне намерим някой, който да отговаря и на най-високите ти изисквания!

— Знаеш много добре, че не искам да те видя в затворническата килия — отвърна Ирайн. — Но и аз имам някакво достойнство. В края на краищата нека веднъж завинаги да стане ясно, че всичко това е сделка и аз ще трябва да се продам за две хиляди фунта на някой от тези глупаци. Все пак не ме ли оценяваш твърде евтино, татко?

— Две! — Ейвъри отметна глава назад и се разсмя. — Умножи ги поне по две, момиче. Че колко са две хиляди! Две дължа само на онзи надут петел, а още толкова на търговците от Уиркинтън, които вече са по петите ми.

— Четири? Четири хиляди? — Ирайн изумена втренчи поглед в баща си. — Наистина ли искаш да кажеш, че срещу Кристофър Сатън си заложил две хиляди, след като вече си дължал на останалите хора такава сума?

Ейвъри не смееше да я погледне в очите, затова съсредоточено започна да изучава късите си, груби пръсти.

— Струваше ми се, че това е добър залог. Щях да изплатя дълговете си, ако този мръсник не беше си отварял толкова много

очите и не беше толкова бърз.

По гърба на Ирайн внезапно преминаха студени тръпки.

— Означава ли това, че ти... си играл нечестно?

— Това просто бяха много пари, които се включиха в играта. Разбираш ли? Трябваше да предприема нещо.

Тя помисли, че губи разсъдъка си. Кристофър Сатън беше прав! Баща ѝ мошеник! А Фарел? Беше защитавал бащината част, която никога не е съществувала!

Стомахът ѝ се сви и изтласка всичкия ѝ въздух. Неспособна да погледне баща си, тя се обърна настрана. Той беше допуснал Фарел да предизвика Кристофър на дуел, знаейки, че един от двамата може да бъде убит. Естествено, надявал се е, че това ще бъде Кристофър Сатън. Самият той би го убил, само и само да скрие позора си. Но все пак Фарел плати цената на неговото мошеничество, а сега идеше нейният ред да бъде използвана като разменна монета в услуга на неговите интереси, също както майка ѝ и брат ѝ.

Гласът ѝ звучеше раздражено и възбудено, когато тя произнесе с нескрит сарказъм:

— А защо не ме заведеш веднага на пазара за длъжници и не решиш въпроса отведнъж? Ще ме продадеш за десет или за колкото там трябва години. Какво от това? Докато дългът ти бъде изплатен, аз вече ще съм прехвърлила тридесетте. След като си получиш парите, какво значение ще има дали съм омъжена, или съм робиня?

Ирайн замълча, очаквайки незабавното му възражение. Ала не чу нищо. Тя се обърна и с изненада погледна баща си. Той се беше подпрял с лакът върху облегалката на стола и я гледаше с налудничав блясък в очите.

— На пазара, казваш? — Той като че ли се развесели и потърка доволно ръце. — На пазара, а? Та ти си имала много добри идеи, момиче!

— Татко! — Едва сега тя осъзна напълно какво беше направила. Без да забележи, си беше послужила със сарказма на Кристофър и сега той се беше стоварил отгоре ѝ като лавина. Тя се опита да обясни. — Аз го казах на шега, татко. Смятам, че ти не би приел сериозно подобно нещо.

По нищо не личеше, че Ейвъри я е чул.

— Това ще ми стигне, за да се оправя. Кой ще предложи най-много... за една умна и добре възпитана съпруга.

— Съпруга? — прошепна с болка Ирайн.

— Съпруга, която може да чете и пише, би трябвало да получи много добра цена, дори може би повече от две хиляди фунта. А когато цялата врява отmine, тя няма да може да устои на ласките му!

Ирайн затвори очи и се опита да подреди обърканите си мисли. Какво направи?!

— Естествено трябва да се намери начин да не я грабне онзи кучи син Сатън. Панталоните му се подпалват само щом я зърне. Нали го видях как се пулеше срещу нея в каретата. Като че ли вече му е обещана! Непременно трябва да намерим начин да го отстраним.

— Татко, много те моля! — настояваше Ирайн. — Моля те, не прави това.

Ейвъри се усмихна под мустак, без да ѝ обръща внимание.

— Утре ще дам обява. Точно така ще направя! Фарел ще я напише вместо мен. Да стигне до всички! — Той размаха показалеца си във въздуха и съобщи: — Човек на име Кристофър Сатън обаче няма да получи правото да участва в наддаването.

Като някакъв зъл дух Ейвъри седна на ръба на стола и се заклатушка напред-назад, тресейки се от беззвучен смях. Очите му блестяха, сякаш вече се наслаждаваше на отмъщението, което готвеше на врага си. Така и не забеляза как дъщеря му напусна стаята.

На другия ден сутринта бяха разлепени написаните на ръка обяви, в които се съобщаваше, че след десет дни ще се състои най-необичайното събитие. Девойката Ирайн Флеминг ще бъде разиграна на търг и дадена за съпруга на този, който предложи най-голямата сума. Наддаването ще се проведе пред гостилницата, а ако времето е лошо — вътре в гостилницата. Обявата продължаваше: всички мъже, участващи в търга, да преброят добре парите в кесиите си, тъй като минималната цена за една образована и красива девойка ще бъде доста висока.

Най-отдолу с дебели букви беше написано, че на лицето Кристофър Сатън не се разрешава да вземе участие в търга.

Бен се препъна на излизане от гостилницата, когато видя високия янки, възседнал врания си жребец, да чете обявата. Ухилен до уши, разкрил черните си, изпочупени зъби, той погледна Кристофър, като посочи с палец към пергаментата.

— Виж ти, изключили са ви от наддаването, господине! Мълвата се разпространи наоколо за по-кратко време, отколкото му трябва на човек да се изплюе. Бяхте ми казали, че не се интересувате от тази женитба, но се питам какво ли ви е довело тук, при обявата. Може би кметът, освен заради сина си има и някоя друга причина да ви държи далеч от момичето?

— Все още не — отговори Кристофър рязко.

Старецът се захили от удоволствие.

— Звучи като закана, господине.

Кристофър кимна кратко в знак на съгласие, дръпна юздите и спокойно подкара в тръс. Бен гледа някое време след него, докато чу бързо приближаващ се конски тропот. Той отскочи встрани и едва успя да се предпази от профучалия Тими Сиърс. Когато червенокосият не можеше вече да го види, Бен скочи и размаха юмрука си след него. А когато Тими вече не можеше и да го чуе, Бен прибави сочни ругатни по негов адрес. В гнева си старецът не забеляза, че зад гърба му се е приближил друг ездач.

Хагарт внезапно видя човек на пътя и рязко дръпна юздите, за да спре своето опърпано, обрасло с дълги косми животно, преди да е сгазило нещастника. Конят му обаче, кастриран късно и затова пазещ нещо от темперамента на жребеца, не спря веднага. Когато изведнъж се закова на място, Хаги щеше да падне. Бен се огледа и се дръпна настрана, за да направи място.

Кристофър Сатън се сбогува с боцмана и слезе от кораба, за да се качи по стълбата към дока. Той изтупа праха от ръцете си, нахлупи шапката си ниско над челото, за да се предпази от вечерния бриз, и с леки крачки тръгна нагоре към „Алената кошута“. Тази пристанищна кръчма беше известна с хубавите си напитки, изстудявани в каменните ниши на дълбока изба. Много мисли минаваха през главата на Сатън, докато крачеше из лабиринта от тесни улички над пристанището.

Капитан Даниълс се беше завърнал с кораба си от Лондон и по нареждане на Кристофър беше докарал оттам най-различни стоки. Още щом изгрееше зората, той щеше отново да вдигне платна и да се отправи към едно пристанище, което Кристофър беше отбелязал на картата. Там капитанът трябваше да разтовари на сушата стоката, за да може след това, преди отпътуването си за Лондон, да остане за известно време в Уиркинтън. До вдигането на котвата беше въведен режим за екипажа, според който повечето моряци можеха да прекарат по няколко часа в пристанищните кръчми, докато останалите стоят на борда и носят вахтата.

В този късен следобед „Кошутата“ беше празна, и изглежда, скучаещият кръчмар се зарадва на Кристофър. Той веднага изпрати момчето да донесе кана студена бира от избата и не си затвори устата, докато гостът не получи пенливото питие в ръката си. Кристофър взе каната и си потърси удобно място до огнището, което отопляваше цялото помещение. Сложил крака на едно трикрако столче, той се визираше в игривия огън, чиито пламъци се извиваха и подскачаха в хипнотизиращ танц. Мислите му се лутаха далеч оттук. Пред очите си виждаше буйна грива от черни коси. Под ясното чело между смолисти мигли блестяха с неповторима светлина две виолетови очи със странните нюанси на най-скъпите камъни. Той помръкна и смръщи вежди, очите му станаха студени и пронизващи, докато най-после в спомените му изплува картина, в която двете чудни очи искряха от смях. Този образ той задържа по-дълго в мислите си.

Ами носят? Тънък, прав и изящно оформен, макар и леко вирнат, което го делеше от пълното съвършенство. Чертите ѝ бяха изключително нежни, лицето ѝ беше изваяно с рядка хармония. То имаше хубав овал с меко заоблени скули, по които блестеше седефът на кожата.

В мечтите си Кристофър виждаше и устата, но не като разцъфнала роза, готова само за целувки, каквито бяха устните на лекомислените придворни дами, а нежно заоблена и достатъчно сочна, за да въздейства осезателно и живо. Крайчетата на тази уста се разтегляха, когато тя се гневеше. Кристофър продължи да се вглежда в спомените си: онази нощ те се бяха повдигнали нагоре и се бяха разтворили в усмивка. Внезапно мислите му се прекъсваха, а сърцето

му изгаряше в спомени за нейната подлудяваща нежност, когато той затвори устата ѝ с целувка.

И веднага всичко останало изплува пред очите му — тънките, фини ръце и крака, тялото с енергичната грация на котка, което не беше налято като на разглезените дами от дворцовите приеми, но не беше и мършащо. В нея се съчетаваха скрита сила и откровеност, които ѝ придаваха една почти наивна увереност. Самата тя като че ли изобщо не осъзнаваше своята красота, тя беше просто Ирайн. Той я поставяше над всички, които живеяха в неговите спомени.

Изглежда, че тя беше жена, която нито ще изостане, нито пък ще се втурне напред, а ще крачи винаги до мъжа, когото си е избрала. Той се почувства горчиво наказан, защото не можеше да се наслаждава повече на компанията ѝ. Не се и съмняваше, че за нея ще бъде много по-добре, ако бъде лишена от „нежните грижи“ на баща си и от „доброто влияние“ на брат си. Мина му през ума, че позорното наддаване щеше да постигне точно това. Но все пак вероятността тя да попадне от трън, та на глог беше угнетяващо голяма. Беше видял достатъчно нейни кандидати и те всички спадаха към категорията „глог“, а той беше сигурен, че много от тях ще присъстват и ще наддават заедно с него.

Обидните думи на Ирайн отново се върнаха в съзнанието му. Гърбав! Белязан! Сакат! Вероятността тя да попадне в ръцете на някой такъв беше твърде голяма. Да, като си помислиш по-внимателно, тя, изглежда, нямаше никакъв избор.

Една група мъже се втурна в кръчмата и откъсна Кристофър от мислите. Бяха дузина младоци, които без съмнение бяха обиколили вече няколко кръчми. Един висок, дрезгав глас се провикна от тълпата и когато Кристофър погледна натам, видя Тими Сиърс, който се намираше в средата на вдигащата целия този шум банда. Държеше се, сякаш е техен предводител.

— Така, момчета — бърбореше той, явно в добро настроение. — Съберете се всички. Първото питие е за сметка на Тими.

Хор от прегракнали викове отговори на щедрото предложение на мистър Сиърс. Той хвърли на тезгяха една натъпкана кесия с пари, а зарадваният кръчмар се завтече да пълни каните с бира. Грубите шеги и непристойните отговори замлъкнаха за известно време, докато ревностните пиячи шумно изливаха бирата в гърлата си. Дори и вечно

присъстващият Хагарт пхна нос в пяната и нетърпеливо гаврътна своята дажба. След като утолиха първоначалната си жажда, те пак заговориха един през друг.

— Кхъ-кхъ! — изкашля се Тими. — Дори и хубавата горчива бира губи от вкуса си, когато е прекалено изстудена. Може би трябва да е умерено хладна, та човек да се наслади на вкуса ѝ. — Както показваха кимащите глави, компанията явно беше съгласна с това заключение.

— Хей, Тими! — изграчи един дрезгав глас и обезобразени от белези пръсти се приближиха до кесията на тезгяха. — Приготвил си тука добри парици. Да не си решил да ходиш на наддаването на стария Ейвъри?

— Що да не отида? — Тими започна да чегърта с нокът по тезгяха и изпъчи гърди. — Де да знам, ще стигна до... може би до сто фунта или нещо такова.

— Брей! — размаха ръка друг мъж в знак на учудване. — Сто каймета само за една женска?

Тими хвърли мрачен поглед към шегаджията.

— Това не е някаква си женска! Ще я взема за жена.

— Че ти си имаш — запротестираха останалите.

Тими стана и погледна замислено към тавана.

— Пък ако я спечеля, ще дам на търг предишната.

— Ха! — изръмжа Хагарт. — Та тя и десет шилинга не струва, камо ли цели сто сребърника.

Тими присви очи, поглеждайки към приятеля си.

— Ако искаш да знаеш — заобяснява той на висок глас, за да могат и останалите да прогледнат за истинската стойност на жена му, — тя е бая добра за горещи и страстни нощи.

— Като е тъй — додаде един друг, — що ти е притрябвала друга?

— Щото много ми допада — изскърца със зъби Тими и пусна след това една широка усмивка. — Затуй!

— Мисля си — захили се гръмогласно някакъв тип, — че е защото старата Моли отказа да се омъжи за тебе... ха! — Един лакът в ребрата трябваше да му послужи за предупреждение, но вече беше твърде късно.

— Какво е това? — Тими се огледа със свиреп поглед наоколо. — Какво чух? Кой каза, че Моли ми била отхвърлила предложението за

женитба?

— Е, да! — Мъжът се опита да успокои Тими. — Всички знаем, че тя си пада по оня янки.

Тими заклати наведената си глава насам-натам като бик, преди да излезе на арената, и се опита да открие нахалния тип, подиграл се с него.

— Янки! — Той мърдаше челюстта си със затворена уста. — Моли? Казваш, че Моли ме е заменила?

— Ами да, Тими — издрънка глупавият хлапак. — Не беше ли това твоя гре...

Думите му бяха заглушени от едно звучно „храс“, когато огромният юмрук се вряза в брадата му. Нещастникът се строполи назад, а разбърканият му мозък се опитваше да дойде на себе си. В края на краищата той не успя да запази равновесие и се просна по корем върху малката масичка, близо до която се водеше спорът.

Кристофър наблюдаваше сцената. Той взе каната си, изправи се и се дръпна настрани. Другият се търкулна на земята и започна да стене. Кристофър излезе от сянката, в която незабелязано беше стоял досега, и спокойно тръгна към рижиya.

Сиърс почувства, че дъхът му спира, когато разпозна прословутия янки сред гъстата димна завеса.

— Е, приятели... — започна да се перчи той пред останалите от компанията, опитвайки се същевременно да си пробие път през масите и да се приближи към своя враг, — ... ето ви го онзи янки, за когото говорехме, и то на живо. Можете да се насладите на цялата му красота. Много е изтупан, ама никога не може да ни достигне по елегантност.

Хагарт се наведе напред, за да вижда по-добре, но точно в този момент ръката на Тими се стовари върху главата му. Той разтърси пострадалата част от тялото си и пхна пръст в ухото си, за да спре пищенето, което чуваше.

— Мистър Сиърс — обърна се Кристофър със спокоен, но твърд глас към червенокосия, когато в кръчмата стана съвсем тихо. — През последните минути чух толкова много от вашите глупави дрънканици, че ще са ми достатъчни чак до края на живота. — Още при пристигането на групата Кристофър не беше в много добро настроение. Имаше неща, които му бяха опънали нервите през

последните дни, и сега едва се сдържаше. Така че съвсем не беше настроен да слуша повече малоумните брътвежи на бандата.

Тими не беше загубил съвсем разсъдък. Докато наблюдаваше как оня янки се приближава към него, той реши, че няма да е зле да си осигури някаква помощ. Би могъл да се сбие с него, само ако и останалите го подкрепяха.

— Я вижте, момчета — подразни ги той, — та това е същият тип, който дойде в нашия Маубъри и по когото всички жени хукнаха като пощръклели. И само като видиш как им светват очите, щом го зърнат, можеш да бъдеш сигурен, че тоя скача от едно легло в друго. Дори и Моли си е загубила ума по него, а той не може да й стъпи на малкия пръст, ако ще да й хариже всичките дрънкулки, с които си е накичил ръцете.

Тими не забеляза, че докато говореше, зад гърба му се скупчиха и други мъже, които се бяха смесили с неговите хора, и го слушаха. Хагарт беше единственият, който съобрази, че се свечерява и че на брега слизат моряците от корабите. Той задърпа нервно Тими за ръкава, за да привлече вниманието му.

— Не сега, Хаги. — Тими го блъсна настрана, без дори да погледне, и продължи да нажежава обстановката. — Сред нас се намира някой си господин Сатън, който си е позволил да се умилква около дъщерята на кмета малко повече, отколкото трябва, и затова е изключен от участие в наддаването. Нашата скъпа Моли не му беше достатъчна, макар че тя е момиче и половина. Бог знае колко пъти е утешавала всички момчета тук. Като по часовник всяка събота се къпе, голяма работа е Моли. А тоя тука какво си въобразява, че си пъха дългия нос при нея!

Това явно zlepоставяне на една близка и позната на всички дама беше прието със сърдито мърморене, което се засилваше. Кристофър тъкмо отпиваше от бирата си, когато вратата се отвори и в кръчмата влязоха още моряци, между които и един сивокос, едър мъж с дълго синьо палто от ония, които носят най-често капитаните. Той се спря заедно с останалите матроси в дъното на кръчмата и започна да наблюдава сцената, разиграваща се пред тях.

Хагарт още веднъж се опита да привлече вниманието на Тими и го дръпна за ръкава, като се оглеждаше неспокойно наоколо.

— Изчезвай! — заповяда Сиърс и отблъсна натрапника. — Нали го виждате как смутено се е зазяпал в бирата си, момчета. Просто се страхува да каже открито какво мисли за нас, мъжете от Маубъри.

— Ако наистина искате да знаете, мистър Сиърс, какво мисля — отвърна Кристофър достатъчно високо, за да бъде чуто и от възмутено мърморещите приятели на Тими, — аз съм на мнение, че вие сте истински глупак, щом смятате, че кметът ще обърне внимание на вашите нищожни сто фунта, след като ми дължи много повече. А освен това се съмнявам дали отговаряте на вкуса на момичето. Всъщност чух — усмихна се той, — че тя обича свинското само добре осолено.

— Свинското? — Тими се замисли за момент, преди да разбере значението на тези думи. — Свиня! Чухте ли, момчета! — Той пристъпи крачка напред и даде знак на мъжете да го последват. — Я да видим колко бързо тая проклета дрипа ще изхвърчи оттук. Хайде да го изхвърлим, момчета.

След няколко стъпки обаче приятелите му изведнъж се спряха и започнаха да гледат несигурно към едрите юмруци, щръкнали иззад раменете им. Погледите им едва сега попаднаха върху широко усмихнатите лица, образуващи плътна стена зад тях. В един миг Тими се намери съвсем сам.

Уплашен, Хагарт хвана рижия за ръката, опита се да го издърпа настрана и най-после успя да привлече вниманието му.

— Т-т-таам с-с-саа...!

Хагарт не можеше да каже нищо повече, а само посочи с пръст към мъжете. Тими се огледа и брадата му направо увисна, когато забележа двайсетината мъже, застанали плътно зад неговите приятели. Хагарт посочи с палец към Кристофър и прошепна:

— ... неговите хора!

Мъжът с дългото синьо палто си проправи път напред.

— Някакви трудности, мистър Сатън?

— О, не, капитан Даниълс, никакви проблеми. Мога да обуздам всеки от тях.

— Да обуздам! — Думите заседнаха в гърлото на Тими. Тоя като че ли говореше за някакво опърничаво животно, което трябва да обуздава. Крайно ядосан, той отново се обърна към противника си.

Кристофър се усмихваше отегчено.

— Едно най-обикновено извинение ще е достатъчно, мистър Сиърс.

— Извинение?!

Усмивката не слезе от лицето на Кристофър.

— Нямам намерение да си хабя силите с някакъв пияница.

— Говори по-ясно, човече! — Тими поклати глава. — Все едно ми е какви намерения имаш.

Кристофър отпи още една глътка и остави каната настрана.

— Но разбрахте, като ви казах, че сте пиян.

Тими хвърли кратък, предпазлив поглед през рамо.

— Тая работа трябва да уредим помежду си, мистър Сатън. Само двамата!

— Само вие и аз, мистър Сиърс? — Кристофър отговори с леко кимване на глава и свали палтото си.

Сиърс си плю на ръцете и ги разтърка една в друга. Очите му блеснаха в злобна радост, като видя пред себе си източеното, слабо тяло на американеца. Наведе глава и се втурна напред с див крясък, изпълнен с боен плам.

Профуча през цялото помещение и едва тогава забеляза, че ръцете му са все още празни. Той се опря в стената и светкавично се обърна, за да види къде се е дянал онзи янки. А той стоеше от едната му страна и се усмихваше. Запъхтян, Тими пак се насочи към целта си. Кристофър отново отскочи встрани, но този път заби юмрука си в дебелото шкембе на Тими, така че той едва успя да си поеме дъх. Когато Сиърс отново се впусна в атака, получи още един силен десен удар, но от другата страна.

Той пак се залепи за стената, но сега му беше необходимо повече време, докато се обърне. Тръсна глава, за да разкъса пелената пред очите си, но трябваше още да изчака, докато картината пред него се избистри и отново успее да види своя противник. Сиърс разтвори ръце и гневно ругаейки, хукна със залитане през помещението, но само за да профучи край противника си и да получи един ритник в задника, който ускори придвижването му.

Когато червената завеса се вдигна от очите му, Тими трябваше да установи, че се беше преборил само с няколко маси и с три-четири стола, ако се съди по разпилените наоколо отломки. Докато се измъкваше от купчината изпотрошени мебели, очите му търсеха

отново този дявол Сатън, който стоеше напълно невъзмутим, само на няколко крачки от него. Сиърс се изправи на крака и този път мълчаливо настъпи в атака. Кристофър го хвана, заби единия си юмрук в стомаха му, другия насочи към масивната му брада и след това повтори същите удари в по-бързо темпо. Зачервената глава на Тими при всеки удар се мятеше насам-натам, но той стоеше близо до противника си и дебнеше да го сграбчи с огромните си ръце. Тези месести крайници бяха изпочупили ребрата на доста хора и затова кървясалите му очи блестяха в очакване на победата. Смяташе, че е започнал да стяга желязното си менгеме около омразния противник.

Свивайки ръка, Кристофър отметна брадата му нагоре и назад и Тими забеляза с учудване, че започва бавно да се завърта. Един удар от другата страна беше достатъчен, за да се залепи за тезгяха, чувствайки как острият ръб му се забива в кръста. Тъкмо си мислеше, че гръбнакът му ще се строши, когато Кристофър го пусна. След това отстъпи назад, стисна Тими за врата, завъртя го няколко пъти и го пусна да лети с разперени ръце. Тими профуча през цялото помещение, падна на четири крака, превъртя се, пхнал глава между краката си, и най-после се спря пред огнището. Опита да си поеме дъх и след известно време успя да се вдигне. Вече изправен, той се загледа в Кристофър и се строполи на един стол зад себе си. Този проклет Сатън имаше такъв страхотен късмет, че убиваше всякакво желание за истински бой. Тими явно не искаше да се осакатява повече.

През това време гостилничарят беше отворил кесията на Тими и си беше взел от нея съответната сума за изпочупените мебели. Ухили му се и пусна в чекмеджето цяла шепа монети.

— Вземи нещо и от него! — изръмжа рижият мрачно, като посочи с пръст към Кристофър.

Кръчмарят вдигна рамене и отвърна:

— Той нищо не е счупил, дори и своята проклета кана с бира.

Тими несигурно се заклатушка из кръчмата, взе кесията си и я прибра заедно с незначителния остатък в нея. Пхна я в колана си, а Кристофър остави върху тезгяха невредимата кана с бира. Взе палтото си и като се обличаше, рече на капитана:

— Ще дойдеш ли да се поразходим, Джон? Имам чувството, че трябва да се поосвежа малко.

Капитанът се засмя, запали лулата си и двамата напуснаха гостилницата. Хагарт подаде ръка на Тими и се опита да оправи разпердушинените му дрехи.

— Не мисли повече за тоя тип, приятелю. Ти наистина беше страхотно бърз и той едва те настигаше.

Думите на баща ѝ горяха в спомените на Ирайн и тя се чувстваше горчиво измамена, фактът, че той може да бъде толкова примитивен и да възприеме сериозно подхвърлената от нея идея, я караше да се съмнява в умствените му способности. В мислите си тя бавно се връщаше към всички отминали събития, довели до сегашното ѝ окаяно положение. Опитваше се да открие момента, след който всичко се сгромоляса.

До вчера тя беше готова да държи Кристофър Сатън отговорен за всичко, но това, което беше чула от устата на баща си, обръщаше нещата наопаки. Едва сега тя проумя какъв е истинският характер на баща ѝ, едно прозрение, което я караше искрено да се срамува.

В главата ѝ се беше загнездила мисълта, че селото, в което бе живяла досега, вече не е неин дом — факт, който все по-ясно осъзнаваше. А не съществуваше друго място, където би могла да отиде. Тя нямаше роднини, не познаваше и никого в големия враждебен свят. И все пак, ако се отскубне оттук, може би щастието ѝ за първи път щеше да бъде в нейни ръце.

Объркването на Ирайн ставаше все по-ужасно и тя не можеше да намери изход в хаотичните си мисли. Чувстваше се като на сал в бурно море — той не предлага никаква сигурност, където и да се намира, но от него беше невъзможно да се избяга.

Когато се стъмни, тя се оттегли в спалнята си. Зад здравите стени на къщата вятърът бушуваше и ниските облаци забулваха нощното небе с черен воал, който не пропускаше ни лъч светлинка. Тя хвърли голяма лопата торф в огъня, седна в едно кресло пред камината и безпомощно отпусна ръце върху облегалките. Изпод сухия торф започна да излиза дим, но след това блещукащите пламъци заизвиваха нагоре езици и погълнаха всичко, намиращо се в огнището. Докато очите ѝ съзерцаваха буйния огън, мислите ѝ кръжаха надалеко.

Във всеки случай предложението на Кристофър за женитба все още беше валидно. Ирайн се опря на дървената облегалка на креслото и се видя поета от неговите ръце, облечена в скъпа рокля, с блестящи скъпоценни камъни около шията. Той би ѝ показал чудесата на света, а насаме — и тайните на любовта. А за да изпълни всяко негово желание, тя би впрегнала ума и сърцето си така отчаяно, че...

Пред очите ѝ изплува друга картина — как стои с огромен корем пред своя силен любовник. С вдигната ръка той мълчаливо ѝ заповядва да го напусне, а на лицето му е изписано ужасно недоволство.

Ирайн разтърси ядно глава, за да се освободи от натрапчивото видение. Това, което предлагаше Кристофър Сатън, изобщо не влизаше в сметките. Ако му се отдадеше, трябваше да живее непрекъснато с разяждащия страх, че е една от многото му кратковременни любовници — днес възвисявана до небесата, а утре забравена и отритната.

Къщата утихна, когато баща ѝ и брат ѝ легнаха да спят. Фарел малко се беше стреснал след работата около подготовката на наддаването. Както беше наредил баща му, той написа обявите, разлепи пергаментите по оживените места, но с течение на времето все повече започна да се замисля и вътрешно да се отдръпва от това, което подготвяше Ейвъри. Беше започнал да се отнася към нея необичайно внимателно и в последно време дори оставаше трезвен. Но Ирайн не се надяваше, че той би могъл да ѝ помогне, защото това би означавало да се опълчи срещу баща си, към когото хранеше най-дълбоко уважение.

Пламъците се издигаха високо и след това се снишаваха. Торфът гореше и съскаше, сякаш обладан от твърдото намерение да се самоунищожи. Ирайн кротко се взираше в оранжевата светлина, когато часовникът удари два. Тя се огледа стреснато и разтърка измръзналите си ръце. В стаята беше много студено, а на тясната страна на леглото с леко прашене догаряше фитилът на свещта, плувнал в локвичка разтопен восък. Тя потръпна, когато краката ѝ докоснаха студения под, и бързо потърси уютната топлина под пухените завивки на леглото. Когато си легна, беше взела вече твърдо решение. На сутринта щеше да избяга. Все някъде щеше да се намери някой, който да има нужда от нейните способности в писането или пък от умението ѝ бързо и леко да борави с числа. Може би ще успее да склони добри хора да ѝ дадат

подслон срещу работа. А може би някоя овдовяла херцогиня или пък графиня от Лондон си търсеше компаньонка. С тези надежди в сърцето Ирайн се освободи от грижите си и заспа.

Сутринта дойде с мокър сняг, който падаше като ситна мъгла и образуваше тънка и чуплива ледена коричка по улиците.

Ейвъри се беше отбил в кръчмата „При глигана“, за да изпие чаша бира.

— Направо е като лекарство — извиняваше се той за всеки случай, ако някой вдигне вежди и го попита нещо. И след като потърка двойната си брадичка и високо се изкашля, Ейвъри продължи да дава обяснения: — Отстранява катрана и саждите от хранопровода. А на моята възраст човек има нужда точно от това.

В тази мразовита утрин Джими сложи чашата му на тезгяха и отбеляза:

— Мислех си, че днес изобщо няма да излизате, кмете. В такъв ужасен ден.

— Ами, напротив, днес е много по-необходимо, отколкото във всеки друг ден. — Гласът на Ейвъри звучеше дрезгаво и продрано след кратката разходка по студа. Той поглади стомаха си, като че ли да успокои някаква болка, и върна обратно чашата си.

— Налей един пръст истинско бренди, Джими. Един мъж се нуждае от малко огън във вътрешностите, за да се събуди за живот в студена сутрин като днешната.

След като кръчмарят изпълни поръчката му, Ейвъри взе силното питие и отпи една голяма глътка.

— Ах! — извика той с дълбок глас и отново остави чашата. После се удари с юмрук в гърдите. — Само това може да съживи един мъж. Точно това! Как само възбужда сетивата! — Той се облегна с лакът върху дървения плот и зае поза като някой, който има да съобщи изумителна новина. — Знаеш ли, Джими, за човек с моето положение е много важно да съумее да си запази бистър ум. Иначе не бихме имали нито една спокойна нощ в леглата си. Щяхме постоянно да треперим от коварните планове на шотландците, които идват със своите банди и водят истинска война срещу нас. През цялото време трябва да бъдем в пълно съзнание, Джими. На всяка цена!

Кръчмарят му кимна одобрително с глава и продължи да мие чашите. Явно, че това беше особено любима тема за Ейвъри, и той продължи, доволен, че е събудил интереса на Джими. Ала Ейвъри не знаеше, че точно в този момент в неговата собствена къща се подготвят размирици.

Планът на Ирайн предвиждаше просто да избяга. Трябваше само да реши в коя посока да тръгне. Лондон не ѝ беше непознат и беше със сигурност най-доброто място, където би могла да си намери работа.

Тя се облече топло, като за път, а това означаваше и раздяла с бащината къща. Хъркането на Фарел цепеше тишината, когато тя внимателно заслиза по стълбата към задната врата. Чантата, която носеше със себе си, съдържаше цялото ѝ имущество. Не беше много, но трябваше да преживее с него.

След като сложи качулката на главата си, за да се защити от студа, тя вдигна полите си и забърза през двора към помещението, в което държаха скопения жребец. Тъй като Фарел отдавна не се грижеше за животното и тя беше поела тези задължения, считаше, че има право да вземе коня. Беше решила да се подготви по-добре, отколкото за бягството от Уиркинтън.

Дамското седло беше лично нейно, тъй като го беше наследила от майка си. То нямаше голяма стойност, за да го продаде Ейвъри. Ето защо тя все още разполагаше с него. Баща ѝ отдавна щеше да го е взел, ако беше нещо, от което можеше да се изкара някоя пара.

Конят беше висок и макар че Ирайн стъпи на една малка пейка, трябваше все пак да скочи, за да се метне до половината на седлото. Размаха крак напред-назад, докато най-после улучи стремето, обърна се трмаво, оправи полите си и успя да заеме правилна стойка. През цялото време трябваше да държи юздите на тропачото с копита животно.

— Върви по-внимателно, Сократ, ако ти е мила кожата — предупреди тя и го потупа по гърба. — Всичко трябва да стане съвсем тайно, затова не ми се ще да събудим целия град.

Конят тръгна неспокойно, отмятайки глава назад, готов да препусне с всичка сила. Ирайн не виждаше причина да го възпира

повече. След като вече беше взела решение, трябваше бързо да го осъществи.

Излезе с коня от обора и веднага бе принудена да стаи дъх и да обърне глава, за да се предпази от ситния, леденостуден дъжд. Не ѝ харесваха изгледите за една неприятна езда в неизвестна посока и въпреки това само някакъв ужасно лош късмет можеше да я спре.

В салона на кръчмата все още гърмеше гласът на Ейвъри, когато собственикът се появи на прозореца, за да събуди Бен и да прекъсне шумното му хъркане.

— Ей ти, я се обърни на другата страна и престани да хъркаш. Не мога повече да слушам тая дъскорезница. — Той спря за момент, за да затвори прозореца, и след това изненадано извика: — Я, там някой наистина не се бои от студа! — Той посочи към коня и ездача, които слизаха надолу по улицата. — Та тя в най-скоро време ще премръзне до кости. Бих искал да зная... — Той се загледа по-внимателно и зяпна с уста, като разпозна фигурите.

— Леле-мале, Света Богородице! Я елате тук, кмете! Това не е ли дъщеря ви?

Ейвъри махна с ръка.

— Сигурно е тръгнала на пазар. — Той посочи с пръст към обявата, висяща на отсрещната стена. — Е, вярно, че по онзи въпрос имахме известни разногласия. Още преди да си кажем и две думи, момчето вече беше разлепило съобщението. Нещата май не станаха точно така, както тя си ги представяше. Но да излезе в такъв ден и да напусне топлия огън в огнището — това показва, че направо няма акъл. Как така... — Той все пак прояви интерес и отиде към прозореца, повдигайки смъкнатите си панталони над шкембето. — Та тя може да пукне в тая влага и със сигурност ще развали цялото наддаване, ако застане пред хората с течащ нос и започне да киха.

— Тръгнала на пазар, а! — подигра му се Джими. — Яхнала е коня, а зад гърба ѝ има голям вързоп. — Той потисна смеха си, когато видя как погледът на Ейвъри се смрачи и как лицето му почервения от яд. Гласът му вече не се чуваше и той хукна навън. — Мисля, че всичко ѝ е дошло до гуша, кмете. Мисля... че тя ви напуска.

Ейвъри изтича към пътната врата и силно я затръшна, когато дъщеря му мина покрай него. Той изръмжа името ѝ и се втурна след нея по улицата. Чула гласа му, Ирайн така силно пришпори Сократ, че той полетя в неудържим галоп.

— Ирайн! — Ейвъри изкрещя още веднъж, след това постави ръцете си пред устата, свити като фуния, и продължи да вика след отдалечаващата се ездачка. — Ирайн Флеминг! Върни се бързо, неблагодарно същество! Няма нито едно местенце оттук до Лондон, където да се скриеш! Върни се, ти казвам!

Паника обзе Ирайн. Може би баща ѝ преувеличаваше, но все пак предупреждението му обърка плановите ѝ. Той щеше да я последва. Щеше да събуди Фарел и скоро двамата ще хукнат след нея. Ако останеше на пътя за Лондон, лесно ще я догонят. А стигнеше ли града, той щеше да помоли приятелите си да я следят и ще им предложи прилично възнаграждение за залавянето ѝ.

Тогава ѝ хрумна една мисъл. Ако пояздеше още надолу, когато къщите престанат да се виждат, би могла да свие на запад и да върви така до крайбрежната улица, извеждаща на север. Така имаше шанс да се измъкне. Тя се усмихна на умната си идея и си представи как баща ѝ с бясна скорост препуска на юг и как изпада в ярост, когато не успява да я открие.

Малко след Маубъри Ирайн подкара коня в лек тръс и потърси някакво каменисто място, за да мине, без да остави следи. Тя се отклони от пътя и за известно време тръгна през храстите. Насочи Сократ към малкото възвишение, а след това го накара да премине през едно поточе. Когато зави на север, вече беше почти сигурна, че няма да открият следите ѝ.

След като беше заобиколила Маубъри, тя остави Сократ да върви сам, без да му дърпа юздите. Скопеният жребец не беше трениран за дълги пътувания и лесно се изморяваше, тъй като тя го пришпорваше непрекъснато. Вече напредваха по-бавно и тя започна все по-осезателно да чувства студа. Загърна се плътно с дебелото вълнено палто и се опита да се постопли.

Колкото повече отиваше на север, толкова по-непроходима ставаше местността. Ниски хълмове и мочурища, прорязани от сиви пукнатини, се простираха пред нея и се губеха някъде в далечината, там, където оловното небе слизаше чак до хоризонта.

Към обяд тя спря да хапне и да си почине. Едно дърво ѝ предложи малко завет. Загърнат в палтото си, Ирайн дъвчеше парче сухо месо и къшей хляб. Водата си раздели с коня, който пасеше наблизко. Опита се да поспи малко, но натрапчивият спомен за онези сиво-зелени очи не ѝ даваше да се отпусне. Ядоса се, че дори и когато го нямаше, той пак не я оставяше на мира.

Седнала отново на седлото, Ирайн огледа местността. Трудното тепърва предстоеше, тъй като пътят беше осеян с дупки и сипеи. Планините и хълмовете бяха голи, а непрестанният вятър беше пощадил само няколко изкривени, хилави дървета. В по-дълбоките и сравнително защитени долини дъбовете извисяваха клони високо над главата ѝ. По земята се беше образувал дебел пласт от изпопадали и обвити в мъх клонки, през които тя едва успяваше да преведе коня си.

В късния следобед Ирайн почувства голяма умора и започна да се оглежда за някакъв подслон. Застанала в края до тясната пътечка, тя взе да се озърта наоколо. Някъде пред нея в настъпващия сумрак като че ли се разнасяше кучешки лай. Този приятен звук ѝ даваше надежди, че наблизко живеят хора.

Изведнъж в тишината се чу трополене, един голям камък се търкулна точно зад нея и я изплаши. С разтуптяно сърце тя погледна през рамо и се опита да открие причината, макар че наоколо вече се смрачаваше. Нищо не се помръдваше и все пак Ирайн имаше чувството, че не е сама. Цялата нащрек, тя подкара Сократ в лек тръс, след това мина през един храсталак и спря коня в прикритието на голямо дърво. Оттук можеше да наблюдава пътя, без да я забележат. Зачака, изтръпнала от напрежение, мислейки за предупреждението на Кристофър да не язди никога сама.

Тропот на конски копита и повторното срутвање на камъни я откъснаха от мислите ѝ. Тя се метна върху Сократ и го пришпори в бесен галоп, стремейки се да го държи встрани от пътя, където почвата беше по-мека и тропотът на копитата почти не се чуваше. Привела глава, препускаше с коня по тесния криволичещ път. След разкривените корени на едно старо дърво пътят слизаше надолу и после, правейки остър завой, продължаваше в обратна посока. Сократ се подхлъзна, но все пак успя да се задържи на крака и с диво отчаяние се насочи към завоя, където попадна на цяла глутница лаещи и скачащи едно през друго кучета, които преследваха стръвно една

кошута. Вече бяха подушили кръвта и се хвърлиха срещу блестящите подкови на коня, който подскочи високо и се дръпна назад. Юздите се изплъзнаха от ръцете на Ирайн и тя отчаяно сграбчи гривата му с двете си ръце, за да се задържи на седлото. Едно от кучетата беше открило отново кървавата следа и усещайки все още топлия, влажен вкус в муцуната си, предреши всички следващи събития. Докато Сократ скачаше възбудено и се опитваше да се отскубне, кучето изви глава и залая, призовавайки останалите след себе си. Глутницата веднага дотича, готова да преследва новата си плячка, и хукна по пътеката след коня.

Пътят наистина се извиваше и минаваше през един бърз поток. Виждаше се само полегатото му корито и конят се хвърли в него, нагазил срещу течението. Той си проправяше път през каменистото дъно, като разплискваше водата от двете си страни. Ирайн крещеше, опитвайки се да го спре, но успя само да извие глава, когато видя пред себе си едно възвишение, от което водата падаше и се разбиваше на пяна. При първия праг на потока конят коленичи и Ирайн отново започна борба, за да не падне от седлото. Най-после Сократ се изправи и се опита да се изкачи по каменистото корито. Той се хлъзна, залитна назад и напразно се опитваше да спре с предните си крака, преди да се строполи обратно.

Отчаяният вик на Ирайн заглъхна, когато тя падна върху скалистия бряг. Главата ѝ се удари в един покрит с мъх камък и болката като светкавица се вряза в мозъка ѝ. Светлината бавно изчезна и пред очите ѝ се спусна пелена, която ставаше все по-тъмна и по-тъмна. Тя виждаше черните очертания на дърветата над себе си, безформени и неясни, като че ли през водна стена. Борейки се с черните сенки на безсъзнанието, тя се търкулна настрана и се опита дори да се изправи на крака. Водата я заля изведнъж. Ирайн се хвърли върху студения бряг, продължи да се бори с течението, което искаше да я завлече по-навътре. Краката ѝ още газеха в леденостудения поток и ставаха все по-безчувствени.

Лаят се беше превърнал в бясно джафкане и тя виждаше в края на склона някаква смесица от търкалящи се бели и кафяви тела. Усещаше, че глутницата е съвсем близо. Едно от кучетата се приближи с ръмжене и лай, но Ирайн успя да замахне отчаяно с камшика за езда, който все още стискаше в юмрука си, и го удари. Кучето започна да

скимти и се отдръпна. Второ се опита да се нахвърли отгоре ѝ, но получи същия удар. Ръцете на Ирайн обаче бяха отмалели, а и не виждаше съвсем ясно. Болката в тила ѝ се увеличаваше и започваше да слиза към раменете и гърба. Тя пълзеше по цялото ѝ тяло и отслабваше волята и съпротивителните ѝ сили. Кучетата явно долавяха нейното изтощение и възбудено пристъпваха все по-близо. Ирайн отчаяно се опитваше да избистри погледа си, но успяваше само леко да размаха камшика пред гърдите си.

Кучетата виждаха пред себе си ранено живо същество и жаждата им за кръв ставаше все по-силна. Те ръмжаха и подскачаха, събирайки смелост за смъртоносния удар. Ирайн се смъкна и потъна още по-дълбоко във водата, чиято ледена студенина почти спря дъха ѝ. Мокротата проникна през корсета и тялото ѝ започна да се вкочанява. Тя още веднъж замахна с камшика и макар че все пак успя да удари едно от кучетата, осъзна, че краят ѝ е просто въпрос на време.

Изведнъж се чу строга заповед, последвана от плющенето на камшик. Тропот на конски копита долиташе откъм течението на реката и веднага след това се появи дългокрак черен кон, разпръскващ около себе си огромни пръски вода. Ездачът му размахваше камшика, застанал сред глутницата, и оставяше по гърбовете на кучетата дълбоки кървави следи.

Ирайн се хвана за едно коренище и изтощено отпусна глава между протегнатите си напред ръце. Тя виждаше мъжа като през някакъв дълъг тунел. С един скок той я достигна, а дългото му наметало се развя след него и той заприлича на огромна птица. Ирайн леко се усмихна и затвори очи, когато чу приближаващите се откъм водата стъпки. Ръката му се плъзна под раменете ѝ, а един топъл глас промълви няколко думи, които тя възприе само с подсъзнанието си. След това той освободи пръстите ѝ, вкопчени в корените, силни, пламенни ръце я повдигнаха и я притиснаха здраво към широките гърди. Главата ѝ безсилно клюмна на рамото му и дори само страхът, че може би се намира в лапите на някакво крилато чудовище, беше достатъчен, за да не може тя да се върне от своя все по-тъмен и мрачен свят.

ГЛАВА ШЕСТА

Жълто-червена жарава грееше пред очите ѝ като слънце, затопляше я приятно и я изпълваше с блаженство. На границата на възприятията ѝ се появяваше кълбо от огън и пламък, слънце, което не искаше да залезе, и силата му се разпръскваше в малки искрици — един постоянно повтарящ се фойерверк. Зелено, синьо, червено, жълто — нажежената до бяло жарава преливаше във вълни от разноцветни тонове. Но от другата страна на светлината се криеше дълбок и непрогледен мрак. Там тя плуваше като загубена, самотна планета, закрепена в пространството от непреодолима сила, в която чувстваше топлината на слънцето, но не можеше да се приближи до него.

Ирайн се бореше срещу пристъпите на съня, който я притискаше с оловна тежест, и бавно започна да разбира, че нейното слънце не е нищо друго, освен огъня в една огромна камина. Клепачите ѝ натежаха и погледът ѝ все повече се замъгляваше. В тила си чувстваше тъпа, пулсираща болка, а в крайниците си — непреодолима слабост. Изтерзаното ѝ тяло беше освободено от мокрите дрехи и покрито с пухкава, мека кожа. От балдахина около леглото се спускаха кадифени завеси, затворени от трите страни, за да я предпазят от студа, но дръпнати към камината, за да може да влиза топлина. Огънят, къщичката от кадифе и меката кожа пазеха Ирайн от ужасния, вледеняващ студ, който я караше да потръпва дори само при мисълта за него.

Тя извърна глава върху меката възглавница и долови лек мирис на мъжка кожа. Той събуди у нея спомена за онези силни ръце, които я притискаха плътно, за онези здрави рамене, върху които бе опряла бузата си. И като че ли там... наистина имаше един миг, когато нечий горещи устни се докоснаха до нейните.

Без страх Ирайн бавно осъзна, че откакто беше будна, като че ли чуваше дълбоко, равномерно дишане на друг човек в стаята. Тя се послуша и откри, че шумът идва от една сянка близо до камината. Там се виждаха очертанията на тежко кресло, обърнато към леглото, чийто

силует само частично можеше да се разпознае при оскъдната светлина на огъня. В него седеше странно прегърбена фигура, чиито лице и тяло се очертаваха много неясно в тъмнината. Трептящата светлина падаше върху краката ѝ, а сянката на единия от тях правеше другия да изглежда изкривен и уродлив.

Сигурно беше въздъхнала много тежко, защото шумът изведнъж спря и един грамаден, черен силует се надигна от стола. Човекът се приближи към леглото и като че ли неговата голяма, загърната в палто фигура се промени по един ужасен и потискащ начин, стана висока и се разшири. Скрити в сянката, чертите на лицето му не се виждаха. Пръстите, чиито нокти наподобяваха орлови, се протегнаха към нея и Ирайн предприе плах опит да се отдръпне встрани. Усилието обаче се оказа твърде голямо и тя не посмя повече да се противопоставя.

Мислите ѝ неспокойно се лутаха в съновидения от пламъци и сенки, които отлитаха, без да намерят никаква опора. Огънят пламтеше, потапяше душата и тялото ѝ в непоносима жегата и я караше да се мятат насам-натам. От устните ѝ се изтръгваха откъслечни думи, когато се бореше със страха. Тъмнината я обгръщаше с ледения си дъх и като че ли обливаше тялото ѝ със студени струи. От дълбините на мрака се появи едно крилато същество и седна в края на леглото ѝ. Неговата смешна глава, клатеща се от едната на другата страна, я наблюдаваше внимателно с очи, които блестяха на слабата светлина в червени оттенъци. Тя започна да хленчи, когато съществото се приближи към нея, и дори сподавено изкрещя от страх.

Разтърсвана от треската, тя все пак успя да разкъса сивата мъгла на дните и мрака на нощите и си спомни за онези грижовни ръце, които поставяха мокри кърпи върху изгарящата ѝ кожа, когато се унасяше в трескави сънища, или пък здраво я увиваха в кожата, когато мръзнеше и трепереше. Една силна ръка се вкопчваше в раменете ѝ, пъхайки чашата между пресъхналите ѝ устни. Властният глас, който ѝ заповядваше да пие, сега кънтеше в ушите ѝ. После тъмното тяло отново се отдръпваше назад, за да се отпусне край буйния пламък. Очите му следяха всяко нейно движение в очакване тя да се пробуди от трескавите сънища, но като че ли се страхуваха да не ги забележи. Ирайн не смееше да помисли каква цена щеше да поиска непознатото същество за всички тези грижи към нея.

Утринните лъчи прекъснаха съня ѝ и тя започна да отваря все по-широко очи, докато най-после напълно се събуди. Завесите на леглото бяха завързани за черната странична подпора, за да може слънцето да влезе в нейния малък свят. Тя се беше върнала изцяло в действителността, но духът ѝ все още витаеше в един сумрачен хаос от видения, които ѝ пречеха да разбере къде се намира. Като че ли бяха изминали години, откакто напусна бащината си къща, и все пак от момента на своето спасение досега, тя не можеше да си припомни нищо друго, освен някакви откъслеци от ужасни, кошмарни сънища.

Тъмнозеленото кадифе на балдахина привлече вниманието ѝ и тя се загледа в избродирания с нежни цветове герб. Започна да се чуди как е попаднала в тези помещения и в това феодално легло. Два елена, извезани с алени, кафяви и златни конци, стояха изправени на задните си крака, а в дъгата над герба железен юмрук стискаше здраво прекършени рога. Стана ѝ ясно, че това не беше обикновено легло, а специална мебел за някой благородник и неговата дама.

Помещението беше огромно, много старо и миришеше на мухъл, като че ли не е било обитавано от дълго време. Някой се беше постарал да избърше отгоре-отгоре праха, наслаяван с години, но все пак недостатъчно, за да направи обстановката годна за живеене. По тъмните, масивни греди на тавана висяха паяжини, както и по няколкото избелели и замърсени гоблена на стената — всички те бяха свидетели на отдавна отминало време, от което никой вече не се интересува. През мръсните стъкла на високите тесни прозорци проникваше слънчева светлина и чертаеше странни фигури върху каменния под, който беше пометен, но въпреки това неотложно се нуждаеше от основно почистване.

В камината, цялата почерняла от саждите, пращеше огън, който създаваше уют. До нея беше поставено голямо, богато резбовано кресло, а точно насреща му стоеше друго, но по-малко. От дясната страна на леглото кадифени завеси закриваха банята и тоалетната, лукс, който човек трудно би могъл да си представи, че съществува в една обикновена провинциална къща.

Ирайн се надигна съвсем бавно и се подпря на лакти. Опита се да свикне с новата обстановка и внимателно подпъхна няколко възглавници зад гърба си. Очите ѝ блуждаеха из стаята и отново се спряха на кожата, в която се беше сгушила. Възхитена, тя погали с

едната си ръка меката като коприна козина и после вдигна до лицето си, чувствайки допира до страната си. Гледката на голото ѝ тяло извика у нея смесица от неуловими и объркани чувства. Споменът за един едър, тъмен силует, обкръжен от червено слънце, се блъскаше в главата ѝ заедно с дрезгав и неясен шепот. Тя не беше в състояние да види ясно и да подреди бързо преминаващите пред очите ѝ объркани възприятия. След като разбра, че не може да възстанови миналото в съзнанието си, почувства как несигурността ѝ нараства, но заедно с нея растеше и убеждението, че най-хубаво е да забрави всичко, което се е случило.

Пред вратата се чу звънтене на прибори. Докато Ирайн бързо метна кожата върху голото си тяло, една пъргава жена с побеляла коса влезе в стаята, носейки в ръцете си пълна табла. Тя се спря изненадано в средата на помещението, щом погледна към леглото и видя, че спящото момиче се е събудило и се е облегло на възглавниците.

— О, вие сте будна. — Тонът ѝ беше също така бодър, както очите и усмивката ѝ. — Господарят тъкмо каза, че сте се преборили с треската и че тази сутрин вече ще се почувствате по-добре. Радвам се, че наистина е така, мадам.

— Господарят? — Ирайн не можеше да разбере значението на тази дума.

— Естествено, мадам. Лорд Сакстън! — Жената донесе таблата до леглото и сложи пред нея още кана с чай и чиния със супа. — Сега, след като отново сте добре, вероятно ще имате апетит да хапнете по-солидно. — Тя се усмихна под мустак. — Я да видим, дали готвачът е могъл да извади от кухнята и нещо друго, освен прах.

Любопитството измъчваше Ирайн много повече, отколкото гладът:

— Къде се намирам?

— Как така къде се намирате? В Сакстън Хол, мадам. — Старата жена наведе глава встрани и погледна учудено девойката. Тя смяташе въпроса за странен, тъй като нейният лорд Сакстън явно ѝ беше казал само най-необходимото. — Наистина ли не знаете къде се намирате?

— Ударих си главата и не знам какво е станало с мене по-нататък и къде съм попаднала.

— Попаднала сте тук. Това означава, че господарят ви е донесъл, мадам.

Ирайн можа да отговори само с едно леко кимване на глава.

— Приемам, че е така. Конят ми ме хвърли и това е всичко, което мога да си спомня. А вие не бяхте ли тук?

— Не, мадам. След като преди няколко години изгоря източното крило, ние всички, искам да кажа прислугата, бяхме изпратени на работа при барон Лейчестър, приятел на нашия стар господар. Едва тази седмица господарят се погрижи за нашето завръщане тук. Трябваше да изминем целия път от Лондон и пристигнахме чак днес сутринта. Дотогава той е бил тук съвсем сам заедно с вас.

Ирайн почувства как топлината плъзва по шията и избухва в бузите ѝ. Който и да беше този лорд Сакстън, той не ѝ беше оставил нито една дреха, с която да прикрие голотата си.

— Това покоите на господаря ли са? — попита тя предпазливо.
— Леглото на лорд Сакстън?

— Разбира се, мадам. — Жената наля чаша чай и я постави върху таблата. — Самият той е тук само от една-две седмици.

— Беше ли той вчера на лов? — попита Ирайн.

Старата жена се замисли.

— Сигурно не, мадам. Каза, че бил тук, при вас.

Мислите на Ирайн съвсем се объркаха. Струваше ѝ се, че е минала само една нощ, откакто падна от Сократ. Все пак не знаеше какво се е случило и затова не можеше да бъде сигурна. С треперещи пръсти тя вдигна чашата и почти затаи дъх, когато попита:

— А каза ли той откога съм тук?

— Днес е четвъртият ден, мадам.

Четири дни! От четири дни тя беше тук сама с лорд Сакстън и освен него не е имало никой друг, който да се грижи за нея. В себе си тя се бореше със срама и смущението.

— Господарят каза, че наистина сте била много болна, мадам.

— Съвсем вярно — прошепна тя, почти разплакана. — Не мога да си спомня нищо.

— Имали сте треска, а след като сте ударили и главата си, мога да си представя колко сте била объркана. — Тя сложи една лъжица до супника. — А защо питахте дали господарят е ходил на лов? Вие там ли се срещнахте с него?

— Една глутница кучета ме нападна. Помислих си да не са били неговите. — Споменът за зверовете с техните остри зъби я накара да

потрепери.

— О, не, животните са вероятно на някой друг, който е ловувал в пределите на имението. Тук винаги се навъртат доста браконieri. Винаги сме си имали неприятности с тях, дори още преди да изгори страничното крило. Особено с този сатана Тими Сиърс. Мисля, че той имаше цяла хайка кучета, които се нахвърляха върху хората със същото удоволствие, както и върху дивеча.

— Мене май ме взеха за дивеч — измърмори Ирайн. Тя отпи от чашата и се опита да се усмихне. — Много ви благодаря за чая... мадам... тъъ...

— Мисис Кендал ми е името, мадам. Аги Кендал. Аз съм икономката. Повечето от роднините ми са на работа тук, в домакинството, и, да ви призная, ние сме чудесен екип: моите сестри с дъщерите си и мъжът ми с братята си. Имаме коняр, който е тук със синовете си. Те работят навън. Дошли са от именията на господаря.

Ирайн се опитваше да си създаде някакъв образ за този господар, но за съжаление, докато траеха нейните трескави сънища, беше пропуснала да запомни лицето на тъмния силует.

— И къде е сега лорд Сакстън?

— О, той замина за известно време, мадам. Отпътува малко след като ние пристигнахме. Каза ни, че трябва да се грижим за вас, докато се почувствате по-добре, а след това каляската ще ви откара обратно при баща ви.

Ирайн остави чашата и внезапно почувства, че я обзема ужасен страх.

— Бих предпочела да не се връщам обратно в Маубъри. Ако това не ви създава големи трудности, искам... бих желала, ако е възможно, да ме откарате някъде другаде. Независимо къде.

— О, не, мадам. Господарят държи да се върнете при баща си. Когато сте готова, колата ще дойде и ще ви откара право при него.

Ирайн погледна вторачено жената, питайки се дали тя или лорд Сакстън знаят в какво място искат да я върнат.

— Сигурна ли сте, че вашият господар наистина държи да ме върнете при баща ми? Не е ли възможно това да е някакво недоразумение?

— Много съжалявам, мадам. Указанията на Негова Светлост бяха съвсем ясни: вие трябва да се върнете при баща си.

Обзета от горчиво разочарование, Ирайн се хвърли върху възглавниците. Това наистина беше отчайващо: след като успешно се беше отскубнала от своя тиранин, сега отново да бъде върната при него, и то само заради прищевките на някакъв си мъж, когото тя дори не познаваше. Оказа се жестока участ да попадне именно тук. Ако Сократ не се беше изплашил от лая на кучетата, лорд Сакстън вероятно никога нямаше да я намери. Тя може би нямаше да оживее, но в този момент ѝ се струваше, че е по-добре да беше мъртва, отколкото да се омъжи за Хартфорд Нютън или пък за Смадли Гудфийлд.

Аги Кендал не намираше думи, с които да накара момичето да се примири със заповедите на господаря, и затова мълчаливо се оттегли. Ирайн беше потънала в дълбок размисъл и почти не забеляза, че жената си е отишла. Напълно изтощена от физическите и душевните терзания, тя прекара остатъка от сутринта в леглото, съвсем сломена, и само сънят от време на време прекъсваше плача ѝ.

На обяд ѝ донесоха още една табла и макар че нямаше никакъв апетит, все пак се насили да хапне нещо. Храната ѝ помогна да възвърне жизнеността си и тя дори попита Аги дали ще напълни дървената вана, за да се изкъпе.

— За мен ще бъде удоволствие да ви обслужа, мадам — гласеше любезният отговор на икономката. Загрижена да ѝ помогне, тя отвори един скрин и извади тънък пенъоар, който се стори някак познат на Ирайн. Тя погледна зад гърба на жената и с изненада забеляза, че в скрина бяха подредени нейните собствени дрехи. Аги проследи погледа ѝ и отговори на незададения въпрос:

— Господарят трябва да ги е сложил тук, мадам.

— Заради мене ли е освободил тези помещения? — Тя зададе въпроса, за да разбере дали той ще настоява да дели с нея стаята, преди тя да замине при баща си. Все още не беше забравила срещата си със Смадли Гудфийлд и знаеше, че ако лорд Сакстън е от същия сорт мъже, тя не би могла да бъде спокойна в неговите покои.

— Не може да се каже, че ги е освободил за вас, мадам. Откакто господарят се върна, не се е установил в нито една от стаите. Както вероятно сте забелязали — Аги направи енергичен жест, сочейки помещенията, — от дълго време никой не е живял тук. — Тя се огледа загрижено наоколо и след това замислено въздъхна. — Аз бях в

Сакстън Хол, когато се роди господарят, докато още старият лорд и неговата лейди живееха тук. Оттогава, мадам, се случиха сума ти неща и е много тъжно, когато човек вижда как времето и немарата са повредили къщата. — За момент тя погледна замечтано към прозореца, но после успя да събере мислите си, отлетели вероятно далеч в миналото. Погледна Ирайн с широка усмивка, сдържайки сълзите. — Този път ние ще останем тук, мадам. Господарят ни обеща това. Ще почистим къщата, така че да блесне както някога. А те няма да успеят да ни прогонят отново...

Като че ли засрамена от своята словоохотливост, Аги се обърна и бързо излезе от стаята, оставяйки Ирайн още по-объркана. По времето, когато те се преместиха да живеят в Маубъри, за Сакстънови и тяхното имение се разказваха какви ли не истории. И тъй като тогава тя считаше северната част на страната за напълно чужда, възприемаше всичките тези приказки равнодушно и не им обръщаше никакво внимание. Ето защо сега ѝ беше много трудно да си припомни други подробности, освен мълвата, че за всички нещастия и щети, нанесени от пожара, са виновни вилнеещите наоколо шотландски банди.

Донесоха вода за ваната и приготвиха чисти ленени кърпи и сапун. Аги се беше постарала всичко да бъде сложено съвсем близо до леглото, макар че Ирайн се опитваше да я убеди, че вече се чувства достатъчно укрепнала и силна. Но жената точно следваше указанията на господаря си и обясни без заобикалки, че на всички прислужници е заповядано да полагат особено големи грижи за гостенката.

Тъй като се срамуваше да се измъкне гола изпод кожената си завивка, Ирайн изчака икономката да излезе и тогава стана да се къпе. Примъкна се внимателно до ръба на леглото, а след това смело стъпи на пода. Краката ѝ трепереваха от слабост, кръвта се качи в главата ѝ, така че се наложи да почака известно време, докато стаята престана да се върти пред очите ѝ. Трябваше наистина да признае, че е надценила силите си. Въпреки това Ирайн беше твърдо решена да стане, да се облече и да потърси лорд Сакстън веднага след завръщането му, за да изясни онова, което се беше случило с нея.

Тя обмисляше от всички страни ситуацията, в която се намираше, и стигна до заключението, че единствената ѝ надежда е да измоли свободата си от него. Вероятно лорд Сакстън нямаше представа какво се кани да направи баща ѝ, след като тя се върне. Ако

му разкрие как стоят нещата, той може би ще ѝ влезе в положението и ще ѝ разреши да отпътува нанякъде сама. В сърцето си тя горещо се молеше всичко да протече точно така.

Банята я освежи, но когато започна да изтрива кожата си с кърпата, имаше чувството, че това вече е правено преди време от нечийи груби, костеливи ръце. При тази представа по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Все пак мисълта беше толкова невероятна, че Ирайн не ѝ отдаде особено значение. Просто я отхвърли, причислявайки я към своите кошмарни сънища, и облече ризата си.

След това намери четката и гребена си на тоалетната масичка и макар че бързо се уморяваше и трябваше често да си почива, все пак успя да срещне обърканата си коса и накрая да вдигне плитките си на кок. Така нагласена, тя облече най-хубавата си синя рокля и предпазливо излезе от стаята.

Вън от спалнята също личеше, че къщата не е била поддържана от прислуга в продължение на месеци, а може би и на години. От сводестите тавани на коридорите висяха гроздове паяжини, безразборно сплетени в причудливи фигури, а мебелите, край които минаваше, явно от дълго време стояха покрити с бели калъфи и върху тях се беше наслоил пласт мръсотия. Ирайн продължи по-нататък и изведнъж се озова пред една стълба, отвеждаща надолу, чиито широки стъпала се виеха около четириъгълна колона с ниши във формата на миди. Тя се спусна по нея и стигна до едно помещение, което изглеждаше като вътрешност на огромна кръгла кула. Вляво откри тежка дървена врата с огромен катинар, която, вероятно, водеше към кабинета на господаря. Малък, покрит с кристално стъкло прозорец позволяваше да се хвърли поглед към широкия изровен път пред портала.

От срещуположната страна започваше къс сводест коридор, който водеше към просторна зала. Една млада жена миеше каменния под. Тя се изправи, когато Ирайн тръгна бавно из залата, и каза нещо, посочвайки с ръка зад гърба си.

Ирайн тръгна в посоката, която ѝ показва момичето, и дочу приглушени гласове. Тя блъсна тежката врата и попадна в кухнята. Видя, че икономката и още три други жени са се заели да направят старомодната кухня отново използвана. Един млад мъж беше коленичил пред камината и остъргваше старата пепел и цели парчета

сажди от стените. Друг, по-възрастен мъж се опитваше да излъска голям меден казан. Готвачът току-що беше почистил една маса и приготвяше дивечово месо със зеленчуци за вечеря.

— Добър вечер, мадам — бодро я поздрави икономката, бършейки ръце в дългата бяла престилка. — За мене е голяма радост да ви видя отново на крака. Чувствате ли се вече по-добре?

— Малко по-добре, благодаря. — Ирайн се огледа. Не очакваше да намери господаря в кухнята, но се надяваше да разбере къде е. — Не се ли е върнал още лорд Сакстън?

— О, не, мадам. — Жената бавно тръгна по каменния под към нея. — Господарят каза, че ще отсъства няколко дни.

— Ах, така ли? — Ирайн въздъхна, дълбоко разочарована. Значи няма да има възможност да му обясни своя случай, преди прислужниците да я върнат при баща ѝ.

— Мадам?

Ирайн вдигна очи.

— Какво има?

— Може би имате нужда от нещо?

Тя замълча колебливо и после каза:

— Не, в момента не. Ако нямате нищо против, бих желала да се поразходя наоколо и да разгледам къщата.

— О, естествено, мадам — отвърна Аги. — Само трябва да ми кажете, когато се нуждаете от нещо. Аз имам тук още малко работа.

Ирайн кимна унесено и се върна в голямата зала. Момичето с дървената кофа беше изчезнало, но четката за дъски все още лежеше на пода в една локва и това беше знак, че то скоро ще се върне. Явно прислугата щеше още дълго да работи, докато приведе в ред занемарената къща. Една внезапна мисъл премина през главата на Ирайн: всички те бяха толкова заети, че сигурно нямаше да забележат, ако тя изчезнеше.

Това беше хрумване, породено от отчаянието. Ирайн забрави слабостта си и болките в крайниците. Стигаше ѝ само да си представи, че ако сега не успее да избяга, съществува голяма вероятност действително да стане съпруга на Хартфорд Нютън, този сив мишок, или пък на гадния сластолюбец Смадли Гудфийлд. Тя отвори голямата входна врата и се спря уплашена, като чу издайническото скърцане на пантите.

Изчака с разтуптяно сърце, докато се увери, че никой не я преследва. Внимателно се огледа и видя, че конюшните се намират в западния край на къщата. През широко отворените врати се виждаше задната част на една черна карета. От мястото, където стоеше, ѝ се стори съвсем лесно да отиде в конюшната и да провери дали Сократ не е там.

Тъкмо се канеше да излезе през портата, когато видя един млад мъж с дървена кофа и четка с дълга дръжка в ръце. Докато тя изчакваше, той започна да чисти праха от каретата. Ирайн се огледа наоколо и разбра, че няма да може да осъществи намеренията си. От другия край на къщата с пълно ведро идваше момичето, което преди малко миеше в залата. Докато то бързаше, превито под тежестта, Ирайн се дръпна назад и затвори портата. По-изтощена от всякога, тя се изкачи по стълбите и стигна до горната площадка, преди момичето да отвори вратата.

За да потърси друг изход за бягство, Ирайн отиде на горния етаж, отваряше врати, тичаше по коридорите, но напразно. Непрекъснато се натъкваше на все нови и нови стаи и зали. Силите я напускаха, но мисълта за Хартфорд Нютън ѝ даваше нова енергия, докато най-последно откри един широк коридор с колони. Както и в другите помещения, тук също имаше нужда от почистване. Вниманието ѝ бе привлечено от една следа, оставена от мъжка обувка и ясно отпечатана в прахта. Тя сочеше към масивна врата, цялата обкована в дъски. Други следи от стъпки водеха в обратна посока и почти не ѝ даваха надежда, че тук някъде има изход за навън. На това място обаче имаше нещо любопитно. Тя не можеше да си обясни защо тази врата във вътрешността на къщата беше закована по такъв начин и допускаше, че тук някой е скрил нещо.

Ирайн се замисли съвсем сериозно дали е редно да отвори вратата. Ако вътре има нещо, което трябва да стои заключено, може би щеше да бъде неразумно от нейна страна да се опита да влезе със сила. Беше дочула, че в Сакстън Хол бродят призраци, но никога не беше вярвала на подобни приказки, а и не желаше да предизвиква съдбата сега, когато беше твърде слаба, за да побегне при нужда.

Но мисълта за Смадли и Хартфорд я тласна напред, докато се озова пред залостената врата. С несигурни пръсти тя отмести настрана дъските, които преграждаха пътя. За своя голяма изненада Ирайн

установи, че те бяха съвсем хлабаво заковани, явно, с цел да бъдат и лесно отстранени. Въпреки това тя изпитваше страх, защото не знаеше какво я чака зад тази врата. Тя предпазливо почука по гладката повърхност, долепи ухо до вратата и тихо попита:

— Има ли някой тук?

Но след като отвътре не се чу нито ридание, нито пък смразяващ кръвта писък, тя се почувства малко по-уверена. Почука още веднъж по-силно, но пак никой не отговори. Представяйки си отново сладострастника и мишока, тя събра цялата си сила и издърпа дъските.

Самата врата ѝ се стори сравнително нова, като че ли поставена наскоро. В ключалката стърчеше старинен ключ, който при завъртането издаде някакъв особен звук. За нейно учудване я заля слънчева светлина и тя се оказа на един балкон. Но защо беше черен и овъглен, като че ли е горял? Когато тръгна към парапета, Ирайн изведнъж се спря уплашено, забелязала, че пред нея лежаха развалините на цялото изгоряло крило от къщата.

Внезапно тя усети, че камъните под краката ѝ започнаха да се разместват, издавайки стържещ звук. Цели парчета от каменната балюстрада падаха надолу върху купчините пепел и в един ужасен момент Ирайн си помисли, че ще ги последва. В панически страх тя се хвърли назад към вратата и едва успя да стъпи върху по-сигурното вътрешно пространство, преди да се срути целият парапет.

Задъхана и разтреперана от страх, Ирайн тръшна вратата след себе си и превъртя ключа. Изтощена се облегна на стената, чувствайки как краката ѝ треперят. Сега ѝ стана ясно защо вратата е била залостена. Старата врата без съмнение беше изгоряла и след като е била подменена, се е наложило допълнително да се заковат дъските, за да предпазват невнимателните и нищо неподозиращи посетители. Изведнъж Ирайн почувства, че всичко това е направено и за да бъдат спирани прекалено любопитните.

С безброй въпроси в главата си тя се върна обратно в спалнята. Нямаше сили да продължи търсенето, дори и да я преследваха образите на Смадли и Хартфорд, събрани ведно. Потъна уморена в леглото и без да се съблича, се зави плътно с кожата. Единствената ѝ надежда беше, че през нощта ще се промъкне тайно до конюшната, ще отвърже Сократ и ще успее да тръгне на път. Сега обаче се нуждаеше от почивка, за да събере достатъчно сили.

Надвечер ѝ донесоха още една табла с ядене, а когато по-късно Аги отново дойде да ѝ помогне за нощния ѝ тоалет, тя ѝ предложи топъл пунш и настоя младата жена да го изпие.

— Ще премахне болките в краиниците ви и ще ви даде сили. Утре сутринта, мадам, ще се чувствате като новородена.

Ирайн опита от ароматното питие и го намери доста вкусно. Приятна топлина премина по цялото ѝ тяло. Вероятно въздействието му щеше да е точно такова, каквото ѝ го беше описала Аги.

— Мисля си — започна тя колебливо, — дали не е възможно да ме отведете някъде другаде, а не в Маубъри. Разбирате ли — тя сви рамене, — имах там едни недоразумения с баща си и затова не искам да се връщам при него.

— Много съжалявам, мадам, но що се отнася до това, лорд Сакстън беше абсолютно категоричен. — Тонът на Аги беше изпълнен със съчувствие.

— Разбирам — въздъхна Ирайн. — Трябва да изпълните това, което е заповядал господарят.

— Именно, мадам. Нямам друг избор. Наистина много съжалявам.

Ирайн отпи още една глътка, преди да запита:

— А можете ли да ми разкажете нещо за източното крило на сградата? Изгорялото?

Лицето на Аги придоби замислен и предпазлив израз, преди да отговори.

— За него трябва да питате самия лорд Сакстън, мадам. Той ми е наредил да не говоря с никого по този въпрос.

Младата жена бавно кимна.

— При това положение естествено вие не можете да действате против неговите желания.

— Не, мадам — измърмори икономката.

— Навярно сте му много предана — забеляза Ирайн с примирителен глас.

— Да, така е. — Това беше тих, но много убедителен отговор.

След тези думи Ирайн се отказа да настоява повече пред жената. Тя вдигна чашата, за да изпие остатъка от питието, остави я настрана и се прозя, закривайки уста със слабата си длан.

Аги се засмя дружелюбно и оправи кожената завивка на леглото.

— Сега ще спите чудесно, мадам. Затова можете да благодарите на пунша. Помага много при безсънни нощи и при физическа слабост.

Ирайн се сгуши в приятната топлина на леглото и с изненада забеляза как мускулите ѝ започнаха да се отпускат. От задоволство тя едва не започна да мърка, чудейки се защо се е противопоставяла толкова дълго на съня, който вече я оборваше.

Студен, бурен вятър духаше и размяташе пухкавите като памук облаци из сутрешното небе, докато Ирайн притеснено чакаше кочияшът да се качи на капрата. Нямаше съмнение, че завръщането ѝ в Маубъри щеше да бъде тържествено и пищно. Голямата черна карета изглеждаше доста старомодна, но не ѝ липсваха нито удобствата, нито луксозното обзавеждане. Вътрешността ѝ беше изящно тапицирана с тъмнозелено кадифе, а от външната страна на вратата стоеше същият онзи герб, който беше видяла над леглото на господаря — белег за стария благороден произход на семейството.

Разпалените уверения на икономката за това, колко добре и здрава изглежда, потвърждаваха убеждението на Ирайн, че Аги Кендал само е искала да ѝ помогне и да я ободри, като я накара снощи да изпие пунша. Добродушната и сърдечна жена ѝ се струваше неспособна на измама! А и Ирайн не смееше да я разочарова, отказвайки ѝ питието. Въпросът, дали наистина имаше възможност да избяга или не, оставаше без отговор.

— Довиждане, мадам — извика Аги от настлания с камъни път, отвеждащ до входа на кулата. — Бог да ви благослови!

Ирайн се наведе напред и махна с ръка за сбогом.

— Много ви благодаря за сърдечните грижи, мисис Кендал. И прощавайте, ако съм ви създала затруднения.

— О, напротив, мадам! Никакви затруднения не сте ми създали. За мене беше удоволствие да се грижа за мило младо момиче като вас. Вие разсеяхте малко мрачното настроение, което цареше в тази къща. Твърде дълго е била празна, нали ме разбирате.

Ирайн кимна и хвърли бегъл поглед към фасадата на господарската къща. Беше доста безцветно здание в ренесансов стил, което внушително се издигаше зад една огромна кула, чийто връх стърчеше чак до височината на комина. Опожареното крило почти не

се виждаше оттук, но около него всичко бе обрасло със сухи бурени. Откъм страната на склона имаше тъмни гъсти гори, които се простираха зад къщата и покрай пътя. Това беше същият път, който отвеждаше през ниските хълмове чак до Маубъри, а и по-нататък. На север се разстиляше тесният морски залив, подобен на река, течаща пред хоризонта, понякога син, понякога блестящ на слънцето, а често и затулен от ниски облаци.

Колата се наклони напред, когато кочияшът се тръсна с цялата си тежест върху капрата, а Ирайн с въздишка се облегна на кадифената възглавница. Палтото ѝ, което бяха почистили и изсушили, я предпазваше от сутрешния хлад, но не помагаше срещу студенината, обхванала сърцето ѝ.

Появата на Сократ, който тичаше след каретата, вдигна жителите на Маубъри на крак. Самата карета също събуди любопитството им, тъй като голямото, елегантно оформено купе с прекрасния герб не им беше съвсем непознато, макар че сигурно бяха минали години, откакто го бяха видели за последен път.

Когато каретата най-после спря пред къщата на кмета, вече се беше насъбрала пъстра тълпа и Ейвъри Флеминг, който в този момент излизаше от кръчмата, трябваше да си пробие път през хората от селото, за да застане най-отпред. Фарел излезе веднага от къщи, за да поеме юздите на Сократ, и се дръпна малко смутен, когато прислужникът скочи и се втурна да отвори вратата, от която слезе Ирайн.

Когато Ейвъри Флеминг видя дъщеря си, той застана пред нея, разкراчил крака и подпрял ръце на хълбоците си. Дори не направи опит да сниши гласа си.

— Така значи, а? Ти, проклета твърдоглавке! Най-после се върна. Сигурен съм, че ще ми разкажеш някоя чудесна небивалица за това, къде си се шляла почти цяла седмица.

Ирайн се държеше хладно и сдържано. Тя се възмути, че баща ѝ я обижда пред цялото село. Все пак той много добре знаеше защо беше избягала от къщи. Затова и отговорът ѝ беше много прост и кратък:

— Излязох да пояздя Сократ.

— Хубава езда! Пет дни те няма и сега ми сервираш такъв отговор! Ха! Та ти беше избягала! — Той я гледаше втренчено и подозрително. — Само се питам защо ли се връщаш? Вече не се и надявах да те видя отново, а сега пристигаш с чудесна карета, като че ли си някаква принцеса със синя кръв, решила да удостои местните жители с посещението си.

Скрит гняв лъхаше от думите на Ирайн, когато отговори:

— Никога нямаше да се върна, ако имах избор. Лорд Сакстън... — Изненадата на зрителите я накара да замълчи, но когато се огледа, забеляза, че те с нетърпение очакват думите ѝ. — Лорд Сакстън пое нещата в свои ръце и ме върна тук. — Когато срещна погледа на баща си, тя повдигна фино изписаните си вежди нагоре. — Той със сигурност е сред твоите приятели, татко.

— Изобщо няма вече никакъв лорд Сакстън, откакто той загина в пламъците — сряза я Ейвъри. — Лъжата ти е толкова явна, колкото това, че аз стоя тук пред всички!

— Грещиш, татко. — Тя се усмихна снизходително. — Лорд Сакстън не е мъртъв. Жив е.

— Има хора, които са го видели да стои на прозореца, обхванат от пламъци! — отвърна Ейвъри. — Не може да е още жив!

— Жив е, и то без всякаво съмнение — отвърна спокойно Ирайн. — Живее в Сакстън Хол с цяла свита прислужници...

— Това сигурно е духът му! — подигра се баща ѝ. — Или пък някой си е направил шега с тебе. Как изглеждаше той?

— Не можах добре да го видя. Лицето му беше в сянка... или по-точно беше покрито с нещо. — Внезапният спомен за една тъмна сянка срещу светлината я накара да добави: — Изглеждаше, като че ли е сакат или обезобразен...

Изпълнено с изненада шушукане премина през тълпата и някои от жителите дори се прекръстиха. Ирайн побърза да обясни:

— Не мога да кажа със сигурност какво съм видяла, тъй като бях ранена в главата, а освен това беше и тъмно. Възможно е и да ми се е сторило.

— Да не искаш да кажеш, че през цялото време изобщо не си видяла този човек? — Ейвъри се засмя подигравателно. — Ти наистина ме смяташ за много глупав, ако си мислиш, че ще повярвам на всичко това!

— Нямам никаква причина да лъжа — отвърна Ирайн.

Прислужникът остави кожената чанта и седлото до входната врата и се върна, за да затвори вратата на каретата.

— Хей, ти там! — Ейвъри посочи с пръст към него, наблюдавайки внимателно жителите на селото с надеждата, че мистерията ей сега ще бъде разгадана. — Можеш ли да ни кажеш как... тъъ... изглежда твойт господар?

— Не съм много сигурен, господине.

Ейвъри побесня.

— Какво!?

— Не съм го виждал от три години.

— Как така не си го виждал? Нали работиш при него?

— Все още не съм имал възможността да се видя с лорд Сакстън, откакто той се завърна обратно в имението Сакстън Хол.

— А откъде изобщо знаеш, че работиш за лорд Сакстън?

— Това го знам от мисис Кендал, тя го е виждала.

— Мисис Кендал? — Ейвъри смръщи чело.

Ирайн обясни по-нататък:

— Това е икономката на лорд Сакстън.

Ейвъри още повече се намръщи и лицето му придоби сърдит израз. В това, което твърдяха, той не виждаше никакъв смисъл и си мислеше, че го вземат за глупак и му се подиграват. С кратко движение на ръката той изпрати Ирайн вкъщи. А когато тя се отдалечи, заговори пак с прислужника.

— Не познавам твойт господар, нито знам какви са били мотивите му, но който и да е той, можеш да му предадеш моята благодарност, че ми върна дъщерята. Когато и да реши да дойде в Маубъри, да знае, че е добре дошъл в моята къща.

Каретата зави обратно и се отдалечи в северна посока. Жителите на селото се разпръснаха, узнали една история, която щяха с удоволствие да преразказват и да украсяват. Те почти бяха забравили как е изглеждал пожарът в Сакстън Хол. Отдавна вече не си спомняха отделни подробности, но това нямаше да им попречи да разказват за събитието така, сякаш все още е пред очите им.

Кметът хвърли мрачен поглед към сина си, който продължаваше да стои там и да държи юздите на Сократ.

— А ти имай добрината да измислиш къде ще подслониш животното, така че сестра ти никога повече да не го намери. Или ще нахраня с него кучетата.

Ейвъри влезе в къщата, тръшна вратата след себе си и се изправи пред Ирайн, която го очакваше, застанала до стълбата. Скръстил ръце пред гърдите си подобно на благосклонен монарх, той се обърна към нея:

— Хайде сега, моя прекрасна дъщеричке, да чуя обясненията ти за това, какво те накара да избягаш от къщи.

Ирайн леко се обърна и повдигна брадичка:

— Бях решила да не се поддавам повече на твоите прищевки. Искях да си намеря някаква работа, където и да е, и бях готова да тръгна по свой собствен път. Никога нямаше да се прибера, ако лорд Сакстън не беше заповядал да ме върнат обратно.

Ейвъри я прониза с поглед.

— Е, добре, момиче, след като си решила да не се подчиняваш повече на своя добър баща, на мене не ми остава нищо друго, освен да сваля доверието си от тебе. И аз си имах грижи, до наддаването остават само няколко дни и всички мъже вече се питат дали не съм се подиграл с тях.

Ирайн му отговори раздразнено:

— Ти наистина си имал големи грижи, татко, но за разлика от моите, това са грижи, които ти сам си си навлякъл. А моите ми бяха натрапени от друг!

— Били са ти натрапени! Я гледай ти! — Лицето му почервения и той заговори ядосано: — Така значи! Ами месеците, през които се грижих за тебе, след като майка ти почина! Не съм ли ти давал всичко, каквото можех: ядене, за да си напълниш стомаха, покрив над главата и от време на време по някоя нова рокля... Само и само да те направя щастлива. — Той се преструваше, че не забелязва подигравателното ѝ изражение. — А освен това се постарях да изпълня най-големия си бащински дълг, като ти намеря подходящ съпруг.

— Подходящ съпруг? Торба кокали или пък някой безподобен дебелак, който не е в състояние да си види пръстите на краката? Една лигава мишка в мъжки образ, с грабливи нокти на ръцете? Или пък някой треперещ старец, дотолкова склерозирал, че не е способен сам да си намери жена? Подходящ съпруг, казваш? — Тя се усмихна

презрително. — По-скоро подходяща кесия пари за човек, който страшно се нуждае от тях.

— Както и да е — процеди през зъби баща й. — За всеки случай вратата на спалнята ти ще остане заключена през нощта, и то дотогава, докато наистина напуснеш този дом завинаги. През деня няма да излизаш никъде, без да те придружаваме Фарел или аз... а когато дойде търгът, тогава ще видим каква цена ще получиш.

— Отивам си в стаята. — Ирайн говореше със спокоен, делови тон. — Ще остана там, независимо дали ще заключваш вратата или не, и ще се явя на твоето наддаване. Държа ти своевременно да бъдеш готов с всичко. Сватбата трябва да се състои един ден след търга, тъй като възнамерявам да остана в тази къща само една нощ след продажбата. А когато си отида, ти вече няма да имаш възможност да ми налагаш каквото и да било.

ГЛАВА СЕДМА

Половин час преди определеното време Фарел стоеше пред гостилницата и съобщаваше на всички, които минаваха оттам:

— Ей, хора, чуйте! Чуйте, хора! След малко ще започне наддаването за дъщерята на кмета, Ирайн. Чуйте! Чуйте! Елате всички! Кой ще поиска ръката ѝ и ще се ожени за нея?

Ирайн беше разтърсена до дъното на душата си от жалките викове на брат си, които проникваха през отворения прозорец на спалнята ѝ. След няколко минути тя трябваше да застане до него на подиума, осъдена да понася втренчените погледи на мъжете срещу себе си. Тълпата пред кръчмата ставаше все по-голяма. Повечето със сигурност бяха дошли само от любопитство, а не за да участват в наддаването. След този ден жителите на селото сигурно дълго щяха да си спомнят за семейство Флеминг. Баща ѝ не беше направил нищо друго, за да се прочуе, тъй като беше използвал времето си главно да се отдава на собствените си удоволствия.

Ирайн затвори прозореца. Днес ще я продадат, а утре ще е вече омъжена. Отдавна се беше примирила с този факт. Дали ще може да се погажда със своя съпруг или не, това все още не се знаеше, но единственото, за което горещо се молеше, беше той да не бъде нито Смадли Гудфийлд, нито Хартфорд Нютън.

Потънала в мисли, тя оправи един кичур от косата си, паднал върху лицето ѝ. Противно на желанието на Ейвъри да разпусне свободно косите си, тя беше вдигнала както обикновено своите тежки черни плитки на кок и ги беше прибрала на тила си. Искаше да се представи като стара мома, което за съжаление изобщо не ѝ се удаде. Тя имаше нежна и рядка красота, която нямаше да изчезне още дълги години. Силно опънатата ѝ назад коса само подчертаваше още повече съвършенството на лицето ѝ.

Ирайн хвърли още един поглед към спалнята си. Разглеждаше я с очите на чужд човек. Ниският таван, голият под, малките прозорци, които пропускаха съвсем оскъдна светлина... всичко ѝ изглеждаше

променено. Още утре тези подробности ще бъдат издухани леко, подобно пепел, от мислите ѝ. Тя ще има нов дом, вероятно при пощастливи обстоятелства. Ще бъде омъжена жена, а по-късно може би дори и майка. Ирайн не искаше никога повече да си спомня за надеждите и мечтите, които бе хранила тук за своето бъдеще. Тя излезе от стаята, затвори вратата и тръгна бавно надолу по стълбата, където я чакаше баща ѝ.

— Ето те най-после и тебе — измърмори той. — Вече си мислех, че ще трябва сам да се кача и да те изведа.

— Нямах никакво основание да се притесняваш, татко — отговори тя с нежен глас. — Вече ти обещах, че ще отида на твоето наддаване.

Объркан от нейното спокойно държание, Ейвъри я погледна изпитателно. Смяташе, че тя ще окаже буйна съпротива, и се готвеше да реагира твърдо и неотстъпчиво. Това, че тя се държеше така спокойно и смирено, го правеше несигурен. Той си спомни за майка ѝ и знаеше, че тя не би допуснала да се отнесат така с нейната Ирайн.

— Хайде да тръгваме — заповяда той навъсено, потискайки угризенията на съвестта. Извади часовника си от джоба на жилетката и погледна колко е часът. — Тъкмо имаме достатъчно време, за да огледаме господата, преди да е започнало предлагането. Дотогава може би ще дойдат и някои други. Не всеки ден става такова наддаване като днешното, с такава спретната и хубава стока.

— Да, това наистина е рядко събитие — баща да продава дъщеря си! — отвърна саркастично Ирайн.

Ейвъри измрънка нещо под носа си.

— За тази идея трябва да благодаря на тебе, мис.

Ирайн решително взе вълненото си палто и голямата шапка, с която да прикрие главата и бледото си лице и да се защити колкото е възможно по-добре от любопитните погледи. Гордостта ѝ беше дълбоко наранена, а страхът от това, което ѝ предстои, я караше да трепери. Наистина беше дала обещание, че ще отиде на наддаването и ще се омъжи за този, който я купи, но от това страховете и опасенията ѝ не ставаха по-малки.

Каретата на лорд Талбот беше спряла в улицата на известно разстояние от къщата и когато Ейвъри протегна шия, за да види кой

седи в нея, на прозореца се показва Клаудия. Тя гледаше Ирайн с пренебрежителна усмивка.

— Скъпа моя Ирайн, да знаеш колко много ти желая щастие, за да можеш да си намериш съпруг сред тая сбирщина. Изглежда, че си събудила интереса на всички богати мъже в околността. И все пак така се радвам, че не съм на твоето място.

Без да помръдне глава или да отговори нещо, Ирайн продължи пътя си. Подигравателното кикотене на жената подсили нейната решителност да направи всичко възможно, за да устои на тази гавра с човешкото ѝ достойнство. А нима ѝ оставаше нещо друго, след като знаеше, че протестите ѝ няма да доведат до нищо.

Както обикновено сред множеството се забелязваха и някои непознати. Мъжете я наблюдаваха втренчено, когато тя се приближи към тях. Подхилванията, които се мяркаха по лицата им, показваха накъде клонят мислите им. След като веднъж се беше почувствала гола пред погледа на Кристофър, сега усещаше как сладострастните погледи на тези мъже я омърсяват.

Фарел беше издигнал пред гостилницата малка трибуна и когато тълпата започна да се трупа около нея, Ирайн заби поглед в дървения подиум, да не би да срещне сред множеството лицата на двамата мъже, които сигурно също присъстваха. Нямаше никакво желание да вижда Хартфорд, Смадли или когото и да било от другите кандидати, които вече беше отхвърлила.

Полузамаяна, Ирайн тръгна към стъпалата, когато усети, че нечия ръка се протяга, за да ѝ помогне. Ръката беше силна, хубава, изискана и ѝ се видя почти тъмна в контраст с искрящо белия маншет на ръкава. Тази гледка накара сърцето ѝ да заби по-силно, преди още да се огледа и да види, че до нея стои Кристофър Сатън. Имаше право. Той беше и изглеждаше толкова красив, че дъхът ѝ почти секна.

Ейвъри се втурна грубо между двамата.

— Ако бяхте прочели обявата, мистър Сатън, трябваше да знаете, че вие не сте допуснат до участие в търга.

Кристофър разтегна устните си в подигравателна усмивка и леко наведе глава, за да потвърди, че това му е известно.

— Изразили сте се доста ясно, сър.

— Тогава какво търсите тук?

Кристофър се засмя весело.

— Как така, та аз имам финансов интерес от развитието на нещата. Нали си спомняте, че остана един дълг от играта ни на карти, който имате да уреждате.

— Казах ви! — изрева Ейвъри. — Ще си получите парите!

Кристофър бръкна в джоба на палтото си и извади оттам свитък грижливо завързани книжа, които показва на Ейвъри.

— Ако благоволите да си спомните, кмете, сигурно ще разпознаете полиците за дълговете, които, напусчайки Лондон, не бяхте платили.

Ейвъри го погледна слисан, неспособен да отговори или да отрече.

Кристофър разгърна спокойно книжата и му показва името, което беше написано напречно върху тях.

— Предполагам, че това е вашият подпис.

След като хвърли бърз и колеблив поглед, Ейвъри почервеня целият и ядосано каза:

— Дори да е наистина моят подпис, вас какво ви засяга?

— Разбира се, че ме засягат тези дългове — отговори учтиво Кристофър. — Аз ги купих от лондонските търговци и ги прибавих към това, което вече ми дължахте.

Ейвъри явно започна да се обърква.

— Но защо сте го направили?

— О, аз знам, че в момента изобщо не сте в състояние да платите, и въпреки това съм готов да се покажа много щедър. В общи линии не съм човек на прибързаните решения, особено що се отнася за трайни връзки, но вие сам ме принудихте да направя това. Срещу ръката на вашата дъщеря аз съм готов да ви представя доказателство, че тези дългове са вече платени.

— Никога! — изкрещя Фарел и заглуши въздишката на изненаданата Ирайн. Брат ѝ стоеше върху стълбата на края на подиума и размахваше юмрук срещу Кристофър. — Не искам да имам сестра, омъжена за такъв като вас.

Кристофър вдигна очи и погледна младия мъж с нескрита ирония.

— А защо просто не попитате сестра си какво иска самата тя?

— По-скоро бих я убил, отколкото да я оставя да се омъжи за вас! — крещеше Фарел. — Приемете го като предупреждение, мистър

Сатън.

Кристофър се засмя подигравателно.

— Би трябвало да внимавате със заплахите си, сър. Не вярвам, че искате да загубите и другата си ръка.

— Тогава имахте късмет. Но това няма да се повтори — изсъска яростно Фарел.

— Като имам предвид какво показахте досега, не би трябвало да се тревожа.

Кристофър внезапно заряза младежа и се обърна към Ейвъри:

— Помислихте ли добре върху моето предложение, кмете? Или ще вземете значителна сума от продажбата на дъщеря си, за да ми я дадете като погасяване на всичките ви дългове?

Ирайн си спомни за нощите, които бе прекарала до леглото на Фарел, докато той се гърчеше от болки. Тогава тя се бе заклела да отмъсти за всичко, което му причини онзи янки, и ето че сега същият този мъж стоеше там и искаше или ръката ѝ, или изплащането на всички дългове, като двете неща бяха абсолютно равностойни. И на него му е безразлично кое ще получи. Как може да бъде толкова арогантен и да мисли, че тя ще падне в краката му от благодарност за всичко, което им е причинил? Никога, нито за миг той не ѝ беше обещавал любов или преданост. С несигурен глас тя попита:

— Бихте ли взели за жена тази, която ви презира?

Кристофър я изгледа, преди да ѝ отговори с въпрос:

— А вие бихте ли предпочели да се омъжите за някой от мъжете наоколо?

Ирайн сведе очи. Той беше улучил болезненото място, назовавайки причината за всичките ѝ страдания.

— На трибуната тя ще види какви са шансовете ѝ — измърмори сърдито Ейвъри. — Тук има хора, които ще са готови да платят за едно изящно същество като нея. А освен това ще си имам големи неприятности, ако разочаровам всичките тези млади мъже, като ви я дам без наддаване. — Той потвърди думите си с бързо кимане. — Не бих могъл да се отнеса така непочтено с моите приятели.

Кристофър отново прибра документите в палтото си.

— Вие взехте своето решение и аз ще изчакам края на събитията. Бъдете сигурен, че ще изискам парите да ми бъдат изплатени в пълен

размер, преди да приема случая за приключен. — Той почука върху периферията на шапката си. — Довиждане дотогава.

Ейвъри избута напред дъщеря си, която стоеше като парализирана, и я накара да се изкачи по стълбата. За Ирайн това беше много деликатен момент. Тя искаше да запази изражението си на сдържаност и презрение и да посрещне всичко със спокойна твърдост, но дълбоко наранената ѝ гордост и страхът пред неизвестното бъдеще я сразиха. В един миг тя почти ослепя от напиралците в очите ѝ сълзи и се спъна в полите на роклята си. И още веднъж една ръка ѝ се притече на помощ. Дългите пръсти обхванаха лакътя ѝ и я подкрепиха, докато тя отново си възвърна равновесието. Ядосана сама на себе си, че се е показала толкова слаба, Ирайн вирна брадичката си. Сиво-зелените очи се впиха в нея с израз, който можеше еднакво да означава както страст, така и съчувствие. Тя не можеше да го издържи повече.

— Моля... недейте... не ме докосвайте — прошепна тя.

Ръката му се отдръпна и той се засмя късо и подигравателно.

— Когато казвате това на съпруга си, мила моя, не забравяйте да бъдете по-енергична. Може би тогава ще постигнете по-голям ефект.

Той се отдалечи със спокойни крачки и през воала от сълзи Ирайн видя как каретата на Талбот мина край нея и как от прозореца отново се подаде лицето на Клаудия.

— Я виж ти, Кристофър, какво правите тук? — Клаудия показва обидена физиономия, когато той се приближи до каретата. — Само не ми казвайте, че искате да си вземете жена на търг! За мъж с вашето богатство и външност има и по-добри възможности от Ирайн Флеминг.

Кристофър можеше да се досети кого има предвид тя.

— Тук съм, за да си получа парите по един доста значителен дълг.

Клаудия се засмя облекчено.

— Добре, това мога да го разбера. Имате късмет, че не е заради нещо друго! А аз вече си мислех, че сте си загубили разсъдъка!

Нежна усмивка пробягна по устните му:

— Не съвсем.

— Хайде, приближете се, джентълмени — извика Ейвъри като на панаир. — Елате насам да си оплакнете очите, погледнете това

любвеобилно дете. Положително не сте срещали друга, с която да я сравните. Елате и вижте! Наддаването ще започне всеки момент.

Ейвъри свали палтото на Ирайн и когато тя понечи да му се противопостави, той се засмя и го смъкна от гърба ѝ с подигравателен жест. Шумен израз на одобрение се вдигна от редиците на зрителите, щом мъжете приковаха погледи в обекта на търга. Ейвъри пхна пръстите си в гъстия кок на Ирайн и остави дългите ѝ коси да се разпилят по раменете.

— Погледнете, джентълмени, не струва ли тя колкото цяло състояние!

Ирайн беше стиснала челюсти и гледаше надолу към тълпата ококорени сладострастници. Чувстваше как по гърба ѝ пълзят топли вълни и с огромни усилия успяваше да запази равновесие. Тя вдигна глава и затаи дъх, когато забеляза, че Кристофър я гледа с цялото си внимание. Изведнъж си пожела да не е била толкова горда и неразумна и да не е отхвърляла неговото предложение. В тълпата не беше забелязала нито един, при вида на който да не я полазват студени тръпки, а гърлото ѝ да не се стяга от ужас.

Клаудия присви очи, когато видя накъде е насочен погледът на Кристофър. Тя се покашля и сладко се засмя, щом той се обърна.

— С удоволствие бих ви поканила на езда извън селото, Кристофър, но както изглежда, вие сте много заинтересован от развоя на събитията. Сигурно предпочитате да останете тук? — С пламнали очи тя очакваше той да отрече.

— Моля да ме извините, мис Талбот. — По устните му пробягна кротка усмивка. — Но се касае за значителна сума, която ми дължат, а това е единствената възможност да си я получа.

— О, наистина ли? — Тя успя все пак да прикрие раздразнението от неговия отказ. — Значи ще трябва да ви оставя да се занимавате със сделките си. — Не можа обаче да сдържи един въпрос, изпълнен с надежда: — Ще ви видя ли по-късно?

— Тази вечер напускам Маубъри. Делата ми тук приключват и не знам кога ще се върна отново.

— О, но вие трябва непременно да се върнете — извика тя. — Как ще ви видя отново, ако не се върнете?

Кристофър беше развеселен от прямотата на дамата.

— Ще запазя стаята си в странноприемницата. Кой знае, може би не след дълго ще се върна.

Клаудия въздъхна облекчено.

— Трябва непременно да ми съобщите кога ще дойдете пак, Кристофър. През зимата татко ще даде бал и аз ще бъда смъртно огорчена, ако вие не присъствате. — Устните ѝ се присвиха ядно, когато той само я погледна през рамо, без да отговори. Клаудия си каза, че сделките му тук бяха прекалено тясно свързани с дъщерята на кмета. — Трябва да тръгвам сега, Кристофър, но ако все пак плановете ви за вечерта се променят, помнете, че аз съм си у дома. — Устните ѝ се разтеглиха в едва забележима усмивка. — Баща ми е все още в Лондон и ще отсъства доста време.

— Ще го имам предвид — отвърна Кристофър и вдигна ръка към шапката си за довиждане: — Желая ви приятен ден!

Клаудия наведе глава за сбогом, раздразнена от факта, че той не направи никакъв опит да я задържи. Все пак тя се утешаваше с мисълта, че ако Кристофър има сега някакъв интерес към Ирайн, той бе напълно безперспективен. Веднага след търга тя щеше да стане жена на друг и следователно недостъпна за него.

Каретата на Клаудия зави по улицата и Кристофър отново съсредоточи цялото си внимание в наддаването. Беше се облегнал удобно на една гредка и не откъсваше очи от Ирайн.

— Джентълмени, вие сте дошли тук с надеждата да си намерите жена и ето че тук има една... за едного от вас! — Ейвъри се смееше високо и сочеше с пръст към тези, които се бутаха напред, за да виждат по-добре. После застана сериозно и хвана ревера на палтото си. — Аз съм ѝ дал дума, че вие, господа, не мислите за нищо друго, освен за брак, и че ще се държите като джентълмени. Аз самият ще бъда свидетел при венчавката и няма да търпя никакво шикалкавене. Ясно ли се изразих?

Силно отвращение обхвана Ирайн, когато погледът ѝ попадна на мъжа, когото тя беше оприличила на сив мишок. Той се беше добрал до първата редица и самодоволната му усмивка показваше, че ще бъде измежду най-сериозните претенденти. Ако успееше да спечели търга предлагайки най-голямата сума, сигурно щеше да иска реванш, че тя го беше отхвърлила първия път. При това положение тя нямаше да види ни бял ден, ни нощ.

Ирайн отново плъзна поглед на лицата на насъбралите се хора. Смадли Гудфийлд поне не се виждаше между тях, но Сайлъс Чамбърс беше там. Неговата скромна карета беше спряна наблизко, а старият му, съсухрен кочияш трепереше, загръщайки се в изтънялото си палтенце.

Мъжете, които се бяха скупчили около трибуната, в по-голямата си част не представляваха нищо особено. Всички те, с изключение на един, следяха с голям интерес онова, което ставаше наоколо. Само някакъв побелял, изискано облечен мъж седеше на сгъваем стол, който явно сам си беше донесъл, и изцяло се беше вгълбил в книгата, поставена на коленете му. Доколкото можеше да се съди, цялото му внимание беше насочено към цифрите в търговския му дневник.

Ейвъри вдигна високо разперените си ръце, за да накара тълпата да млъкне и да се съсредоточи:

— Е, джентълмени, както вече сигурно сте чули, моите дългове ме принуждават да прибягна към най-лошото. В противен случай никога не бих се решил на тази стъпка. Но вие започнахте да ме дебнете вече от всеки ъгъл и особено ей онзи там. — Кметът посочи за миг към Кристофър Сатън. — Той дойде чак у дома, за да иска да му се изплатя. Имайте милост към един човек и към неговата млада дъщеря, която все още не е принадлежала на никой мъж. Тя беше истинска утеха за Фарел и за мен в годините, откакто почина майка ѝ. Но ето че вече е на възраст, когато може да си има съпруг и да се освободи от тежкото бреме да се грижи за нашето семейство. Следователно, изискани господа, не се скъпете да развържете кесиите си. Пристъпете напред, ако наистина имате сериозни намерения. Не се страхувайте! Насам, елате по-близо!

Той хвърли поглед към очукания часовник, който носеше в джоба на жилетката си, и показа циферблата на публиката:

— Уреченият час вече мина, значи можем да почнем. Какво чувам от вас, джентълмени? Какво чувам сега? Хиляда фунта ли чух? Хиляда фунта?

Сайлъс Чамбърс беше първият, който се отзова на поканата и предпазливо вдигна ръка. Доста колебливо той отвърна:

— Да... да, хиляда фунта.

В далечината Кристофър разлисти свитъка с документите и откъсна няколко хартийки. Размаха ги във въздуха, за да привлече

вниманието на Ейвъри върху себе си, и само с устни прошепна: „Един бакшиш за почерпка“.

Лицето на Ейвъри почервения и той продължи двойно по-усърдно:

— А, джентълмени, я се вгледайте в наградата, която ще получите, ама по-внимателно. Моята собствена дъщеря с безупречната ѝ красота! Интелигентна, може да чете и да пише. Има чудесен ум за смятане. Истинска печалба за всеки мъж, който я вземе.

— Хиляда и петстотин — прозвуча един груб глас от тълпата. — Хиляда и петстотин за тая женска!

— Женска, казвате, а? — отвърна Ейвъри, леко раздразнен. — Не ви ли е ясно, че тази продажба ще трябва да завърши със сключване на брак? И аз ви се заклевам, че тя ще се омъжи. Да не си въобразявате, че ще купите дъщеря ми, за да я замъкнете в някой съмнителен харем? Става дума само за женитба и аз говоря единствено за това. И няма да има никакви разтакавания, гарантирам ви го. Отворете кесиите си, много ви моля! Виждам мъже, които само стоят тук и се пулят. Хайде, включете се! При всички положения с над хиляда фунта! А, впрочем с над хиляда и петстотин!

Мъжът със сгъваемия стол вдигна своята перодръжка и каза с почти безучастен тон.

— Две хиляди.

Ейвъри доби смелост след това предложение.

— Две хиляди! Две хиляди от този господин. Вече чувам две и петстотин. Каза ли някой две и петстотин?

— Ах, две хиляди и сто фунта — предложи Сайлърс Чамбърс небрежно. — Две хиляди и сто, точно така. Качвам до две хиляди и сто.

— На две и сто сме. Две и сто! Кой ще предложи повече?

— Две хиляди и триста! — включи се Хартфорд Нютън, попивайки с носна кърпа устните си. — Две и триста.

— Сега сме на две хиляди и триста! Две и триста! Какво става, джентълмени? Та тази сума е далеч под моите дългове, а би трябвало да остане някоя пара за мене и за моя син с осакатената ръка. Бръкнете по-дълбоко в кесиите си! Извадете и последната монета. Две хиляди и триста фунта веднъж!

— Две хиляди и четиристотин! — извика отново същият груб глас от задните редици. — Две и четиристотин фунта! — Думите едва

излизаха от устата му, като че ли мераклията си беше пийнал малко повече, преди да дойде на търга.

Обезпокоен, Сайлър побърза да задържи позицията си.

— Две и петстотин! Две хиляди и петстотин фунта! — Дъхът му почти спря, когато си помисли колко рисковано беше неговото предложение, в случай че не се намери никой, който да даде повече. Е, той не беше беден човек, но все пак не беше и изключително богат.

— Стигнахме до две хиляди и петстотин — потвърди Ейвъри. — Две и петстотин! Е, джентълмени, заклевам ви! Покажете се по-великодушни към един човек и неговия осакатен син. Тук пред вас стои истински образец на женска красота. Повярвайте ми, вече казах и пак ще го повторя, това е просто печалба за всеки мъж! Един начин да се разтоварите, да направите живота си по-лесен и да си народите много деца.

При последния му коментар Ирайн леко се отдръпна от баща си. Тя знаеше, че Кристофър следи нещата с най-голямо внимание, и когато погледна към него, забеляза, че той беше откъснал почти половината от бележките в свитъка. Стоеше в края на тълпата подчертано небрежно и въртеше полиците между пръстите си, предизвиквайки останалите да предлагат повече и да направят нещата по-интересни. Някаква болка я прободеше в гърдите и ѝ стана толкова зле, че едва успя да си поеме дъх. Той я беше изненадал с предложението си за женитба, а ето че сега, изглежда, напълно беше забравил за тази идея и гледаше единствено да си получи парите, които му дължаха.

— Две хиляди и петстотин! Кой ще предложи две и шестстотин? — настояваше Ейвъри. — Две и шестстотин? Но какво става, господа? Та вие още не сте започнали с истинското наддаване, а оня тип стои насреща с всичките полици за дълговете ми. Той никога няма да се задоволи с такава смешна сума и ще чака да си получи дължимото. Две и осемстотин! Двадесет и осем стотачки! Кой предлага две хиляди и осемстотин?

— Три хиляди! — чу се отново гласът на господина с бялата коса.

Изненадан шепот заля тълпата и коленете на Ирайн започнаха да треперят. Сайлър Чамбърс грабна бързо кесията си и започна още веднъж да брои съдържанието ѝ. Отзад се чуваше смесица от гласове,

докато леко възбуденият кандидат се съветваше със своите приятели. Усмивката на Ейвъри стана по-широка, когато видя, че Кристофър изтегли още една бележка от свитъка и я пхна при останалите.

— Три хиляди! — извика Ейвъри и вдигна ръка. — Кой ще наддава? Три и петстотин? Кой ще даде три хиляди и петстотин?

Мълчание последва неговия призив, а Сайлъс Чамбърс все още продължаваше да брои и да се съветва с хората около него. Лъчът на надежда в очите на побелелия мъж ставаше все по-светъл.

— Три и сто? Преди да е станало твърде късно, господа, помислете си какво бихте могли да спечелите!

Мъжът със съгваемия стол затвори тефтера и с обигран жест сложи перодръжката си в калъфа, след което се изправи и промени удобната поза, която беше заемал досега.

— Пет хиляди фунта! — каза той съвсем невъзмутимо и хладно. — Аз казвам пет хиляди!

Тълпата замлъкна за момент. Сайлъс Чамбърс преустанови броенето, за него наддаването беше приключило. Лицето на сивия мишок се сви болезнено от поражението. Дори и пияницата от задните редици проумя, че по-нататъшното наддаване превишава възможностите му. Пет хиляди фунта — това беше сума, която никой не би могъл да достигне толкова бързо.

По лицето на Кристофър се изписа израз на недоверие. Той внимателно се взря в Ирайн, като че ли искаше да прецени колко в действителност струваше тя, при което смръщи вежди. В този момент Ирайн беше убедена, че ако се намираше по-близо до него, сигурно щеше да му издере очите.

— Значи пет хиляди! — съобщи Ейвъри в най-добро настроение. — Пет хиляди! Веднъж! Вашите последни шансове, джентълмени. Пет хиляди втори път! — Той се взираше в притихналата тълпа, но нито една ръка не се вдигна. — Пет хиляди за трети и последен път! Значи за този господин тук! — Той плесна с ръце и посочи към елегантния мъж. — Вие спечелихте едно чудесно създание, господине!

— О, аз не наддавах от свое име — обясни той.

Веждите на Ейвъри се повдигнаха високо.

— Вие сте наддавали за някой друг? — След утвърдителното кимване на мъжа, той попита: — И за кого именно?

— За лорд Сакстън.

Дъхът на Ирайн спря и тя изумено погледна към господина. Само някакъв кошмарен образ, приличен на безформен дух, витаеше в спомените ѝ и тя не можеше да си представи нито лицето, нито фигурата на мъжа, който се беше грижил за нея, докато беше болна.

Ейвъри не беше съвсем убеден.

— Имате ли някакво доказателство, че действате от негово име? Бях чул преди време, че Негова Светлост лордът бил мъртъв.

Мъжът извади едно писмо, запечатано с червен восък, и го подаде на Ейвъри.

— Аз съм Торнтън Джагър — съобщи той. — Както е обяснено в писмото, аз съм адвокатът на семейство Сакстън и работя при тях от години. Ако имате съмнения, аз съм убеден, че тук ще се намерят хора, които да потвърдят достоверността на печата.

В тълпата се надигна глъчка, бъркотия от думи, предположения и много малко факти. Ирайн долавяше изрази като „обгорял“, „овъглен“, „отвратителен“ и постепенното им осъзнаване я караше да изтръпва от ужас. Тя се бореше със самата себе си, искаше да запази спокойствие, но в този момент адвокатът се изкачи по стъпалата към подиума. Той остави една кесия, пълна с пари, върху малката масичка и сложи подписа си под договора от името на лорд Сакстън.

Кристофър си проправи път през тълпата и също се покачи на платформата. Той размаха документите за дълговете на Ейвъри под носа му.

— Искam всичките тези пари, с изключение на петстотин фунта, които остават за вас. Сметките дотук възлизат на четири хиляди и петстотин фунта. Да имате нещо против?

Ейвъри гледаше втренчено към мъжа, извисил се над него. Беше се надявал, че ще може да запази малко по-голяма част от парите за себе си. Той обаче много добре знаеше какви сметки беше оставил в Лондон, а като се прибави към тях и дългът към Кристофър от играта на карти, всичко далеч надхвърляше пет хиляди фунта. Все пак се беше измъкнал дяволски добре от цялата бъркотия и не можеше да направи нищо друго, освен мълчаливо да се съгласи.

Кристофър взе кесията, отброи бързо петстотин фунта от нея и хвърли монетите на масата. Остатъкът сложи в джоба на палтото си и посочи с пръст към свитъка с полиците.

— Никога не съм мислил, че ще съберете дори и половината от тази сума, но както изглежда, нямам основание да съм недоволен. От днес нататък между нас няма неуредени сметки.

— Чумата да ви тръшне! — изръмжа Ирайн гневно, застанала до рамото на Кристофър. Невъзмутимият начин, по който той приключи със случая, я караше да се гневи срещу него много повече, отколкото срещу баща си. И преди някой да успее да я спре, тя грабна пакета с документите от ръцете му, а също и няколко монети от масата. След това побягна с единственото желание да не ги види повече и двамата.

Ейвъри искаше да я настигне, но Кристофър го спря.

— Махнете се от пътя ми! — изкрещя Ейвъри. — Тая никаквица ми взе парите!

Кристофър се дръпна настрана. Докато Ейвъри се отдалечаваше от трибуната, Фарел хвана Кристофър за ръкава и го обвини със сърдит глас:

— Вие го направихте нарочно! Аз видях!

Кристофър повдигна рамене и спокойно отговори:

— Вашата сестра имаше право да вземе всичко, то ѝ принадлежи. Искях само да се уверя, че ще успее да го стори.

Младокът не можа да намери отговор на това обяснение. Той взе остатъка от парите и ги сложи в джоба си. Накрая повдигна сакатата си ръка и се засмя злобно:

— Поне най-после се отървахме от вас.

Кристофър впери нахално очи в него, докато накрая Фарел сведе поглед. Той се обърна, слезе по стъпалата и тръгна след членовете на своето семейство.

Ейвъри тичаше след дъщеря си с развято палто, твърдо решен да си получи обратно парите и документите. Когато стигна пред къщи, целият беше облян в пот и едва дишаше. Втурна се през вратата и завари Ирайн, застанала до камината. Тя се взираше в извиващите се пламъци, в които гореше пакетът с разписките.

— Хей, момиче! Знаеш ли какво вършиш? — викна той. — Тези книжа са важни! Те са единственото доказателство, че съм платил на онзи негодник. А какво направи с парите?

— Те са мои — обясни Ирайн спокойно. — Моят чеиз, така да се каже! Моят дял от зестрата! Смешен дял естествено, но толкова остана... А ти ще направиш добре, ако подготвиш всичко за утре, тъй

като това ще бъде последната нощ, която прекарвам в тази къща. Разбираш ли, татко? — Тя наблегна на обръщението с презрителна усмивка. — Никога вече няма да се върна тук.

ГЛАВА ОСМА

Наеха карета от Маубъри, за да откара членовете на семейство Флеминг до Карлайл, където в една усамотена църква щеше да се извърши бракосъчетанието. Беше още много студено. Леденият вятър пронизваше до мозъка на костите и диво огъваше дърветата. Нямаше изгледи времето да омекне през деня, вече беше превалило пладнe, а въздухът още бе леден. Леден като мълчанието в каретата.

Друсането само още повече влошаваше неразположението на Фарел. Той беше затворил очи и държеше главата си в ръце. И въпреки това не можеше да заспи от главоболие. През нощта не бе мигнал заради гуляя. В края на краищата човек не се сродяваше всеки ден с лорд. Фарел беше пил до зори и се бе перчил с новото си богатство. Приятелите му бяха на мнение, че лорд Сакстън е изключително щедър, щом плати такава висока цена за едно толкова младо момиче. Навярно беше добре, че сестра му се омъжва за него. След престоя ѝ в Сакстън Хол се бяха пуснали разни слухове и предположения. Доста хора се питаха дали лордът не се е забавлявал вече с нея. Но дори и да беше така, той бе уредил нещата като джентълмен. Клюкарите естествено не оставяха нещата току-тъй и раздухваха цялата история. Нахвърляха се с удоволствие и на най-малката подробност, която стигаше до ушите им, и я изстискваха до последната сладка капчица.

Докато пътуваха, Ирайн беше потънала в мисли. Нямаше никакво желание да се държи приветливо с баща си. Седеше загърната в палтото си в ъгъла на каретата и се опитваше да се постопли въпреки течението. Подготвяйки се за този ден, Ирайн беше облякла най-хубавата си рокля, защото нямаше сватбена. Всъщност ѝ харесваше да е облечена обикновено, това най-добре отговаряше на нерадостното ѝ настроение. Но все пак днес беше денят на сватбата ѝ и тя дълго се беше къпала и беше четкала косата си, докато тя не засия в целия си блясък. Това беше единственото, което можеше да направи.

Каретата се носеше със скрибуцане из тесните улици на Карлайл. Ейвъри показва посоката на кочияша и не след дълго спряха пред малка

каменна църква в покрайнините на града. Каретата на лорд Сакстън вече бе там. Кочияшът и лакеите му носеха бели чорапи и облекло в горскозелено, поръбено с черно. Те чакаха до група хора, облечени в черна коприна. Каретата беше празна и понеже в двора не се виждаше ни следа от присъствието на Негова Светлост лорда, кметът предположи, че той очаква булката си в църквата.

Ейвъри мина с тежка стъпка през входа на малкия храм и веднага привлече вниманието на Торнтън Джагър и на почтения пастор, които бяха седнали един до друг на тясната и висока певница зад църковните пейки. Точно до входния портал чакаше широкоплещест мъж, облечен в черно сако и брич за езда. Той стоеше разкрачен и скръстил ръце на гърдите си. Освен него в църквата нямаше никой друг. Облеклото на мъжа не беше така изискано, както на лорд Талбот, но Ейвъри се успокои с мисълта, че вкусовете на благородниците са различни. Кметът се покашля.

— Хм... Ваша Светлост... — поде той.

Леко изненадан, мъжът, към когото се бе обърнал, повдигна вежди.

— Ако имате предвид мен, господине, наричат ме Бънди. Аз съм слуга на лорд Сакстън... на вашите заповеди, господине.

Ейвъри се изчерви от неудобство и се покашля, за да го прикрие.

— Да, да, разбира се... негов слуга. — Той обходи с поглед цялата църква, без да открие някой, който би могъл да бъде лордът. — Къде е Негова Светлост?

— Господарят е в къщата на пастора, сър. Ще влезе, когато му дойде времето.

Ейвъри се изправи и се зачуди дали трябва да се почувства унижен. В гласа на слугата се усещаше решителност, която изключваше възможността бъдещият тъст да се срещне с лорда преди бракосъчетанието. Следователно на кмета не му оставаше нищо друго, освен да изчака, за да задоволи любопитството си.

Входната врата бавно се отвори и през нея влезе Фарел. Той беше навирил сковано глава, сякаш се страхуваше, че може да падне. Седна на една от задните пейки и затвори очи. Надяваше се да може да остане там до края на церемонията, без да го безпокоят.

Ирайн се отправи вдървено към първата редица. Знаеше, че тук завършва досегашният ѝ живот, и се чувстваше едва ли не като осъден,

който се подготвя за въжето и се чуди дали примката ще му донесе избавление или пък в отвъдното наистина има ад. С треперещи крайници тя се отпусна на пейката и застина в безмълвно страдание. Баща ѝ сигурно щеше да я уведоми, когато церемонията започне.

Отсъствието на жениха, изглежда, не безпокоеше пастор Милър. Той подготвяше документите, провери още веднъж текста на брачния договор и му постави подпис и печат. Торнтън Джагър подписа със замах и потвърди, че е свидетел. После над пергаментата се наведе бащата на Ирайн и грижливо изписа името си под това на адвоката. Когато ги повикаха напред, Ирайн преживя този миг само благодарение на върховното усилие на волята си, с което потисна паническият страх. Макар документите да се размиваха пред очите ѝ, само бързо пулсиращата вена на шията ѝ, точно под нежната извивка на ухото, издаваше колко е притеснена.

Суетенето приключи, трябваше да изчакат жениха. Ейвъри се възмущаваше все повече от това закъснение и накрая попита с рязък тон:

— Е, Негова Светлост няма ли да се измъкне от дупката? Или възнамерява и това да уреди посредством адвоката си?

Свещеникът побърза да разсее опасенията му.

— Сигурен съм, че лорд Сакстън сам ще произнесе клетвените си слова, господине. Ще изпратя да го повикат.

Пасторът даде знак с ръка на Бънди, който забърза по един дълъг тъмен коридор. Той изчезна под островърхата арка на вратата и сякаш цяла вечност измина, преди отново да се чуят стъпки по коридора. Но що за странен шум беше това? Първо тропот, после стържене, сякаш някой недъгав влачи единия си крак. Когато Ирайн чу звука, думите на хората от селото изплуваха в съзнанието ѝ.

Осакатен! Обезобразен от ужасни белези!

Призрачното ехо бавно заглъхна, когато се очерта силуетът на лорд Сакстън. В началото се виждаше само нещо като голямо черно наметало, покриващо цялата фигура. Тъмнината на коридора скриваше горната част на тялото му, но когато той пристъпи на светло, на Ирайн ѝ секна дъхът от вида му. Тя разбра защо той се придвижва по този странен начин. Ботушът на десния му крак имаше дебела, тежка подметка, за да може да стъпва на пода. След всяка направена крачка

му се налагаше отново да придърпва този крак, за да може да пристъпи с другия.

На Ирайн ѝ се стори, че всеки миг ще изгуби съзнание или пък ще ѝ се смрази кръвта. Беше се вцепенила от ужас и стоеше като парализирана — дори да ѝ се удадеше възможност да избяга, не би могла да раздвижи нито един мускул. Тя с мъка повдигна поглед и едва не припадна, когато светлината от свещите огря изцяло лицето на жениха: това, което очите ѝ виждаха сега, беше много по-ужасяващо и от най-кошмарните ѝ представи. Напълно скована, тя чакаше и не знаеше какво може да крие останалата част от тялото му.

Лицето и главата на лорд Сакстън бяха покрити изцяло с черен кожен шлем. За очите му имаше два процепа, два още по-тесни за ноздрите му, а цяла редица малки правоъгълни прорези образуваха устата на маската.

Като в унес Ирайн откриваше, дълбоко потресена, останалите подробности от външността му: с изключение на бялата си риза, лордът беше облечен изцяло в черно. Кожени ръкавици в същия цвят покриваха ръцете му. В едната си ръка държеше бастун с тежка сребърна дръжка. Под наметката се очертаваха силни и широки плещи, но лявото рамо се извисяваше над дясното, а Ирайн не можа да разбере, дали това се дължи на осакатяване или на разкривената му походка. Общо взето — ужасяваща гледка за млада булка, която вижда за първи път бъдещия си съпруг.

Лордът спря пред тях и сковано се поклони.

— Мис Флеминг!

Гласът му звучеше приглушено и сякаш идваше отдалеч, а когато вдишваше въздух през процепите на маската, се чуваше страшен съскащ звук. Той се обърна настрани и поздрави баща ѝ с леко кимване:

— Кмете.

Когато Ейвъри най-сетне успя да си затвори устата, главата му направи едно почти незабележимо движение:

— Лорд... лорд Сакстън.

Маскираният насочи отново цялото си внимание към Ирайн.

— Моля да извините вида ми. Преди бях здрав и силен като всеки друг мъж. После дойде нещастieto, което обгори и беляза кожата ми. Сега кучетата ме лаят, а децата се страхуват от мен, затова

нося маска. Останалата част от тялото ми е такава, каквато я виждате. Може би ще проявите разбиране, че предпочетох да не се показвам лично и уредих всичко чрез моя адвокат. Но сватбата е събитие, което не бих желал да пропусна. След като ви видях в къщата си и пред мен внезапно изникна възможността да ви направя своя съпруга, побързах да се възползвам. Сега вече е ваш ред да вземете решение. — Той внимателно я погледна и зачака отговора, който не идваше. — Държите ли на думата на баща си? Ще се омъжите ли за мен?

Ирайн си припомни своята клетва пред баща си, че напуска къщата завинаги. Тя не вярваше и той да я приеме отново, още повече че ще трябва да върне цялата сума на лорд Сакстън. Тя очевидно нямаше никакъв избор. Когато му отговори, гласът ѝ звучеше колебливо и потиснато:

— Да, милорд. Държа на думата на баща си.

— Добре тогава. Нека да привършим с това. — Ейвъри се беше окопитил и бързаше да уреди всичко, преди мъжът да промени решението си. — Доста ценно време пропиляхме вече.

Подлизурското престараване от страна на баща ѝ удари Ирайн като с камшик и разби и сетната частица уважение, което все още изпитваше към него. Като адски огън в гърдите я изгаряше мисълта, че той я оставя без капчица съчувствие в ужаса на новото ѝ съществуване. Тя реши да му засвидетелства вече само най-елементарната почитателност, полагаща се на баща. Лесно щеше да понесе да не го види никога повече. Той ги беше използвал безскрупулно двамата с Фарел за свои собствени цели и не беше проявил и сянка от разбиране, когато по силата на този брачен договор тя се озоваваше завинаги в плен на един осакатен мъж. От тук насетне Ейвъри не ѝ беше никакъв.

Докато траеше церемонията, Ирайн стоеше до сакатия и ѝ беше жал за самата нея. С едва чут, треперещ глас тя отговори на въпросите на пастора. Глухият глас на лорд Сакстън отекна призрачно в тишината, когато дойде негов ред да произнесе клетвата за вярност. Дълбока, тежка меланхолия заплашваше да задуши Ирайн и тя втренчи поглед в изтърканите каменни плочи на църковния под, когато една ръка в ръкавица докосна нейната. Стресната от унеса си, тя нададе вик на изненада. Вдигна глава и погледна с широко разтворени очи към маската.

— Пръстенът, Ирайн! Вземи пръстена! — чу тя гласа на баща си и видя със замаян поглед, че черните кожени пръсти държат широк, обсипан със скъпоценни камъни пръстен, чиято стойност изобщо не можеше да си представи. Ейвъри алчно въздъхна, наблюдавайки как лордът поставя пръстена на ръката ѝ. Ирайн обаче беше така зашеметена от студените му, напомнящи земноводно ръце, че изобщо не успя да обърне внимание на новата си придобивка.

С престорена привързаност Ейвъри дръпна дъщеря си към себе си и я целуна по бузата. После пое възторжено ръката ѝ, за да погледне скъпоценния ѝ накит. От алчност очите му проблеснаха почти толкова ярко, колкото камъните, които обгръщаха пръстена във венец. Една усмивка издаде за миг хода на мислите му. Може би, ако съумееше да примами Ирайн обратно в къщата си и след това измислеше някаква история, доказваща колко силно е привързана тя към семейството си, лордът щеше да ги покани всичките в замъка. А веднъж влязъл там, Ейвъри лесно щеше да се добере до богатствата на този мъж.

Кметът се опомни и смръщи угрижено лице, преди да се плъзне като змия към новия си зет.

— Мисля, че дъщеря ми ще иска да се върне вкъщи, за да си вземе някои неща, милорд.

— Няма нужда — изграчи лордът изпод маската. — Приготвил съм в замъка всичко необходимо.

— Но момичето си е взело само няколко рокли. — Ейвъри посочи към малката ѝ чанта, изричайки тази лъжа. — Почти няма какво да облече.

— Ще получи дрехи в Сакстън Хол. Ще ѝ купя всичко, което пожелае.

— Значи ми отказвате няколко последни часа с дъщеря ми? — продължи Ейвъри глуповато. — Знаете ли, аз наистина съм добър баща и не бях съгласен с това, което обичайно се върши. Направих всичко възможно, за да я омъжа добре, за мъж, който да се грижи за нея и... за семейството ѝ.

— Платих ви богато за дъщеря ви. — Съскащият глас бе рязък и студен. — Преговорите приключиха. Сделката е в сила и от мен няма да получите нищо повече. А сега се махайте, преди да съм решил, че е неизгодна.

Недвусмислената заплаха накара Ейвъри да отвори широко уста. Той политна няколко крачки назад и не загуби нито миг повече. Сграбчи шапката си и хукна припряно към изхода. Гръмогласно разбуди сина си от дрямката. Без да подозира какво се е случило, Фарел забърза с несигурни крачки след кмета, който изчезна, без да се сбогува с дъщеря си.

Трясъкът на тежката врата отекна в съзнанието на Ирайн. Той постави точка на живота, който бе водила след смъртта на майка си. В този миг тя обаче не изпита нито мъка, нито чувство за загуба, а само вледеняващ ужас пред лицето на това, което я чакаше.

Завръщайки се бавно към действителността, Ирайн видя пред себе си голямата тъмна сянка на мъжа си да куца по коридора. До нея се изправи Торнтън Джагър и я подръпна за ръкава.

— Лорд Сакстън иска да тръгва, мадам. Готова ли сте?

Ирайн отвърна с кратко, неясно кимване, наметна си палтото и разреши на адвокатата да я отведе под ръка. Макар външно да изглеждаше смирена, дълбоко в себе си тя се разкъсваше от отчаяние и безнадеждност. Когато стигнаха до каретата, лорд Сакстън вече се беше настанил вътре. Ирайн му беше благодарна, че не ѝ е запазил място до себе си. Беше седнал по средата на седалката, положил ръце върху дръжката на бастуна си. Бе разтворил колене, а безформеният ботуш с дебелия подметка беше изпънат встрани и изложен изцяло на показ.

Ирайн остави Торнтън Джагър да ѝ помогне да се настани в тапицираната с кадифе карета. Чувствайки с всяка своя фибра потискащото присъствие на новия си съпруг, тя се отпусна върху възглавниците на срещуположната седалка. Известно време оправя палтото и роклята си, за да избегне погледа му.

Отчаянието ѝ трябва да беше видимо, защото лорд Сакстън счете за необходимо да прекъсне проточилото се мълчание:

— Не губете кураж, мадам. Пасторът беше достатъчно опитен да не обърка венчавката с опело. Тази карета не ви отнася в ада... — Той повдигна едва забележимо рамене и добави: — Нито в рая.

Коженият шлем правеше гласа му неестествено съскащ и фъфлещ и ако от време на време дълбоко в очите му не се отразяваше светлина, човек не би могъл да предположи, че зад маската се крие лице на мъж. Но думите му ѝ показаха, че той осъзнава външността си

и че може би дори проявява известно разбиране към страха и отвращението, които тя изпитваше.

Пътуването от църквата до Сакстън Хол премина в непрекъснато потискащо мълчание. Ирайн не смееше да заговори. Тя се страхуваше, да не би да не успее да овладее чувствата си и да изхлипа. Беше уплашена до смърт от този маскиран човек, комуто бе поверена. А и съвсем не беше сигурна дали замъкът му не се намира някъде в подземния свят. Горчиви укори към самата себе си минаваха през главата ѝ. Как можа да е толкова високомерна и да отхвърли Кристофър Сатън или дори някои от другите си кандидати! Колкото и да бяха неприятни и дори противни, всеки от тях беше за предпочитане пред това същество с кожен шлем, което я гледаше като гладен ястреб. Той беше изчадието от нейните най-кошмарни нощи; сграбчена в силните му нокти, тя беше за него крехко късче месо.

Каретата подскачаше по един път с дълбоко врязани коловози. Докато се мъчеше да се задържи на мястото си и да запази самообладание, Ирайн изтласка за известно време на заден план мислите си за ужасното положение, в което се намираше. Лорд Сакстън се оставяше каретата да го лашка насам-натам. Неспокойното пътуване, изглежда, не го притесняваше. При един внезапен тласък на каретата Ирайн се възхити на невъзмутимостта му. Качулката ѝ падна и косата ѝ се посипа по раменете, освободена от панделките. Но не ѝ оставаше нито миг, за да се погрижи за външността си.

Най-сетне люшкането престана и тя вдигна ръце, за да оправи косата си, но лорд Сакстън я възпря с леко движение. Ирайн отпусна ръце и до края на пътуването остана вътрешно напрегната под натрапчивия му поглед. Безжизнената маска не ѝ позволяваше да прецени кога съпругът ѝ я наблюдава. Това беше истинско пътуване към неизвестното, а времето се точеше в мъчителни терзания.

Когато наближиха Сакстън Хол, пътят за известно време следваше билото на един хълм и Ирайн се загледа в пейзажа, който скоро щеше да опознае. По небето на запад се стелеше розово сияние и носеше предчувствие за настъпващ здрач. В далечината можеше да се види тъмният силует на господарския дом, който се извисяваше на фона на скупчените на хоризонта аленеещи облаци. Далеч в дъното проблясваше тясна ивица море, която напомняше скрит сред хълмовете сапфир.

Каретата наближаваше долината и онези зидове, които със сигурност щяха да се превърнат в затвор за Ирайн. В стомаха ѝ страхът се превърна на ледена буца и дори най-горещата молитва не би могла да разсее треперенето ѝ. Тя беше окована във веригите на ужаса, от който нямаше спасение.

Много скоро спряха пред портата на една кула и Ирайн не успя да си върне самообладанието. Тя чакаше, изпъната като струна, лорд Сакстън да слезе. Не можеше да понесе мисълта още веднъж да я докоснат тези гладки, безлични, облечени в ръкавици ръце. Но не можеше да си представи и как ще откаже помощта му при слизането от каретата. Когато той се обърна към нея, по гърба ѝ полазиха ледени тръпки, но Ирайн направи усилие да се овладее. Ръкавицата му се повдигна, но само за да даде бърз знак на един слуга. Младият мъж притича към каретата и ѝ подаде ръка. С въздишка на облекчение Ирайн прие помощта. Учуди я разбирането, което проявяваше съпругът ѝ, и се запита дали той действително имаше представа колко дълбоко я отвращава докосването до него. Или това просто издаваше студен и пресметлив характер?

Тя стъпи на земята и изчака, а лакеят избърза напред, за да отвори пътната врата. Доколкото смееше, Ирайн избягваше да гледа съпруга си, докато той не я заговори.

— Тъй като не съм бързокрак, мадам, бих предпочел да ви следвам. — И той направи подканящ жест.

Ирайн не чака да ѝ повтори, за да избърза пред него. Тя се опита да не обръща внимание на звука, който издаваше влаченето на крака му, но дори тропотът на стадо бизони не би могъл да заглуши това ужасно: туп... ссс... туп... ссс...

Мисис Кендал чакаше в къщата заедно със старшия лакей Пейн, а сияещото ѝ лице накара Ирайн да забрави за миг притесненията си. Възторжено приветствана, Ирайн мина покрай тях и последва икономката през входното антре в кулата, докато Пейн държеше вратата на господаря си. При влизането в големия салон Ирайн се спря слисана. Потъналите в прах сиви мебели бяха изчезнали. От каменния под до тавана — всичко беше основно почистено. Ирайн откри, че високите стени са украсени с гоблени, ризници, пики и други атрибути от отминалите рицарски времена. В огромната каменна камина пукаха дънери и огънят, който топло обгръщаше стаята. Върху дебел килим

пред камината имаше няколко кресла. Откъм страната на кухнята бяха разположени дълга маса и тежки столове с прави облегалки, тапицирани в зелено кадифе. В по-тъмните ъгли горяха големи свещи върху масивни метални свещници. Малките игриви пламъчета допълваха огъня от камината и разпръскваха приятна светлина, отпъждайки тъмните сенки на нощта.

— Доста се потрудохме, така че всичко да е чисто за вас, мадам — обясни с доволна усмивка Аги, оглеждайки добре свършената работа. — Навярно за един външен човек е било трудно да си представи под ония покривала и под прахоляка такова хубаво помещение. Но аз съм тук от млада и знам каква разкошна къща беше това, додето старият лорд беше още жив.

Откъм входа проехтя глух глас и извика икономката по име. Двете жени се обърнаха като по команда. Аги бързо си възвърна самообладанието и нямаше вид на смутена, когато видя зловещия господар на дома.

— Викате ли ме, милорд?

Пейн взе наметката на господаря си и отстъпи встрани, щом лорд Сакстън се обърна към икономката:

— Сега можете да покажете на господарката си нейните покои. Може би ще иска да се поосвежи малко преди вечеря.

— Да, милорд. — Икономката направи реверанс. Поемайки малката чанта на Ирайн от ръцете на лакея, тя погледна господарката си с ободрителна усмивка. — Елате, мадам. Запалили сме хубав огън за вас.

Ирайн я последва и усети как погледът на мъжа ѝ я съпровожда през салона. Начинът, по който гледаше след нея, събуди още по-дълбок страх в душата ѝ: как щеше да понесе това, което ѝ предстоеше? Как щеше да изтърпи дългите, тъмни часове в обятията му, без да даде израз на погнусата, която се надигаше у нея, щом хъхрещият му дъх или белязаните му ръце докоснеха кожата ѝ?

Икономката вървеше по един слабо осветен коридор на горния етаж. Въпреки сумрачното осветление личеше, че коридорът е бил грижливо почистен. Светлината на свещите хвърляше мек отблясък по мраморния под.

— Ще вземете, както и преди, покоите на лорда, мадам — уведоми я Аги. — Лъснали сме всичко до блясък и сега в тях би могъл

да живее и крал. — Тя се усмихна дяволито на господарката си и добави: — Или може би неговата кралица.

— Къщата наистина е преобразена — отбеляза Ирайн с приглушен глас, който можеше да издаде колко ѝ е неприятен престоят тук. Но Аги продължи напред, като си тананикаше, и нищо не забеляза.

— Сега ще видите какво ви е купил господарят, мадам. Най-прекрасните дрехи, които можете да си представите. Трябва да са стрували куп пари, за да ги получи така бързо. — Тя намигна на Ирайн. — Изглежда, много държи на вас, мадам.

— Очевидно! — Ирайн трябваше да се съгласи мислено. И имаше достатъчно пари, за да отстрани останалите кандидати.

Бяха спрели пред голямата врата с дърворезба, която Ирайн си спомняше от първото си посещение. Аги направи реверанс и широко отвори вратата. Ирайн мина през нея и попадна мигновено в магията на нощите, които беше прекарала тук. Почистването и подреждането бяха дали резултат — помещението беше преобразено. Но видът на онзи тъмен силует, свит на стола и обгърнат в мрак, беше така ясен в съзнанието ѝ, както бяха в този момент стъклата по прозорците. Сега тя можеше да допълни в мислите си размитата тогава фигура: скритата зад маска глава, кракът в тежък ботуш и широкоплещестото тяло на мъжа ѝ.

Ирайн се отърси от ужасния кошмар и едва не побягна от стаята в пристъп на панически страх. Само с цялото усилие на волята си успя да прогони тази представа. Чувстваше се като човек, попаднал в ураган и знаещ, че той ще отмине. Но докато стане това, човекът стиска зъби и се свива, за да го преживее.

Аги прекоси пъргаво стаята и отвори шкафа, за да ѝ покаже богатия избор от дрехи, които той съдържаше. Тя извади някои, за да ги разгърне пред Ирайн и да ѝ демонстрира изящните дантели на фино изработените ризи и нощници. Извади прилежно и малките обувки с високи извити токове и богата украса. А после — шапки с пера и дантели, при вида на които някоя като Клаудия Талбот би пребледняла от завист.

Ирайн се събуди от унеса си и забеляза, че милата жена следи реакцията ѝ. Розовото лице, набраздено от множество бръчки, беше пълно с очакване. Ирайн не искаше да я разочарова.

— Всичко е чудесно, Аги — каза тя с усмивка. Наистина не бяха много младоженките, които получаваха такива подаръци в деня на сватбата си. Напротив, обикновено съпругът оглеждаше донесения от булката чеиз. Ирайн твърде добре знаеше, че дълговете на баща ѝ бяха погълнали чеиза ѝ и в крайна сметка бяха усложнили цялата ѝ съдба.

— Господарят е помислил за всичко, наистина за всичко — каза икономката, докато дърпаше завесите, за да ѝ покаже малката баня. — Много искаше да направи всяко нещо така, че да ви е удобно.

В гардероба, който блестеше безупречно чист, тя откри поръбени с дантела ленени кърпи, а в ъгъла имаше голямо огледало, както и кристални шишенца с благовонни масла и флакончета с парфюм, доставени след последното ѝ посещение тук. Всичко беше подредено така, че да е удобно и същевременно да задоволи и най-ексцентричните желания.

Но дори и при вида на всичките тези подаръци Ирайн не можа да се стърпи да не заприказва за мъжа си.

— Вие, изглежда, познавате лорд Сакстън по-добре от който и да било друг, Аги. Що за човек е той всъщност?

Икономката гледа известно време младата жена и по отчаяното изражение на лицето ѝ можа да познае какви терзания измъчват душата ѝ. Макар че съчувстваше на момичето, тя имаше задължения и към господаря си. В стремежа си да разкрие на новата си господарка част от нещастията, сполетели семейство Сакстън, Аги заговори съвсем спокойно, а не с обичайния си емоционален тон:

— Познавам господаря достатъчно добре, за да разбера защо подхвана нещата по този начин, мадам. Семейството му изтърпя много от убийци и хора, които се имат за много важни особи. Старият лорд Сакстън беше нападнат посред нощ и убит пред очите на близките си от банда разбойници. Мери Сакстън се опасяваше, че ще убият и останалите от семейството и затова избяга с децата. Преди около три години се завърна по-големият ѝ син и предяви претенции за титлата и земите. — Аги наклони глава на изток. — Видяхте обгорелите руини на новото крило. Някои твърдят, че е било подпалено умишлено от убийците на лорда. И то точно по времето, когато там е бил синът му.

— Тези обгаряния, които той спомена... — изплъзна се от устата на Ирайн, — от пламъците на пожара ли са?

Аги се извърна и се загледа в камината, наблюдавайки променливите цветове на пламъка.

— Господарят лично е преживял много, но ми заповяда да не ви разказвам нищо. Помислих си само, че ако знаете все пак нещичко, няма да се страхувате така от него.

Раменете на Ирайн увиснаха. Разочарованието и едно необикновено усещане за умора бяха подкопали силите ѝ. Събитията от днешния ден бяха я източили и душевно, и телесно, а разказът на икономката само беше подсилил лошите ѝ предчувствия.

— Ако нямате нищо против, Аги — каза тя с тих глас, — бих искала сега да остана сама.

Проявявайки разбиране към състоянието ѝ, жената предложи:

— Да ви оправя ли леглото, за да си починете малко, мадам? Или може би да ви извадя някои дрехи?

Ирайн поклати глава.

— Не сега. По-късно.

Аги кимна и тръгна към вратата. Там спря с ръка на дръжката, за да види дали Ирайн не се нуждае от още нещо.

— Това всъщност не ме засяга, мадам — поде тя колебливо, — но само ако можете да проявите малко търпение, лорд Сакстън е... Е, да, вече споменах, че не бива да говоря за него, но ще ви кажа едно: когато го опознаете истински, ще се изненадате от това, което ще откриете под неговите дрехи. И ако искате да ми се доверите, мадам, вярвам, че няма да сте никак разочарована. И благодаря, мадам.

Преди Ирайн да отвори уста, за да ѝ зададе нови въпроси, жената се шмугна през вратата и я затвори след себе си. Останала за пръв път сама, откакто напусна бащината си къща, Ирайн спря в средата на стаята и безучастно впери поглед пред себе си. Младоженка в Сакстън Хол, помисли си тя неохотно. Господарка на един дом, който се преобразяваше пред очите ѝ като хамелеон. Лицето ѝ се разтегли в крива усмивка. Ако можеше и мъжът ѝ да се преобрази така и под жабешката кожа да се покаже прекрасен принц...

Ирайн отпъди тези мисли и се укори, че се отдава на празни мечти. Трябва да живее с действителността. А това означава да приеме лорд Сакстън такъв, какъвто е. Връщане назад нямаше.

Мина повече от час, докато Ирайн успее да преодолее унинието си дотолкова, че да огледа дрехите в шкафа. Но нито мекото кадифе,

ните фините ленени тъкани можеха да разсеят твърдото ѝ убеждение, че нещата вървят зле. Тя гледаше с мрачен поглед дрехите, които лорд Сакстън беше купил за нея.

Не можа да открие никакъв недостатък по тях, но и не можеше да се зарадва на притежанието си. Пред очите ѝ бяха изложени прелести, за които всяка жена мечтае. Но тя знаеше, че би оставила всичко това с лека ръка на някоя друга, стига тя да заеме мястото ѝ на съпруга на лорд Сакстън. Часът, в който трябваше да се отдаде на съпруга си, бързо приближаваше и в този момент мисълта за смъртта вече никак не я плашеше.

Без да се колебае много коя рокля да избере, тя взе една от розов сатен със зелена гарнитура и я хвърли на леглото. Мисълта, че трябва да се срещне със съпруга си долу в салона за сватбената вечеря, я изпълваше с неприятно чувство. Но ако останеше в стаята си, той може би щеше да дойде още по-скоро при нея, отказвайки се от формалностите. Тя не искаше да създава у него усещането, че гори от нетърпение двамата да останат насаме, затова побърза да се приготви.

Повика Аги, която дойде заедно с млада жена на име Теси. Бяха я довели в Сакстън Хол от Лондон като лична прислуга на новата господарка. Благоуханната вана освежи Ирайн. Теси нежно подсуши кожата ѝ и втри в нея парфюмирано масло. След това Ирайн седна пред огледалото, а Теси се зае да подреди косите ѝ в елегантна прическа. Тя вплете в тях розови и зелени панделки и ги пусна — дълги и къдрави — да се вият около шията ѝ и да се гушат в пазвата. Най-накрая ѝ облече роклята и Ирайн видя, че изборът ѝ не е бил подходящ.

Корсажът притискаше здраво стегнатата ѝ талия. Ръкавите бяха дълги и тесни и завършваха при китките със зелени шнурчета и шевица. Деколтето беше украсено по същия начин и оттук идваше неудобството на Ирайн. Роклята беше изрязана почти до зърната на гърдите ѝ и според нея тялото ѝ беше изложено прекалено предизвикателно на показ.

Като се имаше предвид антипатията, която изпитваше към съпруга си, тази рокля беше неподходяща. По време на нейното боледуване той естествено беше видял много повече от това, което сега демонстрираше роклята. Ако се съдеше по факта, че размерът напълно ѝ прилягаше, той не беше изпитвал никакъв срам и скрупули

да оглежда голото ѝ тяло. И въпреки това тя не желаше да го възбужда допълнително с екстравагантно показване на гърдите си. Но докато Теси беше при нея, тя не можеше да се преоблече. Още повече че момичето беше положило толкова много усилия да вплете в косите ѝ панделки в цветовете на роклята. Тя тъкмо обмисляше как би могла тактично да се измъкне от създалата се ситуация, когато Аги се върна. Това само усложни нещата.

— О, мадам, вие сте ослепително красива, като изгряващо слънце — възкликна тя възторжено.

— Роклята е много хубава — отвърна Ирайн, след като се овладя. — Но долу ми се стори малко хладно. Може би ще се чувствам по-добре, ако облека нещо друго.

— Не се притеснявайте за това, мадам. Ще ви донеса шал. — Икономката отиде до шкафа и усърдно се зае да търси, докато не намери един черен дантелен шал. Тя го донесе на Ирайн и сви рамене. — Изглежда, няма друг, мадам, а този е толкова тънък, че едва ли ще ви топли.

— Мисля, че ще ми свърши работа — отвърна Ирайн не съвсем уверено и го сложи на раменете си, прикривайки с него голотата на деколтето. Дори носна кърпичка щеше да ѝ е от полза.

— Лорд Сакс... — Ирайн се спря, за да се поправи. — Къде е съпругът ми?

— Долу в приемната, мадам — отвърна Аги мило. — Чака ви.

При този отговор страхът завладя отново Ирайн. Тя си пое дълбоко въздух, събра цялата си смелост и напусна стаята. Високите ѝ токчета кънтяха из тихия коридор и събуждаха приглушено ехо, когато заслиза по витите стълби. Ритмичното чаткане ѝ напомняше за удари на барабан, предвещаващи нещастие. Когато пое по последната извивка на стълбището, тя чу бавните стъпки на мъжа си, който се приближаваше към кулата. Беше сигурна, че ще я връхлети неизбежната зла участ.

Когато Ирайн се появи иззад ъгъла, той вече беше застанал пред стълбите. Макар очите ѝ да не можеха да проникнат през маската, тя усети погледа му да се плъзва по тялото ѝ и да поглъща всяка подробност от тоалета ѝ. Сърцето ѝ не преставаше да бие диво, така че последните няколко крачки се превърнаха в изпитание за нервите ѝ. Тя се спря пред него на последното стъпало и си помисли, че дори и така

не го достига на височина. Наложил й се малко да вдигне поглед, за да зърне проблясъка на очите му през процепите на маската.

— Мадам, много сте красива. — Той повдигна ръце и бавно свали шала от раменете й. — Тъй като красотата ви не се нуждае от никаква допълнителна украса, предпочитам непретенциозността на семплата ви рокля.

Той остави шала на перилата и Ирайн съзря блъсъка в очите му, когато погледът му спря на гърдите й. Тя изтърпя това само с огромно усилие на волята, потискайки инстинктивното желание да прикрие разголението си бюст от любопитния му поглед. Сърцето й биеше така силно, че тя се запита дали той не забелязва как потрепва гърдите й, но още следващият миг донесе отговор на този мълчалив въпрос.

— Елате до огъня, Ирайн — покани я той нежно. — Вие треперите.

Той отстъпи встрани и не направи опит да я докосне. Тя се отпусна на крайчеца на един стол като птица, готова да отлети при първите признаци за приближаваща опасност. Без да сваля очи от нея, лорд Сакстън наля вино в една сребърна чаша и й я подаде.

— Ще ви се отрази добре.

Ирайн се нуждеше много от нещо, което да успокои треперещите й колени и да смекчи безпокойството й. Тя вперил поглед в камината, докосвайки с устни виното, докато мълчанието помежду им не стана тягостно. Всеки път, когато погледът й се плъзваше към него, срещаше безизразната гладка маска, която я съзерцаваше безмълвно. Тя се престори, че разглежда картините, гоблените и дърворезбите, докато в действителност търсеше място, където да намери убежище от погледите му — но напразно.

Макар кожената му маска да беше съвсем гладка, без усмивка или някакво друго изражение — нещо, което би ужасило всяка булка, тя съзнаваше, че скритото под маската я плаши много повече. Преди време беше видяла един моряк, чието лице бе наполовина обезобразено от пушечен изстрел. И сега фантазията й рисуваеше най-невероятни видения, докато се питаше какви ли белези оставя огънят. Не знаеше дали ще открие гладка маса от обгоряло месо, или пък дива и опустошена от белези кожа, цялата в ръбове и дупки.

Самата мисъл, че той се намира в едно и също помещение с нея, я разстройваше и тя с мъка се овладя. Дори и най-лекото движение от

негова страна я изнервяше. Краката ѝ още трепереха и заплашваха да се подкосят от страх. Не намерила никъде спасение от погледите му, Ирайн се върна обратно при камината и се отпусна на стола си.

— Харесват ли ви покоите ви? — попита я стържещият глас, докато той ѝ наливаше вино в чашата.

Ирайн внимателно издиша, за да смъкне част от напрежението, но колебливият ѝ глас я издаваше:

— Те са... много хубави. Благодаря ви.

Шумът, който лорд Сакстън издаваше при дишане, се усилваше от тесните процепи, а при говор думите му звучаха чуждо и зловещо.

— Аги надмина себе си при подготовката на къщата. Ще мине още известно време, преди всичко да се оправи напълно, но все пак вече можем да се насладим на някои удобства. Трябва да ви се извиня за състоянието, в което я видяхте по-рано. Когато ви сполетя нещастieto, живеех тук сам.

Тя не посмя да вдигне поглед и отвърна с тих глас:

— Аз... аз трябва да ви благодаря, че ме спасихте.

— Беше удоволствие за мен, мадам. — В режещия глас се появи топла нотка, която не можеше да остане незабелязана.

Очите на Ирайн срещнаха за миг неговите, скрити дълбоко зад маската. Но тя отмести бързо поглед, защото кръвта нахлу в бузите ѝ. Мисълта, че му е била в ръцете, гола и безпомощна, я изпълваше с чувство на неописуем срам. Питаше се дали някога ще забрави това. Мина известно време, докато успее да потисне неудобството си и да отговори:

— Спомням си малко неща от тогава... когато ме намерихте... от болестта ми.

Той седна сковано на стола си.

— Чух лая на кучетата и така разбрах, че някой ловува из земите ми. Проследих ги и ви намерих. Донесох ви тук и останах при вас, докато дойде Аги. По това време вече няхахте температура и знаех, че състоянието ви се подобрява.

— И решихте да ме купите.

— Трябва да ви призная, мадам, че това беше изкушение, на което не успях да устоя.

Пейн мина през салона и се спря на ръба на килима, за да съобщи почтително, че масата е сложена. Лорд Сакстън се изправи и

застана до стола ѝ. Той и този път не я докосна, демонстрирайки безупречно поведение на джентълмен. Ирайн последва жеста му, мина пред него и забеляза, че беше сервирано само за един човек откъм камината.

— Сервирано е само за един, сър — смая се тя.

— Аз ще вечерям по-късно, мадам — обясни той.

Причината за неговата сдържаност беше ясна и тя му бе благодарна за решението, защото нямаше желание да го гледа как си сваля маската. Щеше да е достатъчно неприятно да понася присъствието му в спалнята и тя беше щастлива, че ще ѝ бъде спестена гледката на белязаното му лице поне тук, на масата.

Тя повдигна полите си и се приготви да седне. Мъжът ѝ задържа стола и след като го побутна напред, остана за един дълъг, безкраен миг зад гърба ѝ. Ирайн се вцепени от близостта му и от усещането, че погледът му е втренчен в нея. Стори ѝ се, че знае накъде са насочени очите му, и не смееше да погледне надолу към гърдите си или пък да се обърне. Сърцето ѝ тупкаше в гърлото, докато той най-сетне не се отдалечи и не повлече крак с тромавата си походка, за да заеме мястото си в другия край на масата. Ирайн провери с бърз и нервен поглед деколтето си. С ужас установи, че изпод корсажа ѝ се подава един малък розов сърп. В първия миг тя притисна смутено ръце към гърдите си и не успя да преглътне една забележка:

— Нима искате да се показвам със същото безсрамие на всеки, който пожелае да ме види, или да виня роклята за всичко?

Смехът му изсвистя през цепките на маската.

— Наистина бих предпочел, мадам, да избирате малко по-внимателно роклите си, когато имаме гости, и да запазите за моя радост по-екстравагантните от тях. В това отношение не съм особено щедър. Действително мисълта, че друг мъж получава онова, което ми принадлежи по право, не би ми била никак приятна. А останах с впечатлението, че вие нямате предпочитания към кандидатите си. — Той направи кратка пауза и после я погледна. — Или имаше някой, когото бихте предпочели?

Ирайн отмести поглед, защото в съзнанието ѝ веднага изплува образът на Кристофър Сатън. Но тя го прогони така бързо, както се бе появил. Мразеше го. Въпреки настойчивите си предложения той въобще не се трогна, когато я продадоха на друг. Той просто бе

поискал да си получи бързо парите, след като търгът завърши. Отговорът ѝ беше решителен и тих:

— Разбира се, че не, милорд. Никакви предпочитания.

— Добре! Следователно нямам причина да се упреквам, че съм ви отмъкнал под носа на вашия избраник. — Дочу се съскане от тих смях. — Беше толкова просто — аз или другите. Дори си мисля, мадам, че аз съм за предпочитане. — Ръкавицата му се повдигна за малко, за да подчертае аргументите му. — Да вземем например Хартфорд Нютън.

— Сивата мишка?

— Много точно определение, любов моя.

— И какво?

— Баща ви не ви ли разказа, че тридесетгодишната му жена умряла след падане по стълбите? Някои казват, че Хартфорд я е блъснал. Ако мистър Джагър не беше получил указания от мен да даде повече от всички други, сега щяхте да вечеряте като негова съпруга.

Ирайн го погледна учудено, после думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ. Може би наистина животът с Хартфорд Нютън щеше да е още по-злочест, отколкото си го бе представяла, но със сигурност нямаше гаранции, че бракът с лорд Сакстън ще протече много по-добре.

— Очевидно не сте пестили време, за да опознаете колкото се може по-добре кандидатите ми? Защо?

— Просто исках да си създам представа за перспективите, които имаште, мадам, или по-точно за това, което ви отрежда баща ви. Стигнах до заключението, че аз ще съм най-добрата ви възможност.

— Ако не бяхте дали нареждания на слугите си да ме върнат обратно на баща ми, може би щях да успея да си намеря работа и щях да започна друг, спокоен и скромен живот.

— Вероятността да успеете, мадам, не беше много голяма и като джентълмен аз се чувствах отговорен за вас. Не можех да ви оставя да си отидете без придружители във време, когато едва ли можем да предвидим какви прищевки на съдбата направляват живота ни.

— Но вие бихте могли да ми помогнете да намеря работа или дори да ми дадете да върша нещо тук. Например аз готвя много добре.

— Може и да е така, любима моя, но помислете по-внимателно — ако бяхте непрестанно край мен, някой ден сдържаността ми щеше

да се изчерпи. Щяхте ли тогава да ми станете любовница?

— Не, разбира се, че не, но...

— Тогава не виждам причина да коментираме повече този въпрос.

С това темата беше прекратена рязко.

Макар готвачът да беше истински майстор в занаята си, Ирайн едва се докосваше до храната. Тя ядеше много бавно, защото знаеше, че краят на вечерта, колкото и далечен да изглеждаше в този момент, със сигурност щеше да дойде прекалено бързо за нея. Предпочиташе да пие вино, но и то не успя да успокои сетивата ѝ и да потисне ужасяващите предчувствия. Колкото и да се опитваше да отложи нещата — всичко стигна твърде скоро до своя край.

— Има още няколко неща, които изискват присъствието ми — обяви лорд Сакстън, когато се изправиха. — Трябват ми няколко минути, за да се погрижа за тях. Можете да ме изчакате в покоите си.

Дълбоко в себе си тя отново чу барабанните удари, които предвещаваха злощастие, сърцето ѝ поде същия ритъм.

Усети как крайниците ѝ натежават като олово, всяко движение беше непоносимо усилие. Жизнените ѝ сили се притъпиха, когато се отправи към стаята си и бавно заизкачва стълбите. В спалнята тя разсеяно се загледа в голямото, украсено с кадифени завеси легло, което скоро щеше да се превърне в покров на девствеността ѝ. Независимо от зловещото присъствие на лорд Сакстън това беше прекрасно легло. Завесите от двете му страни биха могли да задържат вътре топлината и да предложат спокойствие и усамотение, за които мечтае всяка брачна двойка в студените нощи... Или пък да заглушат ужасените писъци на приклещена в обятията на груб и перверзен съпруг жена...

Песъчинките на времето изтичаха прекалено бързо през гърлото на стъкленницата. Появи се Теси, за да ѝ помогне да облече нощницата, и отгърна покривката, под която се показаха батистата и дантелите на спалното бельо.

Също така незабелязано, както се бе появило, момичето изчезна от стаята. Сега тя наистина беше изоставена съвсем сама на нещастieto си. Ирайн закрачи из стаята и се замоли за сила и упование, за да може да посрещне това, което ѝ предстои, и да преживее по-леко очаквания ужас.

— Ирайн...

Тя стреснато притаи дъх и се извърна светкавично към натрапника, назовал името ѝ. Това, че видя на вратата мъжа си, не я успокои. Не го беше чула да влиза.

— Уплашихте ме... — Ясно се долавяше, че гласът ѝ трепери.

— Извинете ме, мадам. Изглежда, бяхте потънали в мисли.

Ирайн изведнъж осъзна, че нощницата ѝ бе от най-фина тъкан и бе почти прозрачна. Тя се загърна плътно в нея, когато той се извърна и тръгна към камината. Чу как столът изскърца под тежестта на тялото му и забеляза облекчено, че той не се обърна веднага. Ирайн все още беше на ръба на нервен срыв и трескаво се опитваше да си върне самообладанието.

— Мислех, че ще се забавите малко, милорд — каза тя тихо, но откровено. — Имам нужда от още малко време, за да се приготвя.

Той замълча и тя пое дълбоко дъх, изричайки смело:

— Чух някои неща за нещастieto, сполетяло семейството ви, и не разбирам защо сте ме взели за своя съпруга. Разглезвате ме с най-красивите рокли и говорите с леко сърце за красотата ми, докато самият вие сте изживели толкова горчилки в живота си.

Той се наведе напред и облегна ръка на коляното си, поглеждайки към нея:

— Нима е необичайно, мадам, че красотата ви ме радва? За толкова ненормален ли ме вземате, та смятате, че ви купувам най-изящни тоалети само за да се измъчвам... или пък за да измъчвам вас? Повярвайте ми, нищо не ми е по-чуждо. Както някой, който сам не е талантлив, може да се наслаждава на творението на гения, така и мен ме радва съвършенството на красотата ви. Тялото ми може и да е белязано, но аз със сигурност не съм сляп. — Той се облегна назад, а после добави: — Естествено не бива да забравяме и известна доза гордост от притежанието на ценен предмет.

Ирайн се страхуваше да не разбуди лекомислено задрямалия гняв, който се таеше в този човек. При тази ужасяваща външност можеше да се предположи, че чувствата му са също така диви и че тя няма да успее да се справи с тях. И все пак не можа да преглътне един прилив на сарказъм:

— Изглежда, нищо не ви пречи да задоволите всяка прищявка на сърцето си, милорд.

— Имам достатъчно, за да мога да задоволя най-належащите си потребности — отвърна той.

— След всичко, което е изтърпяло семейството ви, отмъщението не би ли било най-сладката награда? Достатъчно ли сте богат, за да си позволите и нея?

— Не се лъжете, мадам. — Гласът му беше спокоен и приглушен. — Има мъст, но има и справедливост. Само понякога двете се покриват.

Трезвата логика на това обяснение я ужаси. Тя попита уплашено:

— И вашата мъст или справедливост... тя срещу мен или срещу семейството ми е насочена?

Той посрещна въпроса ѝ с въпрос:

— Сторили ли сте ми нещо лошо?

— Как бих могла? Аз ви познавам едва от днес.

Погледът му отново се сведе към дръжката на бастуна.

— Невинните няма защо да се страхуват от мен.

Ирайн направи няколко крачки към камината, за да сгрее леденостудените си пръсти. Гласът ѝ се сниши до напрегнат и отчаян шепот, когато проговори:

— Чувствам се като хваната в капан лисица. Ако не искате да ми сторите нищо лошо, защо тогава го направихте? Защо ме купихте?

Маскираната глава се понадигна и тя се спаси в убежището, което ѝ предоставяше столът. Мина известно време, докато овладее бурните си чувства и си възвърне самообладанието. Нощницата не я предпазваше много от топлината на огъня в камината или пък от очите под двата черни процепа, които я пронизваха. Тя си припомни съвсем ясно онази сутрин, когато при събуждането си се озова в същата стая, гола в леглото на господаря на замъка. Колкото и непреднамерено и безобидно да беше случилото се, бракът ѝ бе следствие от тогавашния нещастен инцидент. Каквото и да казваше той, Ирайн беше сигурна, че този брак е дело на зъл дух, който има намерение да я унизи.

Тя рече едва чуто:

— Мисля, че ме върнахте на баща ми, защото искахте да наддавате за мен на търга. Всичко е било внимателно обмислено още от самото начало.

Кожената му ръка направи непринуден жест, подсилващ признанието му:

— Изглеждаше най-простото нещо на света. Адвокатът ми беше получил нареждания. Той трябваше да предложи най-високата цена, каквато и да беше тя. Виждате, любов моя, че сте безценна за мен.

Кокалчетата ѝ побеляха, когато стисна здраво облегалката на стола. Бузите ѝ усетиха топлината на огъня, но това не беше достатъчно, за да спре студа, който се прокрадваше в сърцето ѝ.

— Толкова ли бяхте сигурен, че ме желаете? — Тя направи плах опит да се засмее. — В края на краищата вие не знаете нищо за мен. Може би някой ден ще съжалявате за покупката, която направихте.

— Каквито и недостатъци да имате, не вярвам те с нещо да променят факта, че ви искам. — Приглушеният му смях не беше лишен от ирония. — Разбирате ли, аз се отдадох изцяло на желанието си, така ме бяхте омагьосали, че ви виждах навсякъде — в сънищата си, в мечтите, в мислите и фантазиите.

— Но защо? — объркано попита тя. — Защо точно аз?

Той отвърна учудено:

— Толкова ли не съзнавате красотата си, та не разбирате какво предизвиквате с нея?

Тя поклати трескаво глава в знак на несъгласие.

— Предлагаането по време на търга не ми се стори нито особено интересно, нито пък възбуждащо. Вземете дори само Сайлъс Чамбърс. Нима парите не му бяха по-мили от ръката ми?

Ехото от щастливия смях на лорд Сакстън прозвуча във всяка фибра на мозъка ѝ.

— Има мъже, които могат да натрупат богатства, но самите те да останат просяци. Кажете ми, любов моя, за какво ми е всичкото злато, ако не мога да задоволя с него желанията си?

Откровеността му я плени.

— И така си купихте съпруга?

— Не просто съпруга, любима Ирайн, а съпруга по мой вкус... вас! — Той бавно движеше черната си маскирана глава. — По друг начин не бих могъл да ви спечеля никога. Вие със сигурност щяхте да отхвърлите предложението ми, както отхвърлихте другите кандидати. Да не би да ми се сърдите, че съм употребил ума и богатството си, за да спечеля това, което желая?

В пристъп на безумна смелост тя вирна брадичка и го попита:

— И какво очаквате от една купена съпруга?

Той повдигна едва забележимо рамене:

— Това, което всеки мъж очаква от жена си... да му даде уют и топлина, да го слуша и да го съветва, доколкото може, както и да му роди деца, когато му дойде времето.

Тя го зяпна втрещено, без да е в състояние да скрие учудването си.

— Да не би да се съмнявате в способностите ми да създам наследници, любов моя? — попита той укоризнено.

Ирайн се извърна, защото жарка червенина заля бузите ѝ.

— Аз... аз... не мислех, че ще искате да имате деца. Това е всичко.

— Напротив, Ирайн. Моето самоуважение се нуждае от един вид балсам и аз не мога да си представя по-голяма утеха от това, да носите в утробата си плода на моето тяло.

Колкото бързо се бе изчервила, толкова бързо сега тя пребледня.

— Искате много от мен, милорд. Преди да ме продадат на търг, се питах дали бих могла да се отдам на мъж, който ми е свършено чужд. — Тя здраво склочи ръце, за да овладее това ужасно треперене. — Зная, че се обвързах с клетвените си слова, но ще ми е много трудно. За мен вие сте не просто един непознат. — Тя повдигна очи към празните, безизразни дупки на маската, които бяха насочени към нея. Гласът ѝ се сниши до дрезгав шепот, когато каза: — Безкрайно се страхувам от вас.

Той стана и се изправи в светлината на огъня — едър и застрашителен. Ужасяващото му присъствие беше изпълнило цялото помещение и Ирайн го наблюдаваше със същото парализирано внимание, с което хванатата натясно мишка наблюдава промъкващата се котка. Под настойчивия му поглед тя бързо събра нощницата около врата си и се отпусна на стола. Най-сетне той се извърна. Отправи се към масата, взе кристалната гарафа и наля голяма глътка вино в чашата. С вдървена походка се върна обратно при нея.

— Пийте — настоя той със зловещ тон, но и малко отпаднало, подавайки ѝ чашата. — Това ще успокои страха ви.

Макар че виното, което бе погълнала на вечеря, не беше успяло да притъпи болката ѝ, Ирайн послушно посегна към чашата и я поднесе към устните си. Докато той чакаше, тя го гледаше. През главата ѝ премина мисълта, че беше приближило времето за

консумиране на брака и че той в момента я подготвя за това. За да поотдалечи малко този ужасен миг, тя отпиваше много бавно от виното. Лорд Сакстън я изчака крайно търпеливо, докато в чашата не остана нито капка, която би могла да забави неизбежното. Той пое чашата от треперещата ѝ ръка, остави я настрани и протегна ръце, за да ѝ помогне да стане от стола. Виното все пак ѝ беше подействало. То по-скоро ѝ възвърна силите и смелостта, отколкото да я успокои. Тя се отдръпна от протегнатите кожени ръце като от свита на кълбо змия и се измъкна странично от стола си. Огромното му тяло я накара болезнено да осъзнае собствената си беззащитност и безсмислието на всяка съпротива. И въпреки това тя направи крачка назад, готова да избяга, ако той се приближи.

Ръката му се отпусна и напрежението ѝ малко спадна. Тя внимаваше да не го дразни и да не го докарва до състояние на агресивност, което щеше да я унищожи. Изнасилването не беше добро начало за нито един брак, но тя не можеше да се принуди да го допусне до себе си. Ирайн отчаяно търсеше разумни аргументи, с които би могла да го отблъсне деликатно.

В отчаянието си тя го погледна умолително и ѝ се прииска да може да надникне зад кожената защитна бариера на маската. Но миг след това бе благодарна, че това не е възможно.

— Лорд Сакстън, дайте ми малко време да ви опозная и да се справя със страховете си. Моля ви, разберете ме — умоляваше го тя. — Имам твърдото намерение да изпълня моята част от клетвата. Само ми трябва време.

— Много добре разбирам, мадам, че външният ми вид не е особено привлекателен. — Гласът му беше изпълнен със сарказъм. — Но въпреки мнението, което може би имате, аз не съм див звяр, който ще ви приклепва в някой ъгъл, за да наложи волята си.

За Ирайн тази констатация не беше много успокоителна. В края на краищата тя знаеше, че това са само думи. Отдавна беше разбрала, че истинският характер на мъжа се проявява по-скоро в това, което върши, отколкото в това, което казва.

— И аз съм като всички останали мъже, с горе-долу същите желания и копнежи. Това, че сте тук, в тези покои, и съзнанието, че сте моя съпруга, болезнено свива сърцето ми. Тялото ми жадува да се отдаде на страстта, която вие разбудихте в него. Но аз съм готов да

проявя разбиране към вашето объркване от странните обстоятелства, при които се връщате в този дом... — Той дишаше тежко и бавно, сякаш се колебаеше дали да продължи. Когато заговори отново, гласът му беше напълно сериозен. — Додето имам сили да овладявам копнежа, който разпалвате в мен, ще е достатъчно само да ми съобщите желанието си. Ще се опитам да го уважа. Искам само да ви предупредя. Макар кобилата, която купих, да не може да се обзавда, бих желал поне да се наслаждавам на прелестта и грацията ѝ. Така ще поддържам живота на желанието си, докато вие станете готова, докато се оставите да ви води ръката ми и дадете на съпруга си пълното право, мадам. — Тъмната му ръка посочи към тежката дъбова врата на покоите ѝ, в чиято бляскава месингова ключалка имаше ключ. — Искам да ви помоля настойчиво да не превъртате никога този ключ, нито пък да ми препречвате по какъвто и да било начин достъпа до вашите покои. Както вие ще имате пълна свобода в замъка и парковете му, така и аз бих искал да идвам и да си отивам, когато пожелаея. Можете ли да приемете това?

— Да, милорд — каза тя с тих глас, готова да се съгласи на всичко, което би ускорило сбогуването му.

Той се приближи към нея, накуцвайки, и Ирайн почувства, че погледът му я обгръща с обич. Страхът от това, което щеше да последва, едва не я задуши. Кожените му ръце се доближиха, тялото ѝ се вкочани, когато пръстите му дръпнаха връзките на нощницата ѝ. Той я смъкна от раменете ѝ. Нощницата прошумоля, свличайки се на пода, и остави само ефирната риза да прикрива голотата ѝ, но ризата по-скоро подчертаваше, а не скриваше снагата ѝ. Тънката материя прилепваше по тялото ѝ като лек дъх. Тя излагаше на показ нежните очертания на хълбоците ѝ, на бедрата ѝ, гушеше се с похотлива радост в прелъстителните извивки на гърдите ѝ.

— Няма защо да се страхувате — просъска суровият му глас, — но преди да се оттегля, бих искал да ви видя като моя жена. Разтворете ризата си и ме оставете да се насладя с очи на красотата ви.

Времето сякаш спря, защото Ирайн се поколеба. Тя искаше да му откаже тази молба, но веднага осъзна, че би било глупаво от нейна страна, ако продължава да го предизвиква, след като досега той се бе сдържал. С несигурни пръсти тя развърза връзките и застина безмълвна и треперееща, защото и ризата се свлече на пода. Не ѝ беше

възможно да издържи на празния, безизразен вид на маската, която поглъщаше с парализираща бавност всяка подробност, задържайки поглед на белите ѝ гърди и на добре оформените ѝ хълбоци. Тя втренчи очи в една точка и се опита да овладее все по-силното желание да изпищи от панически страх. Знаеше, че при следващото му докосване съпротивата ѝ ще рухне и тя ще се хвърли в краката му да проси милост.

Когато той се приближи, глухият му шепот бе достатъчен, за да я накара да се отдръпне и да погледне с широко разтворени очи в неподвижната, нечовешка маска.

— Вървете в леглото, преди да сте настинали.

Поканата му я извади от вцепенението. Тя трескаво вдигна от пода ризата си и избяга като подплашена сърна в убежището на леглото. Отпусна се в меките пухени завивки и се покри с тях до брадичката. Лорд Сакстън не беше помръднал от мястото, където го бе оставила, и сякаш се бореше със себе си. Тя го наблюдаваше напрегнато. Най-после той изнесе напред крака с тежката подметка и закуцука към вратата. В стаята се възцари мълчание, когато той затвори вратата зад себе си. Остана само заглъхващият звук от отдалечаващи се стъпки, но и той беше достатъчен, за да подкопае безмилостно самообладанието на младата жена. Едновременно облекчена и отчаяна, тя притисна, хлипайки, глава към възглавниците. Ирайн не видя надвесената над нея луна и не обърна внимание на тъмнината, която нахлуваше в стаята, докато огънят догаряше под жарта в камината.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Стаята се изпълни до последното ъгълче с искряща слънчева светлина, когато Аги дръпна тежките завеси. Ирайн примигна срещу ярките лъчи, закри с ръка очите си и се сгуши в меката топлина на завивките. Разбуждаше се бавно. Още не беше готова да започне нов ден като съпруга на лорд Сакстън.

— Господарят ще дойде след малко, за да ви види, мадам — съобщи икономката с любезна, но нетърпяща възражение настойчивост. — Сигурна съм, че бихте искали да се разкрасите за него.

Ирайн издаде отрицателен стон и трескаво поклати глава под завивките. В момента би предпочела да има криви зъби и голяма брадавица на носа. Последното, което искаше, бе да спечели благоволението на лорд Сакстън — какво щастие, ако не я беше харесвал въобще. Във всеки случай не виждаше никакъв смисъл да подсилва интереса му към себе си.

— Но, мадам, побързайте вече — подканяше я Аги, — вие наистина имате лице, което не бива да криете, най-малко пък от господаря. Повярвайте ми, мадам. Някой ден ще съжалявате, че не сте се отнесли добре с него.

Ирайн отметна завивките, седна на леглото и извърна към икономката угриженото си лице.

— Аги, случайно да знаете — поде тя в пристъп на внезапен страх, — дали лорд Сакстън някога е бил агресивен?

Жената се засмя развеселена, после бавно поклати глава.

— Мъжете от рода Сакстън са известни с това, че винаги са се държали изключително нежно към жените си. Наистина не бива да се страхувате ни най-малко от него, мадам. Но ако сте умна — тя повдигна едната си вежда нагоре и погледна право в широко отворените аметистови очи, натъртвайки всяка следваща дума, — ще се отнасяте към него с подходящата вежливост и ще проявявате

разбиране за нещата, които му доставят удоволствие. Той е богат мъж... по-богат от повечето останали лордове... и...

— Ха! — Ирайн се хвърли отвратена обратно в леглото. — Пет пари не давам за огромното му богатство. Винаги съм искала да имам приятен, разумен съпруг, между нас да има нежност. А не такъв, който ме плаши и ужасява дори само с присъствието си.

Беше ѝ все едно че говори с прислугата и че излага нетактично чувствата си на показ. В сегашното си положение не искаше да крие от никого отношението си. А ако наистина бе глупаво от нейна страна да говори откровено с тази жена, щеше да е по-добре да разбере това още в самото начало, а не цял живот да се самозаблуждава.

— Страхът ви ще отmine, мадам — окуражи я приятелски Аги Кендал, — но би трябвало винаги да изглеждате добре, за да нямате за какво да съжелявате един ден. — Тя наля вода в легена, потопи в него ленена кърпа, изстиска я и я подаде на младата си господарка. — За лицето ви, мадам, да си изтриете съня от очите.

По-късно, когато господарят на Сакстън Хол влезе с тежката си походка в стаята, всички следи от неспокойната нощ у Ирайн бяха вече заличени. Косите ѝ бяха разресани до блясък, а самата тя носеше халат от тъмночервено кадифе, китките и слепоочията ѝ бяха освежени с розово масло, така че тя би възхитила всеки мъж. Ирайн знаеше, че добрият ѝ външен вид се дължи единствено на дружелюбното упорство на Аги. Икономката, доволна от резултата на своите усилия, хвърли един последен поглед на двойката, преди да се оттегли бързо, за да остави лорд Сакстън насаме с младата му жена.

— Добро утро, мадам. — Гласът прозвуча зад маската като въздишка.

Едно кратко кимване с глава засвидетелства непроменената резервираност на Ирайн.

— Милорд.

Той отвърна с незлоблива ирония:

— Струва ми се, че първата ви нощ като господарка на този дом не ви се е отразила никак зле.

Ирайн повдигна рамене.

— Теси е много сръчна... а Аги много упорита.

— Не бива да се сърдите на Аги за това, любов моя. Тя служи вярно на семейството ми и вижда във вас възможност родът да бъде

продължен. Да, тя дори очаква да се заемем скоро с този въпрос.

Ирайн имаше чувството, че той се усмихва, но не можа да открие никакъв повод за неговата радост. Това беше тема, която искаше на всяка цена да избегне. Мълчанието ѝ говореше красноречиво и тя запази хладното си, сдържано поведение. Но лорд Сакстън не се смути ни най-малко.

— Що се отнася до мен, аз нямам предпочитания. Бих се радвал и на момиченце с очите на майка си.

Ирайн отиде до тоалетната си масичка. Докато пренареждаше кристалните шишенца, тя отправи през рамо предпазлив поглед към него.

— А какво ще кажете за син, милорд? Как би изглеждал, ако прилича на баща си?

— Няма защо да се боите, любов моя. Белезите ми няма да се предадат на поколението.

Тя бавно издиша и се огледа. Усети как клетката на отчаянието се затвори около нея.

— Това ли е причината да ме купите? За да продължите рода си?

— Както ви уверих, мадам, аз ви купих на търг, защото исках да ви имам. Всичко останало е от второстепенно значение. Децата, които ще ми родите, ще са ми особено скъпи, най-вече защото вие ще сте им майка. Може би не бих обичал толкова децата на някоя друга жена. Красива моя Ирайн, вие сте жената, която ме преследваше в мислите и в мечтите ми.

— Това означава ли, че тук ще съм ваша пленница?

— И дума да не става, мадам. Мога да ви уверя, че ако искате да се разходите, ще е достатъчно само да съобщите желанието си на мен или на някой от прислугата. Ако ви се язди, в конюшните има една чистокръвна кобила с бели крака и благ нрав. Кийтс с удоволствие ще ви я оседлае. Но бих желал да ви предупредя и да ви помоля настойчиво да бъдете много внимателна, когато напускате парка на къщата. Просто заради собствената ви сигурност, мадам!

— Чух разни истории за някакви разбойници, които вилнеели тук, на север, но досега не съм ги виждала с очите си.

Ирайн си припомни бягството от порутения обор и си помисли, че онези хора едва ли бяха случайни скитници.

— Бих желал само, мадам, да не попадате никога в ръцете на хора, които са тръгнали да грабят из околността.

Ирайн го погледна изпитателно.

— А вие срещали ли сте такива, милорд?

— Мога да ви уверя, че не шотландци нападناха Сакстън Хол. И понеже животът ми най-вероятно зависи от собствената ми предпазливост, научих се да бъда мнителен.

Под празния поглед на маската тя сведе очи и каза приглушено:

— С огромно удоволствие бих узнала защо е било подпалено това крило. Ако е било умишлено, можете ли да ми кажете каква е била целта?

— Мадам, не зная много за хората, които го сториха. Знам само, че имат силен инстинкт за оцеляване. Нахвърлят се като глутница вълци върху всичко, което ги застрашава.

— А вие застрашавате ли ги?

— Самото ми съществуване представлява заплаха за тях.

Ирайн леко сбърчи чело.

— Тогава сигурно ще се опитат отново.

Той спокойно кимна.

— Да, но няма да ме заварят неподготвен.

— Изглеждате много уверен в това.

— Мадам, от всички хора на този свят тъкмо вие би трябвало най-добре да знаете, че не оставям почти нищо на случайността.

Следващите дни се проточиха, а Ирайн не престана да изпитва ужас от лорд Сакстън. Когато той се движеше по коридорите с накуцващата си походка, Ирайн притаяваше дъх и се вслушваше тревожно. Но колкото и този шум да я изваждаше от равновесие, тя беше разбрала, че трябва да се страхува повече от тишината. Въпреки очевидната си недъгавост лорд Сакстън, изглежда, можеше да се придвижва като дух или като сянка в нощта, без да издава абсолютно никакъв шум. Трескавото й безпокойство нарастваше предимно нощем. Понякога изведнъж го откриваше в стаята си — гола, безизразна маска, втренчена в нея, зад чиято ужасна, застинала усмивка не личеше никакво човешко вълнение. Макар вратата на спалнята й да имаше масивна и здрава ключалка, Ирайн не събираше

кураж да превърти ключа и с това да престъпи забраната му. Тя се опасяваше, че решението да му откаже достъп до себе си само би предизвикало яростта му и би довело до ужасно, непредсказуемо отмъщение. И така, тя нямаше никакъв друг избор, освен да се примири с неговото присъствие, независимо дали беше съвсем гола, по нощница или в официално облекло. Скоро осъзна, че няма никакво значение дали Теси е при нея. Едно леко движение на кожената му ръка бе достатъчно, за да отпрати момичето. То щеше да се отдалечи послушно и при всички случаи да остави господарката си сама на прищевките на лорда.

Когато той беше в стаята, Ирайн се измъчваше от страх и несигурност. Обещанието, което ѝ беше дал, важеше само ако той съумееше да овладее страстта си. Но ако някой ден не успееше, тя трябваше против волята си да изпълни желанията му. Преследваше я едно видение — тя, коленичила пред него, разтърсвана от пламенни молби, които изрича с треперещи устни. Тази представа я плашеше, защото знаеше много добре, че тя ще стане реалност в мига, в който той се опита да я обладее.

Щом той излезеше, отдръпнеше се или просто станеше от стола, веднага я обземаше чувство на облекчение. Беше преживяла още една нощ, щеше да дочака и идния ден. Но в съзнанието ѝ като крадец се спотайваше една мисъл, която не ѝ даваше покой: рано или късно някой ден ще трябва да изпълни дълга си.

Не беше изминала и една седмица, откакто живееше в Сакстън Хол, когато Аги, внасяйки таблата със закуска, съобщи, че лорд Сакстън иска господарката да му прави компания в салона. Ирайн потвърди поканата с няколко тихи, неясно произнесени слова. Трябваше да се овладее вътрешно. Беше сигурна, че той възнамерява да говори с нея за отношенията им. Може би ще ѝ напомни саркастично за неспазения от нея обет. Тя със свито сърце очакваше тягостните обяснения.

Докато Теси ѝ помагаше да облече роклята и ѝ разресваше косата, Ирайн се опитваше да потисне тревогата си. Трескаво се надяваше нещо да отвлече вниманието на мъжа ѝ, за да осуети по този

начин срещата. Мигът, в който трябваше да застане пред него, дойде обаче по-скоро, отколкото бе очаквала.

Тя се спря за миг пред вратата на големия салон, пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Никак не беше сигурна, че е успяла, когато влезе през арката в бърлогата на лъва. Лорд Сакстън беше застанал пред камината, облегал ръка на един стол. Когато го доближи, Ирайн се почувства смазана от внушителния му ръст.

Макар да беше облечена в кадифена рокля, затворена високо по врата, дрехите не можаха да спрат пронизващия му поглед. За краткия си брачен живот тя беше научила, че той не пропуска възможност да я гледа и да се наслаждава на тялото ѝ, което считаше за своя собственост. Тя се отпусна в един стол срещу неговия и се помъчи да успокои разтрепераните си крайници. Цялата ѝ смелост се беше стопила и тя очакваше най-лошото. За да не трябва да го гледа, се зае да оправя гънките на роклята, но той се показва търпелив и накрая тя все пак вдигна поглед към гладката, втречена в нея маска.

— Трябва да се купят някои неща в Уиркинтън, мадам — обясни той с глух, съскащ тон. — Помислих, че може би ще ви достави удоволствие да излезете на покупки. Помолих Аги да ви придружи.

— Няма ли да дойдете и вие, милорд? — попита Ирайн, неспособна да потисне радостната нотка в гласа си.

— Имам други ангажименти, които изискват присъствието ми. Няма да мога да ви придружа.

— Какво трябва да направя?

— Мадам, надявам се да прекарате деня в покупки на неща, които ви харесват — отвърна той с леко изненадан тон и положи на масата малка кожена кесия, а звукът, който тя издаде при допира с дървото, подсказа богато съдържание. — Това трябва да ви стигне за днес. Но ако харесате нещо по-скъпо и много искате да го притежавате, трябва само да уведомите Танър, който ще си отбележи и ще го вземе по-късно.

— Сигурна съм, че тази сума ще е повече от достатъчна, милорд — увери го любезно Ирайн и взе кесията.

— Не желая да ви задържам повече в такъв случай. Аги сигурно вече ви чака с нетърпение. — Той замълча за момент, преди да продължи: — Смея да се надявам, че ще проявите достатъчно деликатност да не поставяте Аги в неудобно положение...

— Какво искате да кажете, милорд? — Гласът на Ирайн издаваше недоумението ѝ.

— Аги ще се укорява, че не е изпълнила добре задълженията си, ако ви се случи нещо.

Ирайн усети втренчения му поглед и сведе очи, лека руменина изби по страните ѝ. Мисълта за бягство наистина многократно ѝ бе минавала през главата и сега това ѝ пречеше да издържи на погледа му и да се представи за невинна. Тя кимна виновно.

— Няма да се наложи да се укорява, милорд. Няма да избягам по собствено желание.

— Добре тогава. — Той се отправи с тромавата си походка към камината, гледа дълго в пламъците, след това се обърна към нея. Стори ѝ се, че очите му проблеснаха през процепите на маската, когато отново заговори: — Ще чакам завръщането ви, мадам.

Тя нерешително се изправи.

— Значи мога да тръгвам?

Той кимна в знак на съгласие.

— Разбира се.

Мисълта, че ще е свободна цял ден, изпълни Ирайн с такава радост, че тя едва се удържа да не затича. Наложил си да излезе бавно, с премерена сдържаност от салона, докато лорд Сакстън я наблюдаваше мълчаливо.

Когато се отпусна на меката тапицерна в каретата и се сгуши усмихнато в кадифеното си палто, Ирайн се почувства като изпълнено с нетърпение, щастливо дете. Макар присъствието на Аги да ѝ напомняше, че не е съвсем свободна, веселото бърбене на икономката оживяваше пътуването. След почти цяла седмица брачен живот възможността да се измъкне, макар и за малко от замъка ѝ се струваше като миг почивка в ада. Не че лорд Сакстън се отнасяше грубо с нея. Напротив, въпреки ужасяващата си външност той се беше държал като джентълмен. Но бе имало и моменти, когато ѝ се струваше, че са я хвърлили в тъмница, където седи и чака да започнат изтезанията. За нея това беше напрегната и тежка седмица, но сега можеше да си почине няколко часа, без да се страхува от заплашителното му присъствие.

Каретата мина бавно по тесните улици до гостилницата „При кринолина“, където спря. Танър щеше да остане тук и да е на разположение, ако има нужда от него, докато дамите хапнат и огледат околните магазини.

Подкрепена от горещия чай и храната, Ирайн прегледа списъка с необходимите неща и без да протака повече, се зае с покупките заедно с Аги.

Като самоуверена господарка на богат дом тя пристъпваше от сергия на сергия, оглеждаше внимателно необходимите предмети, а накрая се пазареше така дълго за цената, че търговците молеха за пощада. Тя ги изслушваше търпеливо, докато хвалеха стоката си, само за да отбележи миг след това съвсем спокойно, че при толкова неподходяща цена явно ще трябва да се огледа другаде. Това моментално предизвикваше разочаровани жалби от страна на търговците, които най-сетне отстъпваха, за да не им се изплъзне между пръстите и малката печалба. Икономката стоеше с доволна физиономия зад нея, твърдо убедена, че господарят може да се гордее със съпругата си.

Ирайн изобщо не мислеше за бягство, когато помоли Аги да иде и да купи плодове от малко по-отдалечения пазар. Тя пък възнамеряваше междувременно да се огледа за някой бакърджия, от когото да вземе тенджера за кухнята. Аги мигом се запъти към сергиите с плодове. Ирайн подреди множеството пакети, които носеше, преди да тръгне към уличката на занаятчиите.

Тъй като не намери веднага това, което търсеше, тя тъкмо си мислеше да се връща към каретата, за да остави покупките, когато от един близък магазин се изсипаха няколко леки момичета в безвкусно облекло, които се кикотеха високо. Ирайн положи големи усилия да задържи пакетите си и същевременно да избегне разперените фусты на момичетата и острите върхове на чадърите им. Но преди те да отминат, ги нападнаха група моряци и за свой ужас Ирайн се озова в ръцете на един от тях. Покупките ѝ се изплъзнаха, тя бе грубо завъртяна и се озова пред брадатото лице на някакъв тип, който по размери и вид приличаше на морж.

— Хей, момиче! Ти наистина си екстра. Не съм виждал досега сладурана като теб.

— Пусни ме! — крещеше Ирайн, задъхвайки се. Тя отчаяно се бореше да запази равновесие и същевременно да се изскубне от месестите, протегнати напред устни, които жадно търсеха нейните. Киселият дъх на бира извираше от широко разтворената му уста и стана още по-силен, когато морякът я обхвана грубо с мечешките си лапи и я притисна към неприятното си брадато лице.

— Пусни ме да си вървя! — крещеше със заповеден тон Ирайн и притисна лакът в гърлото му, за да го накара да поотпусне хватката си. Морякът избухна в смях и с леко движение отметна ръката ѝ встрани.

Той я притисна още по-здраво към себе си и тя почти остана без въздух. Ирайн се гърчеше от погнуса, защото лигавите му устни докосваха бузите ѝ и се плъзгаха надолу по шията ѝ.

— Миришеш сладко като греха, малката — изсмя се той с дебелия си глас.

Изведнъж пред тях изникна висока фигура и когато погледна нагоре, Ирайн се озова пред Кристофър Сатън, който бе хванал мъжа за ръката. Ирайн затаи дъх от изненада, а морякът се огледа.

— Я виж ти! Така ли било! — процеди присмехулно през зъби той. — Един франт е хвърлил око на моята сладурана. Разкарай се и си потърси друга кукла. Тази тук е моя.

Многозначителна усмивка пробягна по хубавото лице на Кристофър, но в очите му искреше стоманен блясък.

— Ако не искаш да каниш днес приятелите си на собственото си погребение, бих ти препоръчал да пуснеш дамата колкото е възможно по-скоро, друже — предупреди го той с рязък тон. — Господарят на Сакстън Хол сигурно ще ти потърси сметка, ако се случи нещо с жена му.

Морякът слисано отпусна долната си челюст. Зяпаше го така, сякаш се чудеше, дали да вярва или не.

— Господарят на Сакстън Хол! Никога ли не си чувал за него? — попита Кристофър с възмущение.

— Никога! — отвърна нагло морякът.

— Някои го наричат „Призракът от Сакстън Хол“! — любезно обясни Кристофър. — Други казват, че бил обгорял до неузнаваемост, но бил жив. Тези истории са толкова известни в околността, че или трябва да си глух, или да не си тукашен, за да не ги чуеш. Но на твоето

място бих се отнасял с повече уважение към тази дама, иначе може да стане така, че много скоро да съжаляваш за постъпката си.

Морякът изведнъж побърза да се извини за грешката.

— Наистина не знаех, че тази кобилка е нечия съпруга. Искях само да се позабавлявам малко с момчетата. — Той се погрижи да пусне Ирайн отново на земята и усърдно ѝ вдигна пакетите. — Нищо лошо не се е случило, нали виждате!

— Ако наистина е така, лорд Сакстън може би ще прояви разбиране. — Кристофър повдигна учудено вежда и заоглежда Ирайн от глава до пети. Тя се изчерви. — Мисля, че не ви стои зле. — Той ѝ подаде галантно ръката си. — Мадам, разрешете да ви предлага защита от тази шайка разбойници и да ви придружа до някое сигурно място.

Без да обръща внимание на предложението му, Ирайн мина със скована походка през групата тъпо зяпащи моряци и проститутки, които се отдръпнаха, за да ѝ сторят път. Кристофър я последва, небрежно потупвайки с камшик ботуша си, като наблюдаваше възмутеното полюшване на полите ѝ. По лицето му пробягна доволна усмивка. Той ускори крачка, настигна я и се опита да върви заедно с нея въпреки забързания ѝ, ядосан ход.

— Колко сте нахален! — смъмри го тя и му хвърли поглед, изпълнен с негодувание.

— Какво говорите, мадам! — Тонът му поставяше под съмнение твърдението ѝ, но очите му искряха развеселени.

— Да разпространявате такива безогледни лъжи за съпруга ми! — укори го тя и се спря, за да може да си подреди пакетите.

— Ще разрешите ли да ви помогна? — любезно ѝ предложи той.

— Разбира се, че не! — отговори тя троснато и ядно се извърна, но в следващия миг изгърва един от по-малките пакети.

Кристофър ловко го улови. Той любопитно го поднесе към носа си и после отпрати към нея въпросителен поглед:

— Парфюм за дамата?

Ирайн го изтръгна от ръката му.

— Подправки за кухнята... ако наистина ви интересува, мистър Сатън.

— Това ме успокоява — отвърна той. — Миризмата е доста остра и по нищо не прилича на обичайното ви благоухание.

— Говорехме за съпруга ми — припомни му Ирайн рязко.

— Да, разбира се. Достатъчно е само да се спомене името му и тръпки на ужас полазват гърба и на най-разпалените.

— А на вас ви доставя удоволствие да наливате масло в огъня с вашите глупави брътвежи за привидения и дяволи.

— Исках само да стресна моряка, за да ви пусне. Не беше нужно да стигаме до бой. Вече си спечелих вашето неодобрение, когато се защитих от брат ви, и за да не навредя още повече на репутацията си, реших този път да опитам с предупреждение и любезни думи. Лошо ли постъпих? По-приятно ли щеше да ви бъде, ако бях изпратил нещастника на оня свят?

— Естествено, че не! — възкликна раздразнено Ирайн.

Развеселен от нейното объркване, Кристофър я подразни отново:

— Моля коленопреклонно за извинение, че не изиграх ролята на смелия защитник и не се бих за вас с оръжие в ръка! — Той се огледа, сякаш търсеше някого. — Мислех, че мъжът ви ще ви държи изкъсо. Къде е той всъщност?

— Той... не дойде с мен — заекна Ирайн.

— Така ли? — Гласът на Кристофър не прикри обзелата го надежда, когато се обърна и я погледна.

— Трябваше да се заеме с някакви сделки — побърза да обясни Ирайн.

— Смя ли да предположа, че сте дошла дотук без придружител?

— Аги... искам да кажа, нашата икономка ме придружава. — Ирайн сведе поглед, после се заоглежда по улицата, защото не изпитваше никакво желание да срещне точно сега топлия и весел блясък на сиво-зелените му очи. — Трябва да е тук някъде.

— Значи още не сте готова да напуснете Сакстън Хол?

Ирайн беше толкова слисана, че отметна рязко глава назад, а после втренчи поглед в него.

Кристофър й се усмихна нежно.

— Познавам добре лорд Сакстън. Той със сигурност не е мъжът, когото една млада и красива жена би си пожелала за съпруг! — На Кристофър не му убягна проблясъкът в синьо-виолетовите дълбини на очите й, но продължи невъзмутимо: — Въпреки неприкритата ви омраза към мен, Ирайн, не мислите ли, че моята компания ще ви е по-

приятна, отколкото това обезобразено плашило? И лондонските ми къщи положително са по-уютни от студения му каменен замък.

— И каква би била цената, ако ми разрешите да попитам? — Гласът ѝ бе убийствено ироничен.

Той се престори, че не чува язвителната острота на тона ѝ. Усмивката му беше състрадателна:

— Въпросът може да се уреди без много приказки. И макар думите да се отронват от устата ви като перли, любима моя, нямам намерение да се впускам в разговор на тази тема.

Ирайн се обърна рязко и се отдалечи с толкова широки крачки, че той трябваше да ускори ход, за да може да я следва. Когато отново се изравни с нея, получи един смразяващ поглед:

— Чудя ви се, наистина ви се чудя, сър! Още не е минала и седмица, откакто съм омъжена, почти не съм имала време да опозная съпруга си...

— Ако изобщо някога го опознаете — подметна той тихо.

— И въпреки това — продължи тя вбесено, без да обръща внимание на думите му — вие обиждате пред мен един мъж, когото, мога да се обзаложа, изобщо не познавате. Трябва да ви уверя, че той е много повече от това, което другите виждат в него. Отнесе се към мен внимателно, направи всичко възможно, за да ми е удобно, и нито за миг не си позволи да се държи с мен така примитивно, както някои други, които мога веднага да назова. — Тя отметна глава назад, темпераментна като млада кобилка. — Показа се като изключително възпитан и внимателен мъж.

— Но моля ви, милейди — засмя се непоправимият женкар право в ухото ѝ, — та как по друг начин да ви спечели? Да не би да ви е взел в обятията си и да ви е доказал мъжествеността си?

Ирайн го погледна право в лицето. Безвкусната обида я жегна дълбоко, обля я гореща вълна. Около устните му пробягна усмивчица, а погледът му я обгърна с обич.

— Уверявам ви, любима моя — продължи той с благ тон, — че аз не бих си пилял времето. Нямаше да има причина да поставяте страстта ми под съмнение.

На Ирайн ѝ секна дъхът, тя усети, че гореща жар се надига в гърдите ѝ.

— Вие... вие сте... непоносим грубиян! — заекна тя от яд и слисване. — Преди няколко минути ми предложихте да ви стана любовница, а сега вече съвсем открито давате израз на безсрамната си похот. Наистина ли си въобразявате, че не държа на клетвата си? Напротив, много държа на нея! Здравно съм обвързана с обета, който дадох! И ако искате да ми направите една малка услуга, сър, ще се махнете от очите ми и за в бъдеще ще ми спестите присъствието си.

— Опасявам се, че не е по силите ми — въздъхна той театрално. — Вие пробудихте в душата ми пламенна страст, дори нещо повече — вие покорихте сърцето ми.

— Душата! Сърцето! Страст! О-о-о!

Ирайн понечи да го ритне с изящната си обувка, но той пъргаво отскочи встрани и с усмивка на уста спаси пищяла си от удара.

— Толкова сте дива! — подкачи я той.

— Разкарайте се най-сетне, проклет женкар! Изчезвайте, преди да ми е станало лошо от вас!

Широка усмивка се появи по лицето на Кристофър, докато ѝ се покланяше дълбоко.

— Желанието ви е закон за мен, милейди! Тъй като ми се струва, че това е Аги, която ще си изгледа очите по вас, оставям ви и се връщам към делата си.

Ирайн улови беглия поглед на икономката, която, изглежда, наистина я търсеше. Ядно скърцайки със зъби, младата жена му обърна гръб и кипна от гняв, когато дочу последната му забележка.

— Ако на дамата ѝ хрумне да промени решението си, корабът ми ще е тук или в Лондон. Капитан Даниълс ще знае къде да ме намери.

Ирайн успя да замълчи и да запази самообладание, когато икономката пристъпи към нея.

— Мадам? Всичко наред ли е? — попита угрижено и плахо Аги, като видя аленочервеното лице на господарката си. — Изглеждате малко разгорещена.

— Да, разбира се, добре съм — отвърна Ирайн не съвсем уверено. — Просто има прекалено много отрепки тук. Една почтена жена не може да си позволи да ходи сама по улиците. — Тя хвърли поглед назад, но не можа да открие и следа от онзи досадник. Успокоена, че си е отишъл, тя вече можеше да мисли малко по-ясно и постепенно се отпусна. Беше прекалено раздразнена, за да продължи

пазаруването с предишното желание. — Като намерим тенджера, бих се прибрала с удоволствие у дома.

— Но, мадам, още нищо не сте си купили.

— Лорд Сакстън беше много щедър към мен. Не се сещам за нищо, което да ми липсва.

— Да, мадам.

Малко по-късно тя намери тенджера и веднага я купи, а когато излязоха от магазина, Ирайн установи с изненада, че каретата вече я чакаше пред вратата. Заради присъствието ѝ цялата улица се беше изпълнила със зяпачи, които се опитваха уж незабелязано да ѝ хвърлят по един поглед. Две-три групички жени събираха глави, шепнеха си, но щом Ирайн ги погледнеше, веднага се изправяха и се заглеждаха по стоката на някой търговец. Изумлението на Ирайн се изпари веднага щом от каретата слезе мъж, загърнат в пелерина, който спря да я изчака. Подгонена от настъпилата тягостна тишина на улицата и от множеството вперени в нея погледи, Ирайн избърза към него. Бънди я пресрещна и пое пакетите, за да ги остави отзад в каретата. Тя изненадано пое дъх, когато се изправи пред лорд Сакстън.

— Милорд — каза тя с леко треперещ глас, — не очаквах да ви срещна тук.

— Имах да уреждам някои неща с мистър Джагър и тъй като той продължи за Лондон, аз го помолих да ме остави тук. — Той я погледна за миг. — Готова ли сте вече, мадам?

— Да, милорд.

Той протегна ръка, предлагайки ѝ помощта си. Ирайн го погледна и остана като втрещена.

— Моля, облегнете се на мен, мадам — помоли я той с любезна настойчивост. — Би било неуместно да ме поставяте в неудобно положение пред толкова хора.

Тя потисна антипатията си и колебливо положи ръка върху неговата. Беше озадачена, защото усети под пелерината му, че е добре сложен и мускулист. И че съвсем не ѝ е неприятно да го докосва. Силата, от която се бе страхувала, но никога не бе поставяла под съмнение, не се нуждаеше от допълнителни доказателства. Странно, докосването до него сякаш смекчи злокобното му излъчване. Стори ѝ се, че за първи път успява да види в него мъж от плът и кръв, а не някакво студенокръвно, белязано същество от подземния свят. Другата

му ръка, която за миг спря на хълбока ѝ, я подкрепи при качването ѝ в каретата.

С помощта на Бънди Аги се покатери на капрата и седна до Танър, оставяйки умишлено съпрузите сами в колата. Притисната яко от двете страни, Аги сръга с лакът първо единия, а после другия.

— Я се сместете малко, ако обичате — предупреди ги тя. — Не позволявам на типове като вас да ме натискат.

На улицата отново стана шумно, когато лорд Сакстън се качи. Той положи болния си крак на стъпалото, хвана се с ръкавицата си за вътрешната част на вратата и с пъргаво движение се изтегли навътре. Седна срещу Ирайн и каретата тръгна с поклащане. Когато напусна калдъръма и пое по пясъчната алея, която водеше извън града, тя чу тихия, приглушен смях на лорд Сакстън. Любопитна на какво се дължи радостта му, Ирайн го погледна въпросително.

— Забелязахте ли нещо, мадам? — Неговият полушепнещ, полустържещ глас привлече вниманието ѝ. — Докосването до мен съвсем не е като да се опитваш да задържиш змиорка в ръка.

Внезапно смутена, Ирайн отмести поглед. Той сякаш четеше мислите ѝ, защото същите думи току-що бяха минали през ума ѝ. Никога досега не беше гледала на него като на човек, а по-скоро като на някакво дяволско изчадие.

— Аз съм мъж, Ирайн — увери я той, а смехът беше изчезнал от гласа му. Той сякаш отново четеше мислите ѝ. — Мъж с всичките му потребности и желания. А вие, любима моя, сте толкова красива, че това чак ме измъчва.

Макар да усещаше тегнещия му поглед под маската, Ирайн не намери сили да вдигне очи към него и отговори едва чуто:

— Боря се със себе си, милорд. Но имам ужасни видения. Страховете ми не могат да бъдат овладени нито с поглед към маската ви, нито с допир до ръката ви. Ако само можех да погледна лицето ви...

— ... бихте се ужасили — прекъсна я той кратко. — Ужасните представи биха могли някой ден да бъдат победени, но ако знаехте със сигурност как изглежда лицето ми, вратата между нас ще се захлопне завинаги. Затова е по-добре да ви потискат съмненията и несигурността, отколкото да ви преследва точният образ на лицето ми. Не ми остава друг избор, освен да изчакам да удари моят час. Ще се

надявам един ден да осъзнаете, че и под неприемлива черупка може да се крие нещо ценно и че дори и в стара, раздрънкана кола може да се пътува удобно.

Ирайн замълча и се облегна назад, за да омекоти клатушкането в каретата. Думите му изгаряха съзнанието ѝ. Той я желаше и един ден тя трябваше да му се отдаде. Но засега страхът от това, което се криеше под маската, беше все още непоносим.

Вече бяха излезли от Уиркинтън, когато пушечни изстрели ги накараха да се ослушат. Бънди отвори малкия процеп над предната седалка и извика възбудено:

— Разбойници, милорд! Цяла дузина! Идват отзад!

Лорд Сакстън се наведе през прозорчето, за да може да види бандитите, но бързо прибра главата си обратно, когато един изстрел разцепи дървото на вратата. Той даде кратка заповед през отвора:

— Кажи на Танър да поддържа дистанцията. Ще видя какво мога да направя, за да разпръсна тези проклетите типове. Бънди, скрий Аги.

— Разбира се, милорд — отвърна мъжът едва ли не с удоволствие и захлопна малкия отвор. Чуха се писъци, докато се опитваше да напъха Аги в сандъка с багажа. Сред пороя от протести се чуваха грубите ѝ ругатни, които обаче изведнъж секнаха, щом един куршум рикошира в голям крайпътен камък.

Лорд Сакстън погледна жена си и помоли за извинение.

— Мадам, съжалявам, ако ви причинявам неудобство, но ще трябва да се преместите на предната седалка.

Ирайн бързо изпълни молбата му, а Танър пришпори конете, докато Бънди даде няколко изстрела от покрива на каретата. Щом Ирайн се премести отпред, лорд Сакстън повдигна тапицираната седалка. За нейно учудване погледът ѝ попадна на скривалище, където бяха подредени грижливо около дузина пушки. До тях имаше дървено сандъче с барут в малки кесийки. Мъжът ѝ взе една кремъклийка в ръка и освободи няколко резета над задната седалка, които крепяха малка дъсчица, прикриваща отвор. Освободи спусъка, провери барута и след това седна на предната седалка, така че друсането на каретата едва-едва го поклащаше. Измина един дълъг миг, в който той изчакваше, след това притисна пушката към рамото си. Изглежда, беше се прицелил точно, защото облак дим, придружен със стон, изпълни вътрешността на каретата. Ирайн скочи от мястото си при

оглушителната експлозия и миг след това видя как един от разбойниците пада от коня си като парцалена кукла. Лорд Сакстън остави кремъклийката настрана и посегна към нова пушка. Тя бе готова и преди Ирайн да успее да се стегне, в каретата отново проехтя оглушителен трясък. Разбойниците пак претърпяха загуба — втори ездач политна в прахта.

Докато посягаше към следващата пушка, лорд Сакстън бързо се огледа за Ирайн и изкрещя:

— Мадам, стойте зад мен.

Прозорчето над седалката се отвори отново и Бънди викна:

— Почти стигнахме до мостчето, милорд.

Лорд Сакстън се замисли за момент, преди да отвърне с кимане:

— Добре! Тогава на отсрещната страна.

Без повече приказки малкото прозорче се захлопна. Лорд Сакстън притисна подмишница две кремъклийки, а с другата ръка посегна към резето на вратата.

— Дръжте се здраво, любов моя — обърна се той спокойно към Ирайн.

През задния отвор тя можа да види как един ездач, по-смел и по-бърз от другите, пришпорва коня си и изпреварва вече с цяла дължина по-предпазливите си другари. Той бавно настигаше каретата, но тя изведнъж се наклони настрана, направи рязък завой, така че той за известно време изчезна от полезрението им. Ирайн положи големи усилия да запази равновесие при това диво клатушкане, когато един непрестанен, глух тропот достигна до вече полуоглушелите ѝ уши. Тя забеляза, че минават по тясно мостче с нисък парапет.

Трополенето престана и каретата отново се заклати и заскърца, докато кочияшът не натисна спирачката и не дръпна юздите, за да спре впряга. Още преди каретата да намали ход, лорд Сакстън рязко отвори вратата, скочи, залитна и накрая спря в средата на пътя. Подпирайки се на коляно, той остави настрана една от кремъклийките и прегледа спокойно барута на другата, след което я долепи до рамото си. Той зачака във внезапно настаналата тишина, а от далечината се приближаваше тропотът на конски копита.

Ездачът се показва иззад завоя и лорд Сакстън изчака копитата на коня да стъпят на мостчето. В този миг той вдигна пушката към рамото си, прицели се и стреля. Бе улучил коня право в гърдите, предните му

крака се огънаха. Той падна напред в прахта, преобърна се и изхвърли ездача си, който описа широка дъга във въздуха. Мъжът падна и извика от болка, после се претърколи няколко пъти по мостчето, а умиращият му кон пририта с крака в прахта.

Разбойникът с мъка се изправи и поклати замаяно глава. Нужно му беше известно време, преди да успее да се обърне и да извика предупредително. Останалата част от бандата обаче нахлуваше по тясното мостче. Изхвърленият ездач направи непохватен скок към перилата, за да избегне сблъсъка с напиралите конници, но миг след това политна с главата надолу в леденостудената вода на реката. Последното нещо, което видяха от него, беше опитът му да се задържи с всички сили на повърхността, но тежките дрехи го дърпаха надолу, а бързеят започна да го влачи из плоското речно корито.

Другите и не помислиха да го спасяват. Първият от тях се блъсна в умирация кон, а останалите неизбежно връхлетяха върху му един по един. Последният ездач едва успя да избегне купчината тела, но конят му премина през бодливи храсти. Животното се изправи на задните си крака, защото тръните го дращеа, и ездачът политна във въздуха, преди да изчезне с разперени ръце в храстите, от които миг след това се понесе жален рев.

С довольна усмивка лорд Сакстън се изправи отново на крака и изпразни втората пушка във въздуха. Сега вече разбойниците изгубиха и сетните остатъци от смелостта си и удвоиха усилията си да се измъкнат от мостчето.

Висок, дрезгав смях се чу откъм покрива на каретата и Бънди извика въодушевено:

— Успяхте, милорд! Подредихте ги всичките! Никой няма такова точно око като вас, милорд! — И слугата се разхълца от смях.

— Там горе всичко ли е наред?

— Да, с изключение на Аги, която ругае заради смачканата си шапка.

Лорд Сакстън отново се засмя доволно. Повлякъл куция си крак, той се върна при каретата, остави оръжията и погледна към младата си жена.

— А вие, мадам? Добре ли сте?

Ирайн се усмихна.

— На вас трябва да благодаря, милорд, че ми няма нищо.

Лорд Сакстън се намести във вътрешността на каретата и затвори вратата след себе си. Когато седна, почука по предната стена и колата потегли с клатушкане. Ирайн го наблюдаваше, докато той зареждаше наново четирите пушки, после ги върна обратно на мястото им и затвори тапицираната седалка. Той усещаше през цялото време погледа на жена си, обърна се и я погледна на свой ред.

— Така ли трябва да гледате един недъгав мъж, мадам? — В тихия му глас прозвуча неловък опит да се пошегува.

— Вие ме изненадвате, милорд. — Ирайн поклати глава с бързо, озадачено движение. — Изглежда, не се чувствате много уютно на този свят, но затова пък великолепно се справяте с трудностите. Струва ми се, че в това отношение сте с няколко крачки пред останалите, въпреки недъга ви.

— Приемам тези думи като комплимент, любима.

Ирайн продължи да любопитства и въпросително подхвърли:

— Изключително ловко се справяте с оръжията.

— Резултат на много упражнения, скъпа Ирайн.

— Сигурно сте чували за Кристофър Сатън и неговата прехвалена ловкост при дуелите. Мислите ли, че бихте могли да го победите?

Отговорът на съпруга ѝ беше предшестван от подигравателен смях.

— Такъв дуел сигурно би се оказал изключително интересен, дори и за мен. Но не искам да предизвиквам съдбата, скъпа моя, като се отдавам на мисли от този род.

— В никакъв случай не бих желала да ви подтиквам към подобни неща, милорд — извини се Ирайн, — просто исках да разбера какво мислите за мъж с неговата ловкост.

— Бих предпочел да е на моя страна, ако можех да избирам. Не е много разумно без нужда да настройваш срещу себе си някой, който умее да борава добре с оръжие.

— Баща ми и брат ми — каза провлачено тя — за глупаци ли ги смятате?

— Баща ви? Трудно ми е да преценя. — Той леко се засмя и изтупа прахта от бричовете си. — Сигурен съм, че и аз самият бих се държал като глупак, преди да ви оставя да си отидете. — Той замълча и се вгледа замислено в жена си, която седеше изправена, със сведен

поглед, защото се мъчеше да не се изчерви. — А брат ви? Той не можа да прецени добре шансовете си и се хвърли презглава по грешен път. Може би това се дължи на високомерието на младостта, но той сам е виновен за нещастията си.

— Вие сте откровен и честен, милорд — каза Ирайн, все още отбягвайки настойчивия му поглед. — Не мога да ви упреквам.

— И понеже ме смятате за толкова честен, скъпа моя, разрешете ми да кажа още нещо: аз не съм мъж, който се дуелира лекомислено, но и никога не съм отстъпвал пред опасността. Ако с това можех да спечеля любовта ви, бих предизвикал всеки, който ми се изпечи на пътя.

Това обяснение завари Ирайн напълно неподготвена. Когато беше произнесла при венчавката своето „да“, тя го бе казала с горчивина и с нежелание. Първата седмица от брачния ѝ живот не беше променила неотстъпчивото ѝ държание. Но и сега тя все още се намираше пред неразрешима дилема.

Ирайн извърна глава и се загледа с празен поглед през прозореца, без да може да намери подходящ отговор. Лорд Сакстън плъзна поглед по фино очертания ѝ профил, после надолу по закръглените форми на гърдите ѝ, които се подаваха от полуразтворената пелерина. Очите му се спряха на това приятно място за миг, преди да се спуснат към ръцете, целомъдрено облечени в ръкавици, които Ирайн бе скръстила в скута си.

— Искате ли да спрем в Маубъри, за да посетите семейството си? — попита той след известно мълчание.

— Нямам какво да им кажа, милорд — промълви тя. — Бих предпочела да продължим за Сакстън Хол.

Лорд Сакстън се облегна на дръжката на бастуна си и се замисли над отговора ѝ. Дори да се страхуваше от скорошното връщане в Сакстън Хол, предугаждайки намеренията му, тя все пак не пожела да отложи пристигането им у дома с посещение при роднините си.

Слънцето клонеше към залез и потапяше лицето и гърдите ѝ в мека златна светлина. Ирайн знаеше, че той я наблюдава. Усещаше страстта в погледа му много по-силно, отколкото слънчевата топлина. След известно време, когато светлината почти изчезна, сумракът ѝ донесе облекчение и защита от неизменния му интерес към нея. Но дори и тогава от лорда се разнасяше едно странно излъчване. Тя се

почуди дали в него нямаше нещо свръхестествено, дали очите му не проникват през непрогледната тъмнина и дали някога ще изчезне парализиращият страх, който изпитваше в негово присъствие.

Когато се събуди на следващата сутрин, Ирайн узна, че лорд Сакстън вече е напуснал замъка и е оставил съобщение, че ще се върне след няколко дни. Тя прие отсъствието му с известно облекчение, макар дълбоко в себе си да изпитваше и друго чувство. Залови се за работа, за да докаже, че може да се справи поне със задълженията на господарка на дома, ако не с тези на съпруга. Домашната прислуга беше на разположение и тя нареди да мебелират някои от помещенията, а други да подредят и почистят. Това бяха хубави стаи, за които обаче от дълго време никой не се беше грижил.

Макар че много от селяните плащаха данъците си в натура, все пак някои подправки и редки храни трябваше да се купуват. Освен това кухненските запаси се бяха поизчерпали. Ирайн даде на Пейн цял списък с продукти, които трябваше да купи от пазара.

Ирайн искаше да се запознае със селяните и нареди на Танър да впрегне колата. Натоварена с билки, различни видове чай и лековити балсами, тя започна една обиколка из селата заедно с Теси. Искаше сама да види дали би могла да помогне по някакъв начин. Срещна много дружелюбни хора, които я поздравяваха с добре дошла и чиито сияещи лица и радостен смях бяха явно доказателство, че са благодарни на лорд Сакстън за завръщането му, въпреки ужасяващата му външност. Ирайн с почуда отбеляза горещата им привързаност към неговото семейство, а не й убягна и това, че устните им изтъняват, когато се спомене името на лорд Талбот. Последните години не бяха лесни за тях, но след като законният господар бе встъпил отново във владение на земите си, упованието им в бъдещето беше много по-силно.

След завръщането си в замъка Ирайн откри у себе си нов кълн на уважение към своя съпруг. По време на кратките си посещения тя бе разбрала, че той вече се е опитал да облекчи, доколкото може, мизерията им. Беше отменил някои тежки данъци, наложени от лорд Талбот, а вместо тях бе издал нови, справедливи разпоредби, които позволяваха на хората да живеят добре.

Беше докарал два бика и дузина кочове от Шотландия, за да положи с тях основите на едно по-производително и доходно животновъдство. Тя скоро разбра, че има основателни причини селяните да се радват толкова много на завръщането на съпруга ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На вратата на кметската къща се чу оглушително хлопане, а отвътре отговориха с гневна ругатня. Разнесе се силно трополене, а после вратата внезапно се отвори и се показва раздърпаният и разчорлен Фарел. Младежът гледаше надолу и очевидно не беше в най-добро настроение. Лицето му беше пепелявосиво, а под очите си имаше големи торбички. Когато погледна нагоре, той занемя от изненада, виждайки облечения в черно мъж, и като че ли в миг дойде на себе си.

— Искам да обсъдя нещо с кмета — съобщи рязко лорд Сакстън. — Той вкъщи ли е?

Фарел кимна сънливо. Отдръпна се от вратата и я отвори по-широко, за да пропусне в дома си ужасяващата фигура. Фарел забеляза отворената чакаща карета и колебливо махна към кочияша.

— Може би вашият човек ще иска да влезе в кухнята и да се постопли на огъня? Отвратителен ден е днес, не е да се седи навън.

— Няма да се бавя дълго тук — отвърна лорд Сакстън. — А както изглежда, Бънди предпочита да остане на чист въздух.

— Ще повикам баща си — каза младият мъж и тръгна. — Той тъкмо се опитва да сготви нещо за ядене.

— Да сготви или да изгори — рече сухо лорд Сакстън, подушил миризмата на препържена мазнина и забелязал кафявия дим, който се носеше из къщата.

Фарел погледна навъсено към кухнята.

— Истинска рядкост е да сложим някое прилично ядене на масата. Вярвам, че баща ми едва сега оценява какво представляваше Ирайн за нас.

Дрезгав смях се разнесе иззад маската:

— Твърде късно признание.

Скулите на Фарел се изопнаха, той започна да разтърква недъгавата си ръка и се обърна към госта:

— Предполагам, че след като я получихте, няма да я видим повече.

— Това зависи само от жена ми.

Фарел хвърли дързък поглед към него, взирайки се в черната маска.

— Значи няма да имате нищо против, ако ви посещаваме?

— Вратите на Сакстън Хол не са заключени с вериги.

Фарел реши да се пошегува:

— В такъв случай трябва да има някаква причина, поради която тя все още не е избягала оттам. Оттук побягна съвсем наскоро. А и вие не сте баш... — Той преглътна, усетил навреме, че ще обиди жестоко госта. — Мисля...

— Повикайте баща си — заповяда кратко лорд Сакстън.

Той повлече сакатия си крак и влезе в гостната стая, където намести грамадното си тяло на един стол пред камината. Хванал с едната си ръка дръжката на бастуна, той внимателно оглеждаше разхвърляната къща. Всевъзможни дрипи бяха разпръснати наоколо, а върху масата имаше мръсни съдове. Беше съвсем ясно, че Ирайн липсваше на двамата мъже не само като готвачка, но и като прислужница.

Ейвъри забави малко крачка, преди да влезе в гостната, и се опита да овладее изражението на лицето си, за да не проличи, че изпитва страх от своя зет.

— Ах, милорд! — поздрави той с престорено въодушевление. — Както виждам, вече сте се разположили удобно.

— Не съвсем!

Кметът го изгледа смутено. Просто не знаеше как да се държи.

— Предполагам, че сте дошли да се оплачете от дъщеря ми. — Той вдигна ръка, като че ли да се закълне в своята невинност. — Каквото и да е направила, аз нямам вина. Причината трябва да се търси у майка ѝ, тъй като тя пълнеше главата на момичето с какви ли не глупости. Много учене и ограмотяване не води до нищо добро при жените. Изобщо не беше необходимо да знае толкова много.

Когато лорд Сакстън заговори, гласът му беше предразполагащ като северен вятър през зимата.

— Вие я продадохте много евтино, кмете. Сумата от пет хиляди фунта беше само частица от това, което бях готов да платя. — В смеха

му нямаше никакъв хумор. — Както и да е, загубата си е ваша. Всичко е свършено и аз получих това, което исках.

Ейвъри бавно седна на стола зад себе си, без да може да затвори зейналата си от почуда уста.

— Искате да кажете... Вие бихте... платили повече за нея?

— Щях да утрия сумата, без много да му мисля.

Кметът зашари с поглед из стаята. Изведнъж се почувства ужасно зле.

— Да... да, та тогава щях да съм богат човек!

— На ваше място не бих разчитал толкова много на това. Парите сигурно нямаше да ви стигнат за дълго.

Ейвъри го гледаше втрещено, но не беше в състояние да схване обидата.

— И след като няма от какво да се оплачете, защо тогава сте дошли?

— Бих желал да протоколирате, че е извършено покушение срещу каретата ми. — Лорд Сакстън забеляза изненадата на събеседника си и продължи: — Връщах се от Уиркинтън заедно с жена си, когато разбойници се опитаха да ни нападнат. За щастие бях подготвен за такова нещо.

— Вашата карета ли, милорд?

— Точно така.

— И казвате, че сте ги очаквали?

— Не точно в този момент. Но предположих, че рано или късно ще се опитат да се доберат до моята карета.

— Тъй като ви гледам, че седите пред мен и разказвате, предполагам, че изходът не е бил добър за нападателите.

— Двама от разбойниците бяха убити, а и останалите доста си изпатиха.

— Не съм чул нито дума за това.

— Като кмет вие явно не сте много в течение на нещата.

Ейвъри тъкмо се канеше да избухне, когато срещна студения, пронизващ поглед и почувства как смелостта му се изпарява.

— Шерифът има задължението да ми докладва за всичко, което става в околността.

— В такъв случай може би щеше да е по-добре, ако бях потърсил шерифа. — Гласът на лорд Сакстън прозвуча студено и делово. — Но

все пак си помислих, че може би ще се зарадвате да узнаете, че Ирайн е в безопасност.

— Ах... много добре, но аз знам, че тя винаги чудесно се е грижила за себе си. Никога не съм се безпокоил за нея. Тя е силна... и енергична.

Облечената в кожа ръка се сви и стисна още по-здраво дръжката на бастуна. Измина известно време, докато лорд Сакстън отговори.

— Малко са бащите, които имат такова голямо доверие в своите дъщери. — Прозвуча кратък, ехиден смях. — Но това би могло лесно да се изтълкува като липса на грижи.

— Какво? — Ейвъри беше напълно слиян.

— Е, добре. — Лорд Сакстън се надигна. — Ще си тръгвам вече. Имам още неща за уреждане в Йорк.

— Е... милорд... — започна Ейвъри, кашляйки силно. — Питам се вие като съпруг на моята дъщеря и изобщо... дали не бихте могли да отделите някой и друг фунт за нейното семейство. В последно време късметът ни, на сина ми и моят, нещо не беше много добър, та хич не успяваме да свъртим някоя пара, която да наречем своя. Освен туй трябваше да продадем и стария Сократ... пък и вие впрочем нали казахте... че сте щели да платите и повече...

— Вашата дъщеря има на разположение достатъчно джобни пари. — Тонът на Негова Светлост беше доста остър. — Ако тя желае да ви подпомогне, може да го направи. От мен няма да получите нищо без нейно съгласие.

— Вие позволявате на една жена да се разполага с парите ви? — избухна изненадано Ейвъри.

— Нейното семейство си е нейна работа — отговори грубо лорд Сакстън.

— Откакто я продадох, тя ми е много обидена.

— Това, господин кмете, си е ваш проблем, не мой.

По-малко от час след като лорд Сакстън беше отпътувал с каретата си на изток към Йорк, по южния път откъм Уиркинтън пристигна, уморен и напълно изтощен от пътуването, Кристофър Сатън. Той отведе своя изнемощял кон в обора зад странноприемницата и заповяда на момчето да се погрижи много

старателно за животното. За награда му подхвърли монета от два пенса.

Кристофър тъкмо беше излязъл от обора, когато някой го дръпна за ръкава и привлече вниманието му. Той погледна встрани и видя беззъбия Бен, който го гледаше с широка усмивка на зачервеното си лице.

— Не съм ви виждал повече от седмица, господине — измърмори старият морски вълк. — Дъртият Бен вече си беше помислил, че сте пукнали. Много ли работа имахте?

— Трябваше да нагледам кораба си в Уиркинтън. — Кристофър не се спря, нито пък забави крачка. — Само добрите умират рано, Бен. Ние с теб още много пъти ще видим изгрева на слънцето.

Те продължиха да вървят по късия коридор, който отвеждаше в кръчмата, и се настаниха на маса до прозореца. Очите на Моли светнаха, щом разпозна новия гост. Тя свлече блузката от раменете си и я плъзна надолу към гърдите, а когато Кристофър поръча две кани бира, тя му хвърли кокетна усмивка. След няколко секунди се върна обратно и остави питиетата на масата.

— Вече си мислех, че сте напуснали завинаги стария Маубъри, господине — каза тя с глезен, сладникав глас и хвана с две ръце ръба на масата. После се наведе напред и му позволи лично да се запознае с напращелите й гърди. — Щях да бъда много натъжена, ако не бяхте се върнали.

Кристофър погледна нагоре към огромното деколте, което откриваше едрите зърна на гърдите й. Той се облегна на стола и хвърли няколко монети на масата.

— Само за бирата, Моли. Това е всичко.

Тя се изправи ядосано и се отдалечи. Нямаше представа с какви фусты се забавлява той, но беше ясно, че която и да е дамата му, тя подронваше неговия мъжки авторитет. Иначе как да си обясни човек, че един толкова красив мъж, и то в разцвета на силите си, може да отхвърли такова великодушно и недвусмислено предложение.

Езикът на Бен се плъзна по устните, когато вдигна чашата с бира.

— Господине, вие се отнасяте с мене като родна майчица. Бог да ви благослови. — Той отпи една голяма глътка и остави обратно чашата. С въздишка на наслада избърса устата си с опакото на ръкава.

— Та така значи! Нямахте ви тук и пропуснахте всичко, което се случи при нас.

— Струва ми се нещо? — Кристофър сръбна с наслада от бирата, наблюдавайки придружителя си със спокойно очакване.

— Да, господине! — Бен се радваше за възможността да докладва всичко на своя благодетел. — След като лорд Сакстън се ожени за дъщерята на кмета, станаха сума неща. Вчера една банда разбойници ги нападна.

Кристофър смръщи вежди и попита:

— Има ли някой ранен?

— О, госпожата естествено била заедно с него, това е ясно. — Бен се изкиска и навеждайки се към Кристофър, продължи: — Но вие не се притеснявайте за нея, тя само се е поизплашила от крадците. Негова Светлост лордът пратил няколко от тях на небето, а останалите си плюли на петите и побягнали. — Гласът на Бен се сниши и той дрезгаво зашепна. — Туй означава, че никой не може да му избяга.

Кристофър все още обмисляше последните новини, когато мислите му бяха прекъснати от тропот на копита. Бен стана, погледна през предния прозорец и бързо се върна обратно.

— Аз ще... ех... ще се видим по-късно, сър.

Той гаврътна припряно остатъка от бирата и се скри в мрака на задното помещение. Примъкна един стол до стената и едва седнал, веднага се престори на заспал.

Малко след това вратата се отвори и Тими Сиърс се втурна с трополене в крчмата. Непосредствено след него влезе Хагарт, който доволно огледа помещението и без малко не се строполи, когато видя Кристофър, седнал на масата до прозореца. Той хвана Тими за ръкава и започна да жестикулира с ръце, тъй като явно изпитваше затруднение да намери подходящите думи. Приятелят му се обърна да разбере коя е причината за неговата възбуда и рижите му вежди веднага хвъркнаха нагоре.

— Ранен съм — обясни Тими и бързо разтвори палтото си, за да покаже, че едната му ръка е омотана в превръзка и виси на врата.

— Виждам — отвърна спокойно Кристофър и продължи да оглежда мъжа срещу себе си. Вълненото палто на Тими, възкърсо на дължина и в ръкавите, се беше опънало върху широките му рамене. Дрехите му бяха измачкани, като че ли ги беше облякъл влажни след

пране, а обувките му изглеждаха мокри и върховете им се бяха извили нагоре.

Моли, изпълнена с любопитство, си проправи път към него.

— Как си, Тими, съкровище мое? Изглеждаш така, сякаш те е прегазило цяло стадо свине.

— То... почти, Моли. — Той я прегърна със здравата си ръка и промърмори полугласно: — Тези проклетите идиоти... — След това се изкашля гръмко и каза така, че всички да чуят: — Не! Моята пощуряла стара кранта се подхлъзна на едно заледено място и ме стовари на земята.

Хвърляйки нервен поглед към онзи янки, Хагарт се примъкна до бара и промърмори:

— Бих искал да видя как е станало.

Тими се вторачи в придружителя си, но веднага след това забрави за него и вдигна превързаната си ръка.

— Не е счупена, а само навехната. Да, ама конят ми стъпи върху нея и трябваше да му тегля куршума.

— Само заради това? — Моли невинно погледна към него.

— Искам да кажа, че той си счупи крака и аз трябваше да го застрелям от милост.

— А как дойде, щом си убил коня?

— Взех си друг — изпъчи се Тими. — По-добър от старата кранта.

— Ха, ловя се на бас, че си го откраднал! — засмя се Моли. — От кого го задигна този път?

Лицето на Тими се помрачи и той погледна свирепо към нея.

— Ако си мислиш, че съм тръгнал да крада... Я виж тук! — Той бръкна с два пръста в джоба на жилетката си. — Донесъл съм ти нещо.

Той вдигна високо чифт златни обици и ги размаха пред очите ѝ, които изведнъж станаха още по-големи и придобиха нежен блясък. Моли внезапно изгуби всякакво желание да се шегува с него, дори и Кристофър Сатън за момент изчезна от мислите ѝ.

— О, Тими, ти си толкова добър към мен! Винаги ми носиш подаръци и ми оказваш внимание. — Тя взе от ръката му едната облица и я сложи до ухото си. — Искаш ли да се качиш горе с мен? — Тя кимна с глава към стълбата. — И... тъъ... да видиш как ми стоят?

— Не знам — отвърна Тими равнодушно. — Къде искаш да ги носиш тези неща?

— Защо? В моята стая, разбира се. — Моли го изгледа учудено и сбърчи чело. След това го потупа леко по нараненото рамо и той издаде болезнен вик. — Ах, Тими! Ти винаги ми доставяш удоволствие! А сега ела!

Моли вдигна полите си и припна по стъпалата. Тими не се нуждаеше от друга покана, за да я последва.

Нощта беше тъмна и Тими Сиърс не можеше да намери покой. Животът му в последно време не беше особено щастлив. Биеха го и го раняваха — кога по-рано беше търпял такова нещо? Бяха го унижили пред приятелите му. И като че ли всичко това не беше достатъчно, ами и жена му започна да му създава неприятности. Някой от тайфата, може би този безмозъчен Хагарт, ѝ беше казал, че Тими е участвал в търга. А жена му с пресметливия си ум беше решила, че той явно има много пари. И какво беше последвало? Един дълъг списък с почти хиляда неща, от които имаха нужда: нови керемиди за покрива, нови прибори за храна, нови столове, които да заменят добрата стара пейка, която толкова години им беше служила, един топ плат, конци за шиене, игли, нов казан за огнището, тъй като старият беше опасно изтънял на дъното... и така нататък, и така нататък...

Тими седна на леглото и прекара пръсти през сплъстената си коса. Какво си мислеше тази жена, кой беше той, че да ѝ осигури такъв луксозен живот... като някой си... Кристофър Сатън! Името се надигна в съзнанието му като вълна и го разгневи до дъното на душата му.

— Само интригантства и създава недоволство сред хората от Маубъри — измърмори той. — Да напада младежите, да обвинява самия кмет в измама и най-накрая да му измъкне под носа парите от продажбата на момичето! А на Ейвъри не му остана нищо друго, освен да се напие хубавичко!

Сиърс се усмихна под мустак и изпълнен със завист, просъска през зъби:

— Как успя да направи всичко това този янки? Откакто пристигна тук, стана толкова важен, като че ли е лорд Талбот или пък

оня надменен Сакстън...

Тими издаде напред брада и сбърчи чело, което показваше, че е налегнат от много важни мисли: „Не, това беше съвсем друга история“. Той потърка ръката си, когато отново се появи болезненият спомен за падането в леденостудената вода. Почти беше успял с един замах да ликвидира всички слухове за съществуването на духа на онзи човек, а ето че планът му се провали. Сега търсеше отмъщение.

— Така или иначе той ще ми плати!

Тими стана внимателно от леглото, за да не събуди жена си. В последно време тя се беше показала като любяща съпруга и тази прекалена любвеобилност му беше вече омръзнала. А освен това наскоро ѝ беше паднал още един зъб и той не можеше да свикне с усмивката ѝ.

Стомахът му се обаждаше шумно, когато мазното зеле от вечерята бълбукаше в него. Той предпазливо отвори задната врата и се запъти към тоалетната, като внимаваше къде стъпва. Кучетата му имаха навика да разхвърлят отпадъци из цялата къща и Тими не искаше да настъпи нещо гадно.

Клозетът не беше на голямо разстояние от къщата, за да се стига бързо до него, но все пак беше достатъчно отдалечен, за да не мирише. Той намери безпрепятствено пътя и отвори скърцащата врата. Настани се удобно вътре и потъна в замечтано, полубудно съзерцание. Обаче нещо се раздвижи отвън и той наостри уши. Като че ли някакъв кон тропаше нетърпеливо с копита. Тими стана, наведе се напред, отвори вратата и се заозърта на всички страни.

Отначало нощта беше непрогледно тъмна. След това се появи лек ветрец и между плуващите облаци се прокрадна лъч лунна светлина, който освети двора. Сиърс едва си пое дъх и без малко не изкрещя от страх: в сребристите отблясъци на луната се виждаше един огромен черен кон, от чиито очи като че ли хвърчаха бели пламъци. Върху гърба си той носеше някакво създание с огромни, прилични на сенки криле, излизащи от раменете му, което сякаш искаше да се откъсне от коня и да полети във въздуха.

Дрезгав вик се изтръгна от гърлото на Тими и той се скри обратно в клозета. Кракът му докосна седалката и без да се бави, събрал сили като за трима мъже, той врхлетя срещу тънките дъски, от

които се състоеше задната стена на тоалетната. Щом докосна земята, той панически се затича към един гъст трънак.

Зад гърба му прозвуча гръмогласен страховит кикот и той хукна с удвоени сили. Не се спря дори когато се вмъкна в храсталака, и не забеляза, че тръните бяха изпокъсали дрехите му и го бяха издрали целия.

По-късно той тържествено се закле, че е чул непосредствено зад себе си тропота от копитата на призрачния ездач. Жена му се засмя и потвърди с кимване на глава, че се е прибрал у дома в четири часа сутринта. Приятелите му от кръчмата „При глигана“, които познаваха склонността му да преувеличава, прикриваха смеха си в чашите, след което със сериозни лица на всеослушание заявяваха, че смелостта му била учудваща, като се има предвид появилото се насреща му крилато чудовище.

Лорд Сакстън отсъстваше вече четири дни и макар че Ирайн беше изцяло заета с новите си задължения като господарка на замъка, постепенно почувства, че започва да ѝ доскучава зад каменните стени. Тя се сети, че мъжът ѝ беше наредил да отделят за нея един кон. Като си спомни това, веднага облече костюма си за езда и слезе долу, за да даде нареждания на Кийтс.

Откакто беше пристигнала в Сакстън Хол, тя още не беше ходила в обора, макар че идеята за бягство ѝ беше минавала през главата. Питаше се обаче докъде би могла да стигне с някой от конете на мъжа си. Страхът, който я обземаше при мисълта за последствията и за невъобразимия му гняв, я караше да се прости с тази често спохождаща я мечта. Единственото място, където се надяваше, че ще намери сигурност, беше при Кристофър Сатън, но гордостта ѝ не би позволила той да се наслаждава на такава победа. Ако наистина изпитваше нещо към нея, най-малкото щеше да се противопостави по някакъв начин на срамния търг. Вместо това той с най-голямо удоволствие си прибра парите от дълга и не се възпротиви срещу факта, че я продадоха на друг мъж. При последната им среща той не беше оставил у нея впечатлението, че държи тя да бъде свободна. Ако сега отидеше в дома му, готова да му даде всичко, това щеше да го направи само още по-високомерен. Ирайн ни най-малко не се

съмняваше, че връзката с него би била за нея вълнуващо и лудо приключение, но също така беше сигурна, че за него това ще е само поредният мимолетен роман. Веднага щом се появи друга жена, която да му хареса повече, той щеше да сложи край на всичко. По-добре беше да си спести това унижение и да не се влюбва безнадеждно в него.

Когато влезе в обора, Ирайн видя едно около петнадесетгодишно момче, на ръст колкото нея, да чисти вътре. То се изправи, щом чу, че вратата изскърца. Ококори очи и мигом дотича, свали си шапката и застана пред нея. После наведе няколко пъти главата си надолу, правейки по всяка вероятност нескопосан опит за поклон. Любезната гримаса върху лицето му я накара да се засмее.

— Ти ли си Кийтс? — попита тя.

— Тъй вярно, мадам — отговори момчето и отново се поклони.

— Мисля, че досега не сме се виждали. Аз съм...

— О, знам коя сте, мадам. Вече ви видях да влизате и да излизате... и с ваше позволение, мадам, трябва да съм сляп, че да не забележа една толкова красива дама.

Ирайн се засмя.

— А, така значи. Благодаря ти, Кийтс.

Лицето му стана още по-червено и опиянен от собствената си смелост, той посочи към една кобила с бели юзди, заемаща близкия бокс.

— Господарят каза, че може би ще яздите Моргана. Искате ли да я оседлая за вас, мадам?

— Ще бъде чудесно.

Ако можеше, устата му би се разтегнала в още по-широка усмивка. Той нахлупи шапката на главата си и се залови с удоволствие за работа. След това вдигна дъсчената преграда и изведе кобилата навън, за да може Ирайн да я огледа. Изглежда, животното имаше спокоен и благ характер и доверчиво потърка ноздри в ръката на момчето. И все пак беше от такава класа, че горкият Сократ изобщо не би могъл да се сравнява с нея. Кобилата беше почти черна, с мека копринена козина, дълга грива и пищна опашка.

Ирайн я потупа по тъмния врат.

— Прекрасна е.

— Да, наистина, мадам. Тя е ваша. Така каза господарят.

Ирайн беше поразена. Никога преди това не беше притежавала кон и дори в мечтите си не смееше да се надява, че някога ще може да има собствено животно, и то с красотата на Моргана. Подаръкът ѝ достави огромна радост и я накара още по-силно да осъзнае щедростта на мъжа си. Макар че тя още не беше удовлетворила неговите желания съгласно брачния обет, потокът от подаръци не секваше. Колкото и страшни да бяха белезите му, той все пак изглеждаше някак по-добре от Смадли Гудфийлд и всичките останали кандидати.

— Бихте ли желали и аз да дойда с вас, мадам? — попита Кийтс, когато кобилата беше напълно готова.

— Не, не е необходимо. Няма да се бавя много, а и нямам намерение да се отдалечавам от замъка.

Кийтс преплете пръстите на двете си ръце и направи нещо като стъпало, върху което тя да постави малкото си краче, за да възседне кобилата. С каква лекота само господарката се метна на седлото! Сякаш беше перце, докоснало съвсем леко ръцете му. Докато се отдалечаваше, той стоеше до вратата на обора и гледаше след нея, за да се убеди, че може да се справи с животното. След това, подсвирквайки с уста някаква бодра мелодия, се залови отново за работа. Току-що се беше уверил, че господарят си беше избрал жена със същата сигурна и точна ръка, с която избираше най-добрите коне. Беше дяволски приятно човек да гледа как тази дама язди своята кобила.

Ирайн се помъчи да заобиколи покрай черните развалини на източното крило, когато препускаше около къщата. Те ѝ напомняха за неподвижната маска на мъжа ѝ и за нейната неспособност да изпълни съпружеските си задължения. Студеният въздух хапеше лицето ѝ, когато прекосяваше мочурищата, и все пак тя се усещаше свободна, изпълнена с жизненост и вдишваше с пълни гърди студената свежест. Кобилата беше бърза и много бодра и с готовност се подчиняваше на всяко нейно движение. Ирайн имаше чувството, че двете са едно цяло, и напрежението от изминалите седмици, през които живееше като окована във вериги, изчезна.

След почти час волно препускане тя отново стигна до една долчинка откъм източната фасада на къщата, обградена от три страни с

гористи планински склонове. Беше пуснала кобилата да тича в лек тръс, когато далечен лай на кучета привлече вниманието ѝ. Сърцето ѝ заби двойно по-бързо, като си спомни ръмжащите кучешки муцуни с остри зъби. Врълетяха я лоши предчувствия, макар че зад склона се виждаха стените на замъка. Но тя беше твърде далече, за да очаква помощ оттам, ако се наложи.

Трябваше да се бори с обзелата я паника, докато обръщаше кобилата и я насочваше по обратния път през дола. Страхът ѝ понамаля, когато приближи горичката. След няколко минути щеше да си бъде вкъщи на сигурно място. Започна да се успокоява, без да подозира нищо за очите, които я наблюдаваха от храсталака.

Тими Сиърс се усмихна под мустак и потърка навехнатата си ръка. Отмъщението към така наречения лорд Сакстън щеше да му се услади много, ако успееше да се позабавлява с тая женска. А щом си помислеше колко я желае и онзи янки, струваше му се, че отмъщението му ще бъде двойно по-сладко.

Тими пришпори коня си така, че той се понесе с бясна скорост през гората, разхвърляйки около себе си клони, и застана на пътя на Ирайн, която изпищя от изненада. Кобилата се подплаши и се опита нервно да заобиколи това неочаквано препятствие, а Ирайн едва успя да я овладее отново. Тими протегна дългата си ръка и улови юздите на коня ѝ. Но тя толкова се ядоса на нахалството му, че вдигна камшика и го шибна по китката.

— Долу ръцете от мене, селска дрипа такава! — Тя обърна кобилата, така че Тими да не може да достигне юздите, и му хвърли свиреп поглед през рамо. — Диваци и техните потомци нямат какво да търсят в това имение. Изчезвай!

Тими облиза раната на ръката си и отправи пронизващ поглед към нея.

— За една женска, разиграна на търг на пазара, сте станала твърде високомерна!

— Както и да са се стекли обстоятелствата в моя живот, Тимъти Сиърс — отвърна тя остро, — в никакъв случай не мога да го сравня с твоя. Ти си свикнал безогледно да се нахвърляш срещу хората и твърде често си позволяваш да нахълтваш без разрешение в имението на мъжа ми.

— А сега върху неговата земя ще си направя удоволствието с една изтънчена лейди.

Ирайн имаше чувството, че игли се забиват в гръбначния ѝ стълб, а в стомаха ѝ се е свила ледена топка. Беше слушала достатъчно истории за Тимъти Сиърс и знаеше, че е опасен разбойник. За да се отскубне от него, тя се опита да обърне кобилата, но Тимъти като че ли само това чакаше. Той пришпори коня си и се озова плътно до нея, преди тя да успее да избяга. Ирайн обаче още държеше камшика в ръка и го пусна в действие с дива ярост, шибайки натрапника през ръцете и лицето.

Вместо да побегне, Тими извъртя ръка и ѝ нанесе силен удар между раменете. Ирайн имаше чувството, че се задушава, но продължи да се бори да се закрепи на седлото, въпреки че едва удържаше кобилата. Тими се опитваше да я свали от коня, успя да я сграбчи за рамото, при което съдра ръкава на дрехата ѝ. Ирайн отново изплющя с камшика, този път повече от ярост, отколкото от страх. Бе решила да не се остави този селяндур да я повали. Удари го с дръжката по бузата, после издърпа ръката си и силно шибна коня му по задницата. Тими едва не падна от седлото и изпусна юздите. Почувствала се освободена от хватката му, Ирайн силно смушка с пети кобилата си, така че тя подскочи и хукна напред.

— Проклетата пачавра! — изръмжа Тими и препусна след нея. — Ще ми платиш за това!

Изведнъж във въздуха проехтя оглушителен изстрел. Ирайн уплашено се приведе над шията на коня, мислейки, че Тими стреля по нея. Тогава забеляза с крайчеца на окото, че някакъв друг кон изскочи от гората, и позна, че това е Бънди. Той пълнеше пушката си в движение.

— Само да ми дойдеш, проклет мръсник! — извика Бънди. — Само се приближи и ще те натъпча с олово.

Тими Сиърс видя как мъжът издърпа шомпола и сложи пръст върху спусъка, готов за стрелба. Без да губи време, той обърна коня, приведе се ниско над гърба му и като бесен го удари отстрани с шапката си, препускайки с всичка сила, за да избегне следващия изстрел. Нов гръм раздра тишината и Тими почувства облекчение, като чу секунда след това ехото му. Той злорадо се захили, когато зад гърба му се разнесе силно проклятие. Но знаеше, че мъжът ще зареди

пушката отново, ето защо реши да не губи време да му отвърща. Друг път ще има възможност да се позабавлява с тая женска и се закле, че тогава ще я накара жестоко да съжалява.

Ирайн обърна коня си така, че да наблюдава отдалечаването на Тими Сиърс. Последното, което видя от него, бяха разветите пешове на палтото му, след което той изчезна зад хълма.

Бънди спря коня си до нея и загрижено попита:

— Всичко наред ли е, мадам? Той нарани ли ви?

Тя трепереше от възбуда и само успя да поклати глава вместо отговор.

— Този Тими Сиърс е отвратителен тип — каза Бънди и тръгна нагоре по хълма, зад който току-що беше изчезнал рижиът. Но само ядосано въздъхна и изпъшка от разочарование.

— Негова Светлост нямаше да го изпусне.

С все още треперещи устни, Ирайн не беше в състояние да зададе никакъв въпрос.

— Добре, че двамата с господаря се върнахме навреме, мадам.

— Лорд Сакстън се е върнал? — най-после успя да попита тя.

— И щом видя, че ви няма, ме изпрати да ви потърся. Никак няма да му хареса, като му разкажа какво се е случило. Никак!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Високо на небосклона светлата луна обкръжаваше със сребристо сияние черните облаци и хвърляше причудливи сенки долу върху хълмовете. От морето духаше силен бриз, който се носеше над сушата, свистеше в короните на дърветата и с леко бучене минаваше над тресавището. Тук-там все още се забелязваха малки къщурки, сгущени една до друга, чиито светлини постепенно изчезваха в тъмнината. Но въпреки шума на вятъра се долавяха някакво сънливо спокойствие и приятна сигурност. Никой не беше чул силния тропот от копитата на дивия черен жребец и не беше видял тайнствения му ездач, облечен в дълъг плащ с качулка, който прищпорваше жребеца напред в бесен, главоломен галоп. Със страхотна бързина животното се носеше заедно с вятъра по тясната пътека през долината. Копитата му святкаха като живак на бледата светлина, а козината му променяше блясъка си заедно с равномерно движение на мускулите му. Широко отворените му ноздри и пламтящите му очи напомняха чудовищен дракон, втурнал се по следите на плячката си, а мълчаливата фигура върху гърба му засилваше впечатлението, че двамата са се впуснали в някакъв лов, при който борбата ще бъде на живот и смърт. Развяващата се мантия на човека наподобяваше крила, но въпреки това конят и ездачът оставаха на земята и препускаха шеметно без забавяне и почивка.

Недалеч оттам в една малка колиба дебелата стопанка изпълзя от разхвърляното си легло, защото хъркането на мъжа ѝ не ѝ даваше да заспи. Тя хвърли няколко буци торф в огъня и се отдръпна назад, за да погледа издигащите се нависоко пламъци. Неочаквано обезпокоена, тя потръпна и се озърна наоколо. Почувства някаква студенина в пълния си стомах, неопределено предчувствие за нещо ужасяващо, което се задава. Тя затътри пантофите си по пръстения под и си наля чаша силна, тъмна бира. След това се върна при огнището, облегна едрото си тяло на грубо изработената маса и сръбна от питието, взирайки се в златистите пламъци.

Чашата ѝ беше още наполовина пълна, когато тя извърна глава, заслушана в някакъв далечен тропот. Гръмотевица ли беше това? Или може би вятърът?

Тя отново вдигна чашата към устата си, но спря и този път различи по-ясно шума. Той ставаше все по-силен, по-отсечен и по-равномерен... точно като тропот на конски копита.

Жената остави с трясък чашата на масата и забърза към прозореца, за да отвори капациите. Едва доловим хриптящ вик се изтръгна от гърлото ѝ, когато съзря черното видение, изскочило из сенките на дърветата. Широкият плащ на ездача се развяваше над гърба му и изглеждаше, сякаш конят и човекът ще връхлетят върху къщата. Тя обезумя от страх, долната ѝ челюст увисна и със зейнала уста видя как конят изведнъж спря точно пред вратата. Враният жребец се изправи на задните си крака и размаха блестящите си копита във въздуха, а заплашителното му цвилене прониза тишината на нощта.

Жената изкрещя и се люшна към прозореца, ръцете ѝ обхванаха шията, лицето ѝ застина като страховита маска. Черната качулка закриваше главата на конника, но тя беше сигурна, че е видяла захилен череп. Приличаше ѝ на ангела на смъртта, дошъл да я прибере.

— Тими! Той пак е тук! Тими! Събуди се! — хленчеше тя отчаяно. — О... добрият ми Тими! Нито за миг не съм се съмнявала в историята, която ми разказа!

Тими Сиърс с мъка се надигна от възглавницата и разтърка очи, докато най-сетне съзря жена си. Ужасът, изписан по лицето ѝ, го накара бързо да се разсъни. Започна да подскача в усилието си да напъха крака в бричовите и куцукайки, се приближи до прозореца, за да види какво я е изплашило толкова. Сърцето му едва не спря да бие, когато съзря причината на нейния ужас.

— Тими Сиърс! — Зловещият глас накара Тими да усети ледени тръпки по гърба си. — Излез напред и умри! Ти си убиец и адът те очаква!

— Това е онзи, когото видях! — извика Тими. — Но кой си ти?

— Смъртта! — изкряска жена му ужасено. — Той иска да ни прибере!

— Залости капациите на прозореца! Няма да го пуснем да влезе!

— Тими Сиърс! — гръмко прозвуча гласът. — Излез навън и умри!

— Няма да изляза! — изкрещя Тими и затвори капаците.

Зловещ смях процепи в нощта.

— Тогава стой и изгори. Стой вътре и стани на въглен, дяволе!

— Иска да подпали къщата! — Гласът на Тими стана неузнаваем.

— Той иска теб! Не мен! — хленчеше жена му. Тя отвори вратата и преди още мъжът ѝ да успее да я спре, беше изхвъркнала от къщата. Бягайки по пътя, тя се обърна и извика: — Няма да се оставя да изгоря заради един убиец!

Тими грабна брадвата и се втурна към вратата. Да изгори жив му се виждаше много по-ужасно от един бърз, смъртоносен удар. Беше видял веднъж човек да гори, обхванат от пламъци, и макар че тогава се забавляваше от гледката, сега би направил чудо, за да избегне подобна участ. А и така смъртта първо трябваше да го хване, пък колкото до самия бой, той винаги се бе справял добре.

— Внимавай, кучи сине! — изръмжа той. — Аз не съм толкова лесна плячка.

Заплашителен смях прокълхна в долината:

— Тими Сиърс! Аз съм дошъл, за да си отмъстя и да изпълня смъртното ти наказание. Не един отнет живот тежи на съвестта ти и ще бъде по-справедливо, ако и твоята смърт е по-бавна.

Мечът изхвъркна със свистене от ножницата, след което студената стомана заблестя на лунната светлина, а смъртта тъй леко се плъзна от коня, сякаш това бе игра на сенки в тъмната гора.

— Какво искаш? — изръмжа Тими. — Нищо не съм ти направил!

— На мене не, но на другите, Тими. Ти убиваше и ограбваше най-добрите хора и сега ще си платиш всички сметки.

— Кой си ти? Кой си ти?

— Спомняш ли си как подпали господарската къща, Тими? Спомняш ли си мъжа, когото гледаше как гори?

— Невъзможно е да сте този мъж! — Ужасен и невярващ, Тими разтърси глава. — Той е мъртъв! Мъртъв е! Повярвайте ми! Аз лично го видях как умира! Той изгоря! Той крещеше, когато падна в пламъците! А има и други, които видяха това!

— И кои са тези хора, Тими, които могат да потвърдят, че са ме видели? Не стоя ли аз сега пред тебе и не ти ли казвам, че ти извърши

пъкленото дело?

— Само дух би могъл да се спаси от пламъците!

— Сега ти го виждаш, Тими! Твърде късно е!

— Милостиви боже, вие сте неговият дух! Дори и гласът ви звучи като неговия.

— Аз дойдох, Тими, да те взема при мен в ада!

— Не е честно, ако ще бъда само аз! Мога да ви назова още дузина, че и повече, които бяха с мен!

— Много добре, точно това искам да чуя сега от теб, преди да наточа меча си в твоята брадва.

Тими се наведе, хлипайки, докато мечът, който той нито можеше да пресрещне, нито да спре с тежката си брадва, свистеше около него и от време на време го докосваше.

— Е, разказвай, Тими, докато не е станало твърде късно. Не разполагаш с много време на тази земя.

Смъртта вече го заобикаляше и на него му се струваше, че го обгръща с черния си плащ и че нощта е изпълнена с нейния ехиден смях. Въпреки студения нощен въздух Тими сякаш усещаше горещите пламъци, които щяха да го пекат в ада. Той падна на колене, захленчи и взе да моли за живота си. После бързо заразказва всичко, за което си спомняше и за което досега не беше имал смелост да си признае.

Нежно ухание на рози изпълни стаята, когато парата, вдигаща се от горещата парфюмирана баня, се разнесе във въздуха. Водата беше топла и действа добре на схванатите мускули на Ирайн. Тя се протегна във ваната и облегна глава на ръба, изцеждайки водата от гъбата върху раменете си, които Тими Сиърс беше наранил грубо.

Мислите ѝ се върнаха към мига, в който тя влезе вкъщи и завари съпруга си в тревожно очакване пред камината. Когато я чу да се приближава, той се обърна и произнесе името ѝ. Думите обаче се спряха в гърлото му, когато съзря разкъсания ѝ костюм за езда. Бънди вървеше на две крачки след нея и отговаряше на въпросите, докато Ирайн наблюдаваше как облечените в кожа ръце на лорда се свиваха в здрави юмруци. Преди да се обърне към нея, той процеди груба ругатня по адрес на Тими Сиърс и се закле да си разчисти сметките с него. Ирайн беше готова да чуе всички възможни упреци за

непредпазливостта си. За най-голяма изненада обаче нищо подобно не последва. Вместо това лорд Сакстън показва истинска загриженост и я накара да седне, наливайки ѝ глътка бренди. Когато тя отпи от сгряващото питие, той застана до нея и започна тихо да ѝ говори разни незначителни неща, докато тя постепенно се отпусна от напрежението. По-късно той се отби отново в стаята ѝ, но само за да ѝ пожелае лека нощ и да обещае, че ще дойде да я види на другия ден.

Сега, излегната във ваната, Ирайн чу с известно смущение, че вратата се отвори, но после разпозна бързите крачки на Теси. Тя се успокои, благодарна, че все още не е дошъл часът за неговото посещение. Стъпките почти не се долавяха, защото момичето вървеше по килима, чу се обаче скърцането на двукрилата врата. Теси донесе няколко чисти, ухаещи ленени кърпи и ги остави до ваната. После извади от шкафа леко парфюмирано тоалетно масло.

Ирайн се подчини на акуратността на Теси и излезе от ваната. Момичето веднага дойде и се залови да подсушава тялото ѝ, като го изтриваше внимателно с фините ленени кърпи. След това Теси втри в кожата ѝ уханно масло и започна да масажира гърба ѝ с леката си ръка, а Ирайн повдигна разпуснатите си къдрици, за да ги предпази от маслото. Бялото ѝ тяло, порозовяло от банята, блестеше в нежната светлина на утринното слънце, а съвършенството на стройните ѝ крака и на пълните ѝ, зрели гърди се разкриваше пред очите на този, който я наблюдаваше.

Внезапно Теси се сепна и когато Ирайн се обърна, за да узнае причината за нейната уплаха, забеляза тъмния силует на мъжа си, изпълващ отвора между кадифените завеси. Неговото неочаквано появяване винаги я смущаваше и сега сърцето ѝ отново заби по-силно.

— Добро утро, любов моя. — Приливът на ведро настроение в дрезгавия му шепот не можеше да остане незабелязан.

Ирайн отговори с едва доловимо кимване, търсейки крадешком нещо, с което да се покрие. Използваните кърпи лежаха скупчени на пода до краката му, а роклята ѝ бе останала на стола пред тоалетната масичка и тя не можеше да я достигне.

Лорд Сакстън пристъпи непринудено напред, отиде точно до този стол и при сядането затисна част от роклята. Ирайн използва случая, за да си я вземе, и се помъчи да се държи естествено, докато Теси напрегнато се опитваше да продължи работата си. Нарастващо

безпокойство обхвана камериерката, когато безизразната маска се обърна право към нея. Потискащият външен вид на господаря беше в пълен контраст със съвършената голота на господарката й. Младото момиче не можеше да издържа повече на напрежението, смотолеви едно объркано извинение и изскочи от стаята.

Когато вратата се затвори след нея, зад маската прозвуча тих смях. След това смразяващият поглед се насочи към Ирайн, чието чувство за свян се надигна срещу остро жило на неговото натрапчиво внимание. Все по-засилваща се руменина плъзна към нежнорозовите й гърди. Опитът й да се прикрие с ръце беше съпроводен с изблик на гръмогласен смях.

— Знаете ли, любов моя, че докато се изчервявахте, аз наблюдавах лицето ви.

Без да знае какво точно да прави с ръцете си, Ирайн го погледна и се опита да преодолее смущението си. Беше невъзможно да се проникне под маската, но тя усещаше, че погледът му я изгаря чак до дъното на душата й.

— Не мога да устоя на онова, което се опитвате да прикриете. — Леката закачливост правеше гласът му да звучи не чак толкова сурово. — Повярвайте ми, мадам, че ако ми дадете дори и най-незначителен знак с пръстчето си, аз с неутолим копнеж ще ви занеса в леглото и ще изпълня съпружеските си задължения.

— Милорд, вие... вие се шегувате с мен — промълви тя и притисна ръцете си една към друга, за да не би той случайно да изтълкува някое нейно движение като покана.

— Дайте ми шанс! — Той леко се надигна от стола. — Едно просто „да“ би било достатъчно. — Той изчака известно време, докато Ирайн, забравила за голотата си, протегна напред двете си ръце, сякаш искаше да го отблъсне.

— Милорд, аз... — Думите на отказ се спряха в гърлото й.

— Мислех си... — Той отмести роклята настрана, седна отново на стола и й я подхвърли.

Тя сграбчи здраво дрехата и погледна към него с благодарност и облекчение.

— Господарю — нежно прошепна тя, опитвайки се да потисне чувството си за вина. — Разчитам изцяло на вашето търпение и разбиране.

— Мадам, мислили ли сте някога, че човек трябва от време на време да преодолява страховете си?

Тя кимна колебливо.

— Знам, милорд, но...

С едно движение на ръката той отхвърли забележката ѝ.

— Знаете! За вас дори е трудно да си представите този миг. — Той подпря лакът на коляното си и се наведе напред. Ирайн срещна твърдия блясък, идващ от дупките за очите му. — Но сигурна ли сте, че все някога ще се решите на това, мадам?

— Аз... аз ще...

— В случай че имавте избор — прекъсна я той, — можете ли да ми посочите името на някой мъж, за когото бихте искали да се омъжите? Ако съществува такъв мъж, аз бих отишъл при него...

— Няма такъв, милорд — измънка тя и се опита да отхвърли от съзнанието си образа на Кристофър Сатън. Беше сигурна, че не е влюбена в него, а може би изпитва само временно увлечение и в най-скоро време ще забрави, че той изобщо съществува. Най-малкото, надяваше се, че ще бъде така.

— Добре, мадам. — Той стана и добави: — Всъщност дойдох тук, за да обсъдим с вас нещо друго. Имам да уреждам в Лондон делови въпроси с барон Лейчестър и съм подготвил всичко, за да дойдете и вие.

— Барон Лейчестър?

— Един стар познат на семейството, любов моя. Сигурен съм, че ще ви достави удоволствие да се запознаете с него и с очарователната му съпруга. Смятам да им погостуваме няколко дни. Пригответе се за кратко пътуване — една-две официални рокли няма да ви бъдат излишни.

— А имате ли някакви предпочитания за днешния ми тоалет, милорд?

— Убедих се, мадам, че вие притежавате възхитителен усет да избирате винаги най-подходящото за случая. Ето защо е по-добре да предоставя избора на вас, тъй като моите предложения биха могли да се окажат не толкова добри.

Нейните тънки, изящно оформени вежди се извиха нагоре, сякаш задаваха неизречен въпрос.

— Вие сте прекрасна — поясни той. — Но се опасявам, че бихте привлекли върху себе си много повече внимание, отколкото би ми било приятно.

Ирайн отвърна очи, без да знае какво да отговори. Всяка промяна в разговора им ясно показваше, че той я желае и очаква нетърпеливо да влезе в ролята си на съпруг.

— Облечете се, мадам. — Той тръгна към двукрилата врата и допълни: — За да не се отклонявам от доброто си възпитание, навярно ще е по-добре да ви изчакам долу.

Приготовленията за пътуването се сториха на Ирайн не толкова вълнуващи, колкото уморителни и безсмислени. Ако съпругът ѝ вземеше решение да я замени с друга жена, това би ѝ донесло голямо облекчение. Тя съвсем не държеше да се представи в най-добрата светлина. Теси обаче не мислеше така и полагаше огромни усилия, за да не пропусне и най-малката подробност. Гарвановочерната буйна коса на Ирайн беше навита и къдриците закрепени на тила. Покритите с плисета жартиери трябваше да придържат дългите до коленете копринени чорапи. Върху ефирната ѝ долна риза беше нахлузен тесен корсет, а върху него — пътна рокля от тъмно, пауновосиньо кадифе. Долната половина на ръкавите и високо вдигнатата яка бяха богато извезани с коприна. Деколтетото също беше украсено с розова дантела, нагънатата на фини плисета и подобна на пяна, каквато имаше и върху цепнатите, набрани маншети. Тясна подплънка малко под талията придаваше на роклята обем и повдигаше по-дългите странични краища. Накрая камериерката сложи върху грижливо направената ѝ прическа една предизвикателна шапка с развяващо се перо. Тук обаче Ирайн запротестира, защото, въпреки че шапката беше подбрана с много вкус, нямаше намерение да се състезава с Клаудия Талбот.

— Но, мадам, сега вие сте жена на лорд Сакстън — напомни ѝ Аги. — Затова ваше задължение е да се обличате, както подобава. Сигурно няма да ви се понрави, ако хората зашушукат, че господарят не ви купува нищо, нали? А той похарчи цяло състояние за вашия гардероб. Вижте сама каква сте прекрасна в дрехите, които е купил за вас. Би било много жалко, ако не се наслаждавате на разкоша, който ви заобикаля. Я идете и се погледнете само! — Тя заведе Ирайн пред

голямото огледало и изчака, докато младата ѝ господарка се огледа добре. — Е? Като дъщерята на някоя краварка ли изглеждате, или като истинска лейди?

Ирайн трябваше да признае, че майсторството на Теси беше направило чудеса. Дори и най-претенциозният мърморко не би могъл да каже, че е зле облечена. До известна степен тя дори разбираше защо лорд Сакстън я намира красива. Имаше нежно изваяни черти на лицето, чиста и свежа кожа, дълга, привлекателна шия и гъста, блестяща коса. Независимо че беше слаба и малко по-висока от средния ръст, нямаше нужда от подплънки, които да запълват горната част на ризата ѝ или да подчертават хълбоците ѝ.

Въпреки това Ирайн се чудеше как ще реагира лордът на тоалета ѝ. Предстоеше дълго пътуване до Лондон, а тя не знаеше какви ще бъдат условията за нощуване по пътя и след пристигането им. Затова трябваше да бъде предпазлива и да не привлича вниманието му повече, отколкото бе необходимо.

Аги я щипна леко по бузите, за да им придаде малко цвят.

— Колко добре изглеждате, мадам! Всеки ще разбере защо сте спечелили благоразположението на господаря. Направо сте прекрасна! Изобщо няма да ви навреди, ако пуснете и една малка усмивчица.

Ирайн се усмихна уморено и вяло.

Икономката отвърна със строг поглед:

— Мадам, с ваше позволение, ама и една мида във вряла вода би се засмяла по-весело.

Теси прикри с ръка устата си, за да не се чуе хихикането ѝ, а бузите на Ирайн придобиха малко повече цвят. Скърцайки със зъби, тя направи още един опит да се усмихне, Аги обаче само въздъхна и се запъти към вратата.

— Ако това е най-доброто, на което сте способна, сигурно ще трябва да се примирим с него.

Ирайн се почувства леко обезпокоена. Тъй като основната задача на Аги, изглежда, беше да се грижи за потомството на рода Сакстън, Ирайн започна да разбира, че жената изобщо не се интересува от нейните чувства, а се старее да угоди единствено на лорда.

Малко по-късно тя получи още едно доказателство за намерението на икономката да сближи колкото е възможно повече господаря и господарката. Багажът на Ирайн беше натоварен на

каретата, спряла пред главния вход, а до нея стоеше лорд Сакстън и обсъждаше с Танър по кой път да минат. Когато Ирайн излезе от къщата, погледът на мъжа ѝ веднага се спря на нея и тъй като не отговори на въпроса на кочияша, стана ясно накъде е насочено цялото му внимание. Озадачи я обаче, че Теси не се качи в колата, а без да се колебае, се настани на капрата. Увивайки раменете си с дебел вълнен шал, камериерката седна удобно до Бънди.

Ирайн предположи, че мъжът ѝ е наредил Теси да отиде там, и затова отпрати към него въпросителен поглед.

Той обаче изтълкува израза ѝ погрешно и отвърна:

— Теси ще ви е необходима по време на гостуването ни у семейство Лейчестър. — Иронична усмивка се прокрадна под маската. — В противен случай ще трябва да приемете мен за камериерка.

Ирайн не искаше да му достави удоволствие, като се изчерви цялата, затова отговори припряно:

— Момичето със сигурност ще пътува по-удобно в колата при нас.

— О, не, мадам! — Теси поклати глава и върху кръглото ѝ лице се изписа притеснение, при което тя се загърна още по-плътено с шала. — Аги ми обеща, че ще мога да седна до Танър.

Ирайн присви вежди. Подозренията ѝ към икономката отново се потвърдиха. Тя се зарече още при първия удобен случай да откаже Аги от сводническите ѝ кроежи. А Теси положително щеше да се съгласи да се премести в каретата, като поседи известно време, притисната между двама едри мъже.

Този път Ирайн имаше възможност да избере мястото си в каретата. След като я изчака да стори това, мъжът ѝ свали палтото си и седна до нея. Той се отпусна облекчено върху възглавницата, протегна настрана сакатия си крак и небрежно опря другия до нейното коляно. Тя го огледа крадешком — дълъг и мускулист, кракът му не се различаваше съществено от другия. Високите до коленете ботуши прикриваха всеки дефект, а макар че пешовете на жакета му бяха отметнати назад, хълбоците се губеха под дългата жилетка. Ирайн се опита да избегне всяко докосване и се отдръпна в ъгъла. Но при тръскането и клатенето на каретата все се плъзгаше към него. Той не правеше никакви усилия да се отмести и известно време Ирайн не можеше да си намери място.

— Смятам, че това е просто глупаво. — Плътният му, дрезгав глас наруши най-после мълчанието.

— Глупаво ли, милорд? — Той не беше счел за необходимо да я удостои с поглед и тя озадачено се взираше в неподвижния му профил.

— Тези непрекъснати опити да избегнете всякакво докосване са просто глупави.

Истината в неговите думи парализира езика ѝ. Тя беше негова съпруга и един ден щеше да бъде майка на неговите деца, колкото и неприятна да ѝ изглеждаше в момента тази мисъл. Да се противи на неизбежното, беше също толкова умно, колкото и да плува срещу буйно течение. Някой ден ще бъде принудена да се откаже от съпротивата и да се подчини на неговата сила и желание.

За краткото време на брака им Ирайн беше разбрала, че трябва да действа умно в общуването си с лорд Сакстън. Колкото и тромав да изглеждаше той, умът му беше остър и проникателен и четеше мислите ѝ като отворена книга. Ето защо тя се намираше в неизгодно положение, тъй като за нея той си оставаше неразгадан. Постепенно Ирайн осъзна, че ако иска да понесе този брак, без да полудее, ще трябва най-напред да опознае съпруга си като човек. Може би едва по-късно щеше да успее да го приеме и като мъж. Погледът ѝ оглеждаше внимателно фигурата му. Имаше още толкова много неща, които трябваше да научи за него, но за да получи тези знания, се налагаше да действа по-умно. Още повече че не можеше да чете мислите му и се налагаше да му задава въпроси. Колкото и да ѝ беше трудно, тя все пак се реши и подхвана темата, която я интересуваше най-много.

— Винаги съм се питала, милорд, как сте успели да се спасите от огъня. Щом като от източното крило са останали само обгорели камъни, значи пожарът не е бил никак малък. Никога не съм могла да си обясня как сте съумели да излезете от пламъците.

— Аз не съм дух, мадам — отвърна той открито.

— Никога не съм вярвала в духове, милорд — прошепна тя.

Настъпи дълго мълчание, преди той да попита:

— А страхувате ли се, че трябва да легнете в едно легло с някакво обезобразено чудовище?

Бузите на Ирайн пламнаха от смущение. Погледът ѝ се сведе към вкопчените ѝ една в друга ръце, облечени в тънки ръкавици, и тя отвърна с тих глас:

— Нямах намерение да предизвиквам гнева ви, милорд.

Той сви непохватно рамене.

— Всички млади булки изпитват любопитство към съпрузите си. А вие имате много повече основания от всички останали.

— Аз не съм любопитна, защото... — започна тя несигурно, — защото бих се затруднила да отида с вас в леглото, а... — Изведнъж се сети колко превратно биха могли да се изтълкуват думите ѝ. Прехапа уплашено устни и зачака отговора му.

Той беше такъв, какъвто и очакваше. Лордът се хвана ревностно за думите ѝ.

— Ако е така, мадам, то бихте ли ме приели тази вечер в спалнята си? Нищо не би ме направило по-щастлив от това, да се проявя като истински съпруг. Мога да поръчам в странноприемницата една обща стая и през нощта ще се топлим взаимно.

— Аз... по-скоро не бих желала, милорд — отвърна тя с напрегнат, тих глас.

Маскираната му глава се сведе леко напред.

— Както искате, любов моя. Ще чакам, докато сметнете, че сте готова.

Макар че изпита огромно облекчение, Ирайн не посмя открито да си поеме дъх. Понякога човек придобива сигурност, ако игнорира някои неща. Затова се постара да не нарушава мълчанието, докато той не проговори.

Когато стигнаха до моста на Маубъри, Ирайн с интерес загледа насъбралите се хора. Те се бяха надвесили над единия парапет и се взираха в нещо долу във водата. Когато господарският впряг приближи, хората от селото се отдръпнаха встрани. Любопитна да разбере какво става, Ирайн се подаде навън. Тя търсеше познати лица сред тълпата, при което погледът ѝ се плъзна чак към другия бряг на реката, където няколко души се бяха скупчили около нещо. Очите ѝ се разшириха, когато видя онова, което бе привлякло всички тези хора. Един човек лежеше на брега с отметната назад глава, изопнати крака и неестествено извити ръце. Средната и горната част на тялото му бяха покрити с кръв. Очите му се взираха втренчено и празно в оловносивото небе. Под странната му гримаса Ирайн като че ли разпозна чудовищния крясък, който беше разкривил така устните му.

Тя се облегна отново на седалката и затвори очи пред ужасната гледка. Треперещата ѝ ръка се плъзна по устните и тя почувства, че ѝ прилошава. Лорд Сакстън забеляза пепелявото ѝ лице и се наведе напред, за да види причината за нейното неразположение. Когато разбра какво е станало, той почука с бастуна си по покрива на каретата.

— На вашите заповеди, милорд!

— Виж дали можеш да узнаеш какво точно се е случило и кой е онзи нещастник там? — заповяда лорд Сакстън.

— Веднага, милорд!

След като поговори с няколко души на брега, Бънди извика Бен, който бързаше насам.

— Тими Сиърс е. Някой го е нападнал и му е прерязал гръкляна. Най-послед са му светили маслото. Бедната му вдовица седи сега в гостилницата и се кълне, че е видяла Тими за последен път, когато е искал да излезе от къщи и да се бие с ангела на смъртта — някакъв ездач, изскочил от нощта, целият в черно.

— По дяволите!

Проклятието му бе едва чуто. Ирайн се обърна изненадана към съпруга си. Той беше стиснал дръжката на бастуна така силно, че пръстите му стърчаха като нокти на граблива птица под тънката кожа на ръкавиците. Тя си спомни какво ѝ беше казал за Тими Сиърс и се питаше това при реката не е ли резултат от разчистването на сметките. И все пак не можеше да реши, дали реакцията му изразява наистина смайване от смъртта на Тими, или беше просто някакъв трик, целящ да прикрие убийство.

— Кажим им да повикат шерифа — нареди лорд Сакстън на Бънди с дрезгав глас. — И намери някой да махне онази каруца от пътя.

— Веднага, милорд — отвърна прислужникът и затвори малката врата.

Лорд Сакстън кръстоса длани върху дръжката на бастуна и се облегна на седалката. Макар че безжизнената маска не позволяваше да се види лицето му, Ирайн почувства някакво напрежение у него. Ала събра кураж да му задава въпроси едва когато каруцата беше махната от пътя и тяхната карета отново потегли.

— Ядосан ли сте, че са убили Тими?

— Хм! — отвърна той с равнодушно сумтене.

Ирайн не знаеше дали отговорът му означава „да“ или „не“. Но тъй като съмненията не й даваха мира, силно възбудена, тя се опита да поднови разговора:

— Говорихте ли с Тими... за това, което се случи вчера?

Лицето под маската се обърна към нея и тя почувства, че очите му я пробождат.

— Убийство и справедливост взаимно се изключват, мадам. Не съм го убил аз.

Отговорът беше кратък и еднозначен. Ирайн се облегна на седалката и не се осмели повече да пророни нито дума. Дори не му се извини. Беше го засегнала твърде силно.

Забулената като мумия глава се отвърна от нея и обвитото му с кожа лице се загледа през прозореца. На Ирайн не й оставаше нищо друго, освен да наблюдава мълчаливо пейзажа наоколо.

Малко преди съвсем да притъмнее, колата спря пред една странноприемница. Сдържаността на Ирайн пролича, когато лорд Сакстън й подаде ръка, за да слезе. Докато тя се колебаеше дали да я поеме, здравите му като желязо пръсти я хванаха. Дори и след като слезе от каретата, той не показва с нищо, че смята да я освободи от ръката си. Измина един дълъг миг, докато сведе поглед към нея. Неспособна да преодолее треперенето си, тя търсеше зад ужасната маска някакъв знак, който да разкрие плановете му. Но спускащата се тъмнина не й позволи да види очите му. Той си пое дълбоко дъх, сякаш искаше да каже нещо, но след това го изпусна с тежка въздишка, поклащайки глава. Ръката му се отдръпна от нейната и направи движение, с което я подканваше да последва Бънди.

В гостилницата имаше само няколко души. Те млъкнаха, когато лорд Сакстън и жена му влязоха вътре. Гробна тишина цареше из помещението, само един крещящо облечен мъж, явно доста пийнал, удари с празната си чаша по масата и извика за още бира. Тъй като никой не се отзова, той стана от стола и с несигурни крачки тръгна към тезгяха. Тогава забеляза Ирайн, която тъкмо се изкачваше по стълбата. Пияният забрави накъде е тръгнал и похотливо я заоглежда от главата до петите. Блесналите му очи и усмивката издаваха неприкрити сладострастни намерения. Той й отправи дълбок, непохватен поклон, който на него самия му изглеждаше грациозен и елегантен.

— Прекрасна госпожо... — издекламира той с рицарска галантност и се опита отново да се изправи. Краката обаче отказаха да му служат, той се заклати и се строполи на близкия стол. Миг по-късно вдигна мераклийски поглед, но вместо хубавата жена видя само гърба на лорд Сакстън с неговата развяваща се наметка. Пияният примигна смаяно, след това клепачите му започнаха да се повдигат все по-рядко и най-сетне замряха неподвижно над закръглените му бузи. Миг по-късно от устните му се разнесе тънко подсвиркване, придружено с мощно хъркане.

Вечерята беше сервирана в стаята на Ирайн, а лорд Сакстън ѝ прави компания, докато се появи Теси, за да приготви леглото ѝ за спане. Лордът ѝ пожела лека нощ и си тръгна.

Ехото от тежките му стъпки отекна из празния коридор, малко по-късно тя чу как отсрещната врата се отвори и затвори и после всичко утихна. Ирайн остана още дълго пред камината, като се взираше в пламъците. Опитваше се да убеди сама себе си, че страхът ѝ вероятно е неоснователен. Ако можеше само да събере сила и воля, за да се отдаде на съпруга си, така както той искаше! Може би ако успее да преодолее първото препятствие, страховете ѝ ще изчезнат от само себе си? Но в мислите ѝ отново изплува образът на Тими Сиърс и тя разбра, че страхът ѝ от лорд Сакстън все още е твърде силен.

Странноприемницата утихна, след като посетителите от кръчмата се разотидоха да спят. Когато Ирайн се готвеше да се мушне в меките пухени завивки, стори ѝ се, че чу леко драскане на вратата. Шумът обаче не се повтори и тя се отпусна в съня, който трябваше да я освободи от тревогите.

Беше късно през нощта, когато почукването по вратата се повтори. Чу се тъп удар, леко тътреща се походка и накрая тихо подраскване отвън. Замаяна от съня, Ирайн реши, че лорд Сакстън стои пред вратата. Идването му можеше да има само една причина: да сподели леглото с нея.

Цялото ѝ тяло се тресеше, когато се изправи. Готова да се примири със съдбата си, тя бързо нахлузи пенъоара. Ръцете ѝ трепереха, когато палеше свещта върху камината, а неспокойните пламъци на огъня бяха съзвучни с нервното ѝ напрежение. Не искаше повече да се поддава на страховете си и тръгна към врата. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване и когато прекосяваше стаята, ужасни

картини преминаваха през съзнанието ѝ и я караха да се колебае пред ужасното си решение.

Отвън се почука отново. Ирайн се спря и стисна зъби, за да събере всичката си смелост.

Едва беше превъртяла ключа в ключалката, когато някой грубо блъсна врата и Ирайн се люшна назад. Дъхът ѝ секна, като разбра заблудата си. Това съвсем не беше съпругът ѝ, а пияният мераклия от гостилницата. Облечен в бричове за езда, разгърден, така че се виждаше дебелилото му шкембе, той се облегна самодоволно на вратата и размаха пред себе си шише вино.

— Тук съм, мис! — Той разклати шишето, за да привлече вниманието ѝ върху себе си. — Донесъл съм ви нещичко за начало, преди да пристъпим към по-сериозни дела. — Хилейки се, пияният затвори вратата с крак и залитна в стаята към Ирайн.

Разбрала, че часът на истината все още не е настъпил, Ирайн бързо се окопоти. Предпазливо се отдръпна назад и отвърна заплашително:

— Не съм сама тук. Мъжът ми е в отсрещната стая!

— Добре де, видях го вече този мухльо и си помислих, че може би се нуждаете от по-нежна компания за през нощта. — Контето се засмя и разпери ръце. — Ако с такъв загубеняк не мога да се справя, значи за нищо не ме бива.

— Ако не престанете с глупостите си — отвърна тя, — ще го извикам. Той е отличен стрелец...

— Ах, нима? Докато изпълзи от леглото, аз ще съм вече далече оттук. — Пияният остави шишето настрана и облеци похотлив поглед към нея. Той изпъчи гърди и извади ризата от панталоните си. — И трябва да знаете, че ако господин съпругът беше истински мъж, сега щеше да е при вас в леглото. Аз във всеки случай не бих оставил само през нощта едно такова хубаво момиче.

— Ще започна да крещя, ако не изчезнете веднага! — извика тя, побесняла от яд.

— Ела тук, съкровище! — Предупреждението ѝ ни най-малко не смути дебелака. Той беше убеден, че тя копнее за онова, което той щеше да ѝ предложи. — Хич не е необходимо да се надувате толкова. Ще си направим кефа и аз изчезвам яко дим. И все едно че нищо не се е случило.

Той посегна към нея, но Ирайн беше свикнала да избягва такива атаки и умело отскочи встрани. По-бърза от него, тя грабна машата от камината и я стовари върху гърба му. Натрапникът се блъсна в стената, обърна се и започна да разтрива нараненото място.

— Така значи! Предпочитате да го направим насила, а? — Той се вторачи в нея. — Е, добре, старият Гайл може да бъде и груб, ако желаете, мадам.

Разперил ръце, той се приближи към нея. Очите, както и гласът му излъчваха неприкрита жажда за мъст, но Ирайн не се изплаши. Пламнала от гняв, тя срещна злобния му поглед. Отстъпи назад, все още стискайки машата в ръце. За нещастие обаче се спъна в леглото и шкембелията успя да я хване. Озовал се толкова близо до целта си, Гайл избухна във весел смях и скочи към нея. Ирайн обаче беше по-бърза, успя да се наведе и да се промуши под разперените му ръце. Но пък изпусна машата, преди да е успяла да го удари още веднъж. В този момент Гайл се покатери на леглото, но тя повдигна дюшека и го изтърси заедно с него. Той успя да стъпи отново на краката си и хукна подире ѝ. Протегнатата му ръка успя да я сграбчи за дрехата. Без да губи време, Ирайн изхлузи дългите ръкави на пенъоара си и го остави в ръцете на преследвача.

Стиснал само пенъоара, Гайл видя как кръшното тяло, едва прикрито от тънката нощница, бяга към вратата. Похотта заслепяваше очите му и той се втурна след нея, без да обръща внимание на чаршафа, омотал се около краката му. След миг се спъна и Ирайн чу зад себе си как тежкото тяло се просна на земята. Когато Гайл най-после успя да се освободи от чаршафа, видя само крайчеца на нощницата ѝ, изчезващ зад отворената врата. Ругаейки я с най-обидни думи, той се изправи и продължи гонитбата.

Ирайн се спря и се озърна колебливо. Макар че изпитваше страх от мъжа си, в този момент лорд Сакстън беше единственият човек, при когото можеше да е на сигурно място. Чуваше след себе си тежките стъпки на пияния и се реши. Почука бързо, натисна дръжката на вратата и се втурна в стаята на съпруга си. Помещението беше потънало в мрак и се осветяваше само от тънък лунен лъч, проникващ през прозореца. Ирайн все пак различи тялото на спящия, който в този момент се събуди и се изправи гол на леглото. Когато го зърна в този вид, тя замръзна на мястото си. Не знаеше дали да си отиде, или да

остане. Но преследвачът реши въпроса, като се втурна след нея през отворената врата и се опита енергично да я сграбчи. Едрата сянка, която се раздвижи в тъмнината, убягна от погледа му. Когато Гайл се нахвърли отгоре ѝ, Ирайн се извъртя, но загуби равновесие и двамата паднаха на пода, при което той дръпна нощницата на гърба ѝ. Платът започна да се къса, но преди дрехата да бъде съдрана напълно, се чу диво ръмжение, което накара разюздания любовник да се изправи стреснато на крака.

Гайл остана без дъх, когато една ръка го стисна здраво за китката. В следващия миг силен юмрук се заби в стомаха му и го накара да се превие на две. Започна да скимти от болка, когато едно голо коляно го ритна в челюстите и го повали по гръб на пода. Гайл се претърколи, опита се да се надигне и да намери вратата. Накрая се дотътри на четири крака до коридора, където, почувствал се на сигурно място, въздъхна облекчено, че се е отървал от един развилнял се демон.

Вратата се затвори след него и Ирайн загърна нощницата си, докато мъжът ѝ куцукаше към нея. Забулената в облаци луна хвърляше много слаба светлина и все пак един блед сребрист лъч се плъзна по фигурата на лорда от кръста надолу и показва на Ирайн повече, отколкото възнамеряваше да види. Тя не можа да открие нищо уродливо по тялото му. Хълбоците бяха тесни, коремът — плосък и мускулист, и въпреки своята непорочност, Ирайн прецени, че като мъж той не е по-лош от другите.

Лордът сигурно беше усетил погледа ѝ, защото реакцията му накара Ирайн да се изчерви силно. Тя бързо извърна очи, понечи да се изправи и беше доволна, че може да скрие пламналото си лице под разпуснатите коси. Лордът пристъпи, за да ѝ помогне, прихвана я през кръста и я изправи. Въпреки вътрешната си съпротива Ирайн беше принудена да изтърпи топлината на дланта му, проникваща през тънката материя на нощницата.

— Ударихте ли се? — В шепота му се долавяше някаква сподавеност, която може би идваше от маската, а може би вълнението правеше гласа неузнаваем.

Ирайн нарочно отмести поглед.

— Съжалявам, че така нахлух при вас и ви обезпокоих, милорд. Помислих, че вие чукате на вратата ми.

— Не е необходимо да се извинявате — увери я той с дрезгавия си шепот. — Разбирам добре защо този мъж се е опитал да влезе при вас. Вие наистина сте голяма съблазън, а готовността ви да ме пуснете в стаята си в никакъв случай не е обида за мен. — Ръката му леко се плъзна по дрехата ѝ и погали гърба ѝ. Тя не помръдна, но всеки нерв от тялото ѝ се обтегна.

— Искате ли да останете при мен?

Тя стисна зъби. Никога досега моментът да му се отдаде не е бил толкова близък и въпреки това тя чувстваше, че за нищо на света не би могла да го направи. Независимо че го беше видяла гол и можеше да е сигурна, че тялото му не беше обезобразено, тя не искаше да повярва на очите си.

— Аз... аз бих предпочела да се върна в стаята си, милорд... ако това не ви затруднява.

Той отдръпна ръката си.

— Почакайте един момент, мадам. Искам да кажа на гостилничаря, че този негодник има навика да напада гостите през нощта.

Той взе дрехите си, оставени на края на леглото, и ги облече. Ирайн вдигна поглед, но главата му се намираше в тъмнината и тя пак не можа да задоволи любопитството си. Бързо реши, че може би така е по-добре, тъй като гледката на неговото обезобразено лице сигурно щеше да я разстрои. Той нахлузи маската, obu ботушите и сложи ръкавиците си, преди да застане отново в зоната на оскъдната светлина, идваща от прозореца. След това отиде до леглото и отметна завивките.

— По-добре се стоплете, докато ме чакате — каза той и тъй като тя все още се колебаеше, продължи с ирония: — Сигурно няма да имате нищо против да споделите леглото ми, когато аз не съм в него?

Тя не се реши да му отговори и се пхна в мекото, топло легло. Ароматът, останал върху възглавницата, ѝ напомни изведнъж за онази сутрин в Сакстън Хол, когато се беше събудила в неговата постеля. Сега тя усещаше същия приятен, но труден за описване мирис. В него имаше нещо странно и чуждо, което не можеше да разбере, някакъв смътен спомен за друго време и друго място. Колкото и да се напрягаше, виденията и представите ѝ не искаха да се подредят в ясна и точна картина.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Когато колата отби от главния път и пое към обширното имение на семейство Лейчестър, Ирайн разбра, че съпругът ѝ имаше влиятелни приятели. Градините бяха уредени безупречно и много добре поддържани. И дума не можеше да става за сравнение между имението на Лейчестър и дивата пустош, заобикаляща Сакстън Хол. Пред тях се появи изискана, живописна къща и след като Ирайн хвърли поглед към нея, тя изпита дълбока благодарност към Теси, задето я беше убедила да облече богато извезания костюм от червено кадифе.

Когато наближиха къщата, лорд Сакстън заговори:

— Макар че видът, който съдбата ми е наложила, вероятно ви отвращава, мадам, позволете ми все пак да ви уверя, че семейство Лейчестър са изключителни хора. Те са стари приятели на нашата фамилия и аз много ценя привързаността им. Имах доста проблеми за уреждане и се справих благодарение на помощта им.

Един прислужник, облечен безупречно — с бяла перука, червен фрак и бели тесни панталони до коленете — ги поздрави и пое палтата им. Веднага ги отведоха в салона, където баронът и съпругата му вече ги очакваха. В първия миг Ирайн беше смаяна от разкоша на обстановката, но вниманието ѝ бързо се насочи към барона, който тръгна към лорд Сакстън, за да го поздрави най-сърдечно. Дребничката му, облечена с много вкус съпруга го последва не много охотно, когато погледът ѝ падна върху маскирания мъж.

Баронът беше белокопос, строен и ходеше леко прегърбен. Признаците на старостта личаха ясно, но розовите му бузи, искрящите очи и постоянната усмивка създаваха впечатление за младежка жизненост.

— Много сме поласкани, Стюарт, че решихте да ни посетите тъй скоро след сватбата си — каза той с топъл глас. — Много се надявах да се запозная с вашата млада жена и сега, когато тя стои пред мен, разбирам причината за треската ви в последно време.

Лорд Сакстън притисна лакътя на съпругата си.

— Струва ми се, че тази треска е заразна. Във всеки случай по пътя трябваше да се отървем от един негодник, който се беше разболял от нея.

Баронът примигна и се наведе да целуне ръка на Ирайн.

— Убеден съм, че Стюарт не ви е разказвал нищо за нас.

— Стюарт? — Тя погледна озадачено мъжа си. — Изглежда, че има още много неща, за които не ми е разказвал.

— Трябва да го разберете, мило дете — рече баронът с блага усмивка. — Вие така сте го пленили, че съвсем е забравил доброто поведение. Сигурен съм, че майка му би била също тъй възмутена, както и вие.

Учудването на Ирайн се усили. За пръв път чуваше, че има и други живи от рода Сакстън. Тя се обърна към мъжа си с въпросително повдигнати вежди:

— Вашата майка?

Лорд Сакстън леко стисна лакътя ѝ:

— Като му дойде времето, ще се запознаете с нея, мила моя.

— Баща му ми беше като брат — прекъсна го баронът. — Смъртта му беше нещо отвратително, просто отвратително. И, разбира се, опожаряването на къщата... една безсмислена подлост. Няма да намеря покой, докато не открием престъпниците, виновни за тези злодеяния. — Той поклати глава и за миг придоби много угрижен вид. След това лицето му просветна и той я потупа по ръката. — Вие сте прекрасно малко създание. Миловидна като моята Ан.

Жена му се усмихна стеснително, когато той протегна ръка към нея. Тя пристъпи и положи изящните си пръсти върху рамото му.

— О, Филип, очите ти те мамят. Никога не съм била толкова красива като това дете.

Тя взе ръката на Ирайн.

— Надявам се, че ще станем добри приятелки, мила.

Ан почти през цялото време гледаше встрани от лорд Сакстън, но всеки път, когато се налагаше да вдигне очи, погледът ѝ ставаше мрачен. Това не му убягна.

— Да не би да си ме намразила, докато ме нямаше, Ан? — попита той.

Тя направи едно движение с ръка към маската му и отвърна рязко:

— Мразя това нещо!

Ирайн се учуди от грубите думи на дамата, но не ѝ остана време да размисли върху тях, тъй като лорд Сакстън придърпа ръката ѝ към себе си. Той погали нежно пръстите ѝ, като същевременно ги държеше толкова здраво, че всичките ѝ опити да се отскубне бяха безуспешни.

— Повярвайте ми, Ан, жена ми се отвращава много повече от това, което е под маската, отколкото вие от самата маска.

Той се обърна към Ирайн и се наведе над ръката, която държеше:

— Ние с Филип ще се върнем, щом уредим някои въпроси. През това време, мила моя, позволете ми да ви оставя на грижите на нашата любезна домакиня.

Той се изправи и последва Филип с провлачената си походка. Ан, изглежда, беше стиснала зъби и като че потръпваше при всяка стъпка на подкованите му ботуши. Когато вратата се затвори след двамата мъже, тя още дълго гледа след тях. Ирайн не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че жената почти беззвучно процеди през зъби:

— Проклет твърдоглавец!

— Мадам? Казахте ли нещо? — попита изненадано Ирайн.

Ан я изгледа с големи, невинни очи и сияйна усмивка.

— Нищо, мила. Абсолютно нищо. Просто си мърморех под носа. Нали знаете, това е от възрастта... говориш си сам. — Тя нежно сложи ръка на рамото на по-младата жена. — Мила моя, трябва да сте прегладнели след този дълъг път, а и мъжете ни изоставиха заради ужасните си сделки. Ще хапнем сами нещичко, а после ще излезем с колата до града. Денят е прекрасен и би било непростимо да го пропилеем, затворени вкъщи. А ако ни хареса, може да отсъстваме и целия следобед.

Така и стана. Ирайн не беше вярвала, че е възможно да се забавляваш толкова време с някой непознат. Ан Лейчестър бе колкото приятна и дружелюбна, толкова духовита и сърдечна. Неподправеният ѝ чар беше заразителен и Ирайн чувстваше как под въздействието на смеха напрежението постепенно я напуска.

Вечерта премина в приятна и лека атмосфера. В присъствието на по-възрастната двойка лорд Сакстън изглеждаше не толкова застрашителен. Дори по време на вечерята Ирайн успя да запази

спокойствие под втренчения му поглед. Както обикновено той не докосна ястията и напитките на масата, за да се нахрани по-късно сам в стаята си. Така имаше време да съсредоточи цялото си внимание върху нея.

Беше доста късно, когато се оттеглиха, и полузамаяна от виното, Ирайн се отправи към стаята си с леко сърце. Тя усети, че мъжът ѝ я последва с непохватната си походка, но откакто бяха пристигнали при семейство Лейчестър, страхът ѝ се беше поуталожил и шумът от стъпките му вече не събуждаше у нея предишния ужас.

Лорд Сакстън беше този, който усещаше нарастващо напрежение в тялото си, докато наблюдаваше лекото и съблазнително полюшване на бедрата ѝ и невероятно изящната извивка на талията ѝ. Беше почти на ръба на самообладанието си, но съзнаваше, че прекалената настойчивост може да стане причина да я загуби, затова потърси убежище в стаята си.

Докато се наместваше уютно в леглото, Ирайн не можеше да откъсне мислите си от обезобразения мъж в съседната спалня, чиито безпомощни стъпки чуваше през стената. Накрая заспа и сънищата я понесоха, както облаците зад прозореца плуваха с луната. На моменти тя изпадаше в странно, полубудно състояние, а после отново се отпускаше в прегръдките на Морфей, без да е съвсем сигурна къде точно се намира. Блясъкът на сребърната светлина, която проникваше през прозореца, рисуваше над леглото ѝ сенки и картини, които се сливаха със съня ѝ.

От гъстата мъгла в съзнанието ѝ се очерта една фигура, която приличаше на мъж, и тя се помъчи да различи подробностите. Той стоеше, висок и мълчаливо изправен, до леглото ѝ, без риза, с широки рамене и мъжествени гърди, свободно пъхнал палеца на едната си ръка в колана на панталона си и отпуснал другата. Тъмната му коса беше късо подстригана и разрошена, брадичката тясна и решителна, а на нея ѝ се струваше, че от сянката я наблюдават чифт сиво-зелени очи. Въздишайки, тя завъртя глава на възглавницата си и усети, че той се приближава. Пръстите му подръпнаха връзките на нощницата ѝ и тя усети как горещите, всепоглъщащи пламъци на огнена страст напират в нея, когато топли устни милваха нежната кожа на гърдите ѝ. Чувстваше, че в бедрата ѝ сякаш пулсира някаква опияняваща топлина и се разлива във вените ѝ като течен огън. Над нея се надвеси едно

лице, но когато внезапно разпозна мъжа, когото бе повикала в мислите си, тя ужасено скочи в леглото със сподавен вик:

— Кристофър!

Ирайн се стресна и се вторачи в тъмните ъгли на стаята, но тя беше празна. Нищо не помръдваше в нощната тишина и младата жена се отпусна на възглавницата си, зашеметена и... може би разочарована?

Той беше само плод на въображението ѝ, но въпреки това беше възбудил младото ѝ тяло с целувките и дръзките си ласки. Сърцето ѝ биеше лудо и не ѝ даваше мира, така че тя плахо притисна ръка към гърдите си, за да го успокои. Трябваше ѝ още цял час, докато престане да усеща трескавия си пулс в гърлото и намери покой в съня.

Мека светлина нахлуваше през терасата и правеше стаята особено приветлива и весела. Ирайн се протегна в разкошното легло и вдигна ръце да събере косите си, разстлани се на синкавочерни вълни по възглавницата. Челото ѝ угрижено се сбърчи, когато си спомни смутните си сънища.

Дори там не можеше да избяга от онзи янки.

Объркана от потайните си желания, тя си сложи кадифения пеньоар и пантофките и излезе на терасата. Лекият бриз, който шумолеше в дървета и храсти, беше пронизващо хладен и свеж. Вдишваше дълбоко тази свежест и гледаше как малките бели облачета се събират в един голям облак. Студът проникваше през дрехата, но тя се наслаждаваше на пречистващия полъх, който прогонваше спомена за съня ѝ.

Изведнъж вятърът донесе звук от приглушени гласове и я накара да се заслуша. Надничайки през дърветата, тя разпозна високата фигура на съпруга си, който крачеше по алеята. До него вървеше жена, облечена в дълго палто с качулка. По-висока от Ан, тя имаше вид на човек, който е сигурен в себе си и знае мястото си в живота. Ирайн не можеше да долови за какво разговарят, но като че ли жената го убеждаваше в нещо. От време на време тя протягаше ръка с молба, на което обаче лорд Сакстън отговаряше само с нерешително поклащане на главата. След малко жената спря, обърна се към него и положи ръка на рамото му, като настойчиво говореше през цялото време. Слушайки

я сякаш с нежелание, маската се отдръпна леко от нея и мълчаливо я изчака да свърши. После отвърна с кратко обяснение, което явно не се хареса на дамата. За сетен път той поклати глава в знак на несъгласие, поклони се едва-едва и се отдалечи, движейки с усилие крака си. Жената понечи да го задържи, но размисли и се отказа. Тя поседя един миг неподвижно, после се обърна и с наведена глава влезе в къщата.

Объркана от тази сцена, Ирайн се върна в стаята си. Разбира се, това, което мъжът ѝ обсъждаше с други хора, не я засягаше. Тя нямаше право да му търси сметка, още по-малко пък смееше да го направи. Но въпреки всичко случката, на която току-що беше станала свидетел, я накара да се замисли. Съвсем очевидно жената не се страхуваше от лорд Сакстън, тъй като го беше докоснала без колебание — нещо, което тя като негова съпруга не се осмеляваше да стори.

Малко по-късно Ирайн срещна семейство Лейчестър на закуска и объркването ѝ нарасна още повече, когато ѝ съобщи, че лорд Сакстън е излязъл. Тъй като стеите им бяха една до друга, тя се учуди, че той не я бе предупредил лично.

— Каза ли кога ще се върне? — попита тя.

— Не, мила — отговори Ан дружелюбно. — Но ви уверявам, че няма да усетите липсата му. Довечера сме поканени на бал и ще бъдете заета с веселие и танци, така че въобще няма да ви остане време да мислите за него.

Ирайн се съмняваше в това, тъй като Стюарт Сакстън не беше човек, когото можеш да забравиш толкова лесно. Ужасният му вид я потискаше денем и нощем като тежко бреме.

Когато вечерта тя се приготвяше за бала, в спалнята ѝ донесоха едно облицовано с коприна ковчеже. Безупречно облеченият слуга обясни, че това е подарък от лорд Сакстън. В кратка бележка, подписана само с едно „С“, той я молеше да сложи за бала този подарък — фамилна ценност на лордовете Сакстън. Ирайн беше малко изненадана от съдържания начин, по който съпругът ѝ ѝ предаваше съобщенията и подаръците си. Тя не можеше да си представи, че е станал стеснителен в последно време, и затова се разтревожи да не би той да страни от нея, защото лека-полека е започнала да му омръзва.

Опасенията ѝ обаче се разсеяха, когато отвори капака и видя великолепна огърлица от три реда перли. Не беше възможно да ѝ прави такъв ослепителен подарък, ако не изпитваше нищо към нея.

Закопчалката беше украсена с малки диаманти и по-едри сапфири. Същите камъни украсяваха и перлените обици, които бяха в комплект с огърлицата. Тя се замисли, че всъщност едва ли заслужаваше този накит след снощните си сънища. За брака ѝ със сигурност би било по-полезно, ако се съсредоточи повече върху задълженията си на съпруга, отколкото върху фантазиите си.

За да изпълни желанието на лорд Сакстън и да се яви в царствен вид, Ирайн подбра към накита рокля от матовосин сатен. Украсената с най-фина дантела и обсипана с перли якичка откриваше шията ѝ. В гънките на роклята висяха гроздове от блещукащи перли. Теси среса косата ѝ назад и грижливо я подреди в букли, които меко падаха на вълни от челото към шията ѝ. Накрая Ирайн сложи колието и обичите и отражението в огледалото потвърди, че достойно щеше да представи фамилията Сакстън.

За бляскавите балове на аристокрацията тя беше слушала само от майка си и сега с нетърпение очакваше да ги види с очите си. След пристигането им Ан я представи на лордовете и техните дами като новата господарка на Сакстън Хол и весело обясни, че имението се намира толкова на север, колкото Лондон е на юг. Като не спираше да бърбри нито за миг, тя не даваше възможност за сериозни въпроси и ако някой покажеше прекомерно любопитство, улавяше гостенката си под ръка и я отвеждаше към следващата групичка.

Съпрузите Лейчестър, изглежда, познаваха почти всички гости, защото хората около тях ставаха все повече. Ирайн започваше да се пита дали формалностите щяха някога да свършат. По време на представянето постоянно се чуваха забележки за събитията във Франция. Всички бяха потресени от масовите убийства по улиците на Париж и смятаха единодушно, че такова нещо не може да се случи в Англия. Затварянето на краля беше посрещнато с всеобщо възмущение и фактът, че в скоро време щяха да го екзекутират, представляваше страхотен удар за англичаните, които обичаха реда и спокойствието.

Множеството дами, които търсеха компанията на Ан, изблъскаха Ирайн и я отделиха от двамата Лейчестър. Оставена за малко сама, тя използва възможността да хвърли един поглед към залите. Помещенията бяха елегантни, но пренаселени и малко задружни. Ирайн излезе през един от високите френски прозорци, извеждащ към малка

тераса. Там един облечен в коприна джентълмен я хвана за ръката. Тя се обърна изненадано и видя изкуствената усмивка на лорд Талбот.

— Я виж ти! Ирайн! Малката, сладка Ирайн! — Той самият беше изненадан от щастливата случайност и почти не положи усилие да скрие желанието, което припламваше в очите му. — Скъпа, изглеждате просто великолепно. Невероятно е как подходящите дрехи могат да променят една жена.

Ирайн се опита учтиво да се освободи от хватката му, но той я изгледа проникателно и се направи, че не забелязва недоволно повдигнатите ѝ вежди.

— Вие сте тук... без придружител?

— О, не, милорд — побърза да отговори тя. — Тук съм със семейство Лейчестър. Ние... аз... току-що ги оставих за малко.

— Това означава ли, че мъжът ви не е...? — с интимен тон започна той, но не довърши въпроса си.

— Н-не — заекна Ирайн, която започваше да съжалява за отсъствието на съпруга си. — Искам да кажа... той имаше да урежда важни сделки другаде.

— М-да! М-да! — Лорд Талбот засука крайчеца на тънкия си, намазан с восък мустак и присви устни с лек укор. — Какво нещо! Как може да остави една толкова прекрасна жена сама? Е, след всичко, което съм чувал за него, мога да разбера защо не обича да се появява в обществото и предпочита да носи онази отвратителна маска. Горкият!

Ирайн изпъна гръб и сама се учуди на спонтанното възмущение, което изпита при тези обидни за мъжа ѝ думи. Макар че забележката на Талбот отговаряше донякъде на нейните собствени мисли.

— Нямам основание да смятам, че лорд Сакстън е по-различен от всяко нормално човешко същество, милорд.

Нейджъл Талбот отметна жакета си назад, сложи ръка на бедрото си и се приведе към нея, за да види по-добре гърдите ѝ сред дантелите.

— Кажете, мила моя — пошепна той с приглушен глас, — как изглежда лордът под тази маска? Наистина ли горкият човечец е толкова ужасно обезобразен, както говорят хората?

Ирайн изопна още повече гърба си, поразена от това безсрамие.

— Ако той искаше хората да знаят това, милорд, нямаше да носи маска.

— А възможно ли е — Талбот се поизправи, огледа се бързо на ляво и на дясно и притисна парфюмираната кърпичка до устата си, сякаш за да заглуши напирания кикот, — възможно ли е вие да не знаете как изглежда той?

— Виждала съм го на тъмно — отбеляза тя и вътрешно се сви под високомерното му кискане. В този миг тя горещо пожела лорд Сакстън да се появи отнякъде. Не се съмняваше, че самото му присъствие би сложило край на веселието на Талбот и щеше да накара напудрените му бузи да пребледнеят.

— На тъмно, казвате? — В очите му се прокрадна похотлив блясък.

Тя вирна изящния си нос и го остави без отговор. Нямаше намерение да задоволява неприличното любопитство на този мъж.

Талбот не обърна внимание на мълчанието ѝ. Той безсрамно оглеждаше хубавата, свежа жена.

— Има нещо в брака, което кара жените да изглеждат още по-красиви. Трябва да направя комплимент на мъжа ви за безупречния му вкус, поне що се отнася до избора на съпруга. Но трябва и да го порица, че пренебрегва такова прекрасно създание.

Той се обърна и посочи претъпкания салон:

— Тук съм с неколцина приятели. Естествено всичките са джентълмени с безукорна репутация.

Той се наду, сякаш тази компания подчертаваше собственото му значение.

— Когато ви видях последния път, току-що си бяхте намерили компания за вечерта и се канехте да тръгвате. Но за мен е недопустимо да пренебрегна дълга си спрямо Ейвъри и да оставя дъщеря му без никакъв придружител сред толкова чужди хора. Не виждам друг изход, мила, освен да дойдете с мен.

— Уверявам ви, милорд, че имам безупречни придружители — настоя тя. — Няма за какво да се тревожите.

— Празни приказки, дете мое! — С едно махване на дантелената си кърпичка той отхвърли забележката ѝ. — Ако някой се грижеше за вас, нямаше да стоите сама. И всеки минаващ безделник може да ви отмъкне оттук, без някой някога да узнае за това.

„Колко вярно!“ — помисли си Ирайн.

Талбот внезапно помахна на някого в другия край на залата и Ирайн видя трима добре облечени мъже, всеки с по една издокарана дама под ръка. Единият от мъжете отговори на поздрава на Нейджъл и посочи с многозначителен поглед към изхода, след което трите двойки се запътиха натам.

— Елате, скъпа — заповяда Нейджъл, без да се съмнява в съгласието на Ирайн. Тя тъкмо се канеше да изрази протеста си, когато един заплашителен пръст пред носа ѝ я накара да замлъкне. — Наистина е мой дълг да се погрижа за дъщерята на Ейвъри. И нито дума повече!

— Лорд Талбот, аз не съм сама! — извика отчаяно тя.

— Разбира се, че не сте, докато съм с вас, мила моя.

Той бутна ръката ѝ под своята и я задържа там, докато я дърпаше през тълпата. — Сигурно знаете колко бях разстроен, когато баща ви реши да ви продаде на търг, без да се посъветва с мене. Сигурен съм, че щяхме да достигнем до някакво решение, което да задоволи и двама ни.

Ирайн се опитваше да се противопостави с всичка сила, без да прави сцени.

— Не вярвам баща ми въобще да е знаел, че търсите съпруга.

— Опазил ме Бог! — Лорд Талбот се засмя развеселен. — Мисълта за женитба въобще не ме е спохождала.

— Но това беше условието на търга. — Ирайн се задъхваше, докато той я теглеше грубо през залата.

— Ах, така ли? — присмиваше се Талбот. — За няколкостотин фунта непременно щяхме да се разберем с баща ви по този въпрос.

Бяха в преддверието и когато минаваха покрай една колона, Ирайн се вкопчи в нея с едната си ръка. Това ѝ помогна да изтръгне другата, макар да имаше чувството, че е оставила и парченце кожа.

Талбот я погледна изненадано, повдигна вежда и побърза да заговори с помирителен тон, въпреки че очите му святкаха гневно:

— Искah да кажа, мило дете, че щяхте да заемете в моето домакинство... тъъ... много специална служба. Сигурен съм, че бихте я предпочели пред сегашното си положение. Как можа Ейвъри да ви даде на това чудовище без лице!

Гърдите и лицето ѝ пламнаха.

— Мъжът ми може да има белези, сър, но не е чудовище.

— Мило момиче — той сведе очи, докато се наслаждаваше на красотата ѝ, която гневът само подчертаваше, — аз просто искам да ви уверя, че ако сметнете бремето на брака за непоносимо, винаги можете да заемете онова специално място в моето домакинство. За разлика от много други, аз не считам брака за недостатък.

Той силно щракна с пръсти, за да привлече вниманието на лакея:

— Палтото и шапката ми — заповяда той високомерно. — Донесете също наметката на лейди Сакстън.

— Повярвайте, лорд Талбот — Ирайн се възпротиви енергично, — не мога да дойда с вас! Аз съм тук със семейство Лейчестър и те ще бъдат много разочаровани, ако не ме намерят.

— Успокойте се, дете мое — усмири я лорд Талбот. — Ще им оставя съобщение, че сте с мен и че сте — той се усмихна утешително — във възможно най-добрите ръце. А сега елате, скъпа, приятелите ми вече чакат в колата.

Той посегна към ръката ѝ, когато тя понечи да се обърне и сякаш не забеляза опитите ѝ да се изтръгне от хватката му.

— Моля ви! — прошепна тя изплашена. Опитва се да освободи ръката си, уплашена да не разяри този силен мъж и в същото време твърдо решена да остане на бала. — Причинявате ми болка!

От групата на гостите, които пристигаха току-що, се отдели един мъж и се обърна към слугата, който тъкмо беше понечил да подаде на лорд Талбот бастуна, палтото и шапката. В този миг палтото на мъжа падна точно пред краката на лорда. Непознатият се наведе, за да вдигне дрехата, но когато се изправяше, главата му силно се удари в ръката на Талбот, който, без да иска, пусна Ирайн. Мъжът се пхна между тях и Ирайн се възползва от това, подхвана полите си и без да се обръща, избяга. Мъжът продължи да се изправя, рамото му улучи Талбот в ребрата, а ръката му попадна право в отпуснатата брадичка. Устата на лорда хлопна шумно, той се олюля на високите си позлатени токове и щеше да падне, ако мъжът не го беше задържал.

— Съжалявам, сър — каза непохватният тип с дружелюбен глас.

Лорд Талбот гледаше с ужас кръвта на дланта си.

— Прехапах си езика, проклет смотаняк!

Мъжът го освободи от хватката си, при което лордът едва не падна. За пореден път беше подхванат, но този път малко по-внимателно.

— Наистина съжалявам, лорд Талбот. Надявам се, че не сте се наранили сериозно.

Талбот рязко вдигна глава и очите му се разшириха, когато позна високия човек пред себе си.

— Сатън! Помислих си, че е някой от онези недодялани селяни!

Представата за простреляната ръка на Фарел Флеминг внезапно изплува в съзнанието му и го накара да се откаже от мисълта за дуел.

Кристофър сложи наметката си върху дрехата на Ирайн, която лакеят все още държеше, и с едно кимване му нареди да ги отнесе. Усмихна се виновно, когато отново се обърна към лорда.

— Трябва да ви се извиня още веднъж, лорд Талбот, и да си призная, че погледът ми беше отправен към дамата, която ви придружаваше.

— Дъщерята на кмета! — Тонът на Талбот беше рязък и груб; когато се огледа в залата и не откри нито следа от нея, той изръмжа иронично: — Или може би трябваше да кажа лейди Сакстън?

— Тя е приказно красива. Но вярвам, че лорд Сакстън знае това най-добре от всички.

— Изглежда, че богатството влияе чудесно на тази жена. — Лордът не забеляза как се присвиха сиво-зелените очи и въздишайки, се примири с провала си. — Как ли прави това младо същество щастливо, когато не е в състояние дори да възседне кон?

— Да възседне кон? — повтори въпроса Кристофър.

— Точно така! Говори се, че мъжът ѝ е толкова безпомощен, че дори не може да язди. — Талбот внимателно опипа едното си ребро да провери дали не е счупено. — Бихте ли ме извинили, Сатън. Трябва да поправа тоалета си.

— Разбира се, милорд. — Кристофър даде знак на лакея, който държеше палто с атлазена подплата. — Ако ще тръгвате, сигурно ще имате нужда от него.

Талбот отпрати с високомерен жест лакея.

— Размислих, ще остана още малко. — Той се усмихна насила. — Малката кобилка е расова. Ще бъде интересен лов.

Кристофър присви устни в сдържана усмивка.

— Чух, че лорд Сакстън си служи отлично с огнестрелно оръжие. Внимавайте да не го опитате!

— Пфу! — Талбот притисна кърпичката до устните си. — Той се влачи толкова тежко, че можеш да го чуеш от цяла миля.

През това време Ирайн неспокойно се луташе из помещенията, докато намери Ан с една друга двойка около игралните маси. Лицето на възрастната жена светна, щом я видя, и тя веднага ѝ посочи празния стол до себе си.

— Елате при нас, мила. Толкова дълго ви нямаше, че започнахме вече да се тревожим. Изпратих Филип да ви потърси, но тъй като сте вече тук, седнете при нас.

Ирайн с неудоволствие гледаше картите, които бяха разорили баща ѝ. Но след преживяването с лорд Талбот тя се радваше на дружелюбната компания на Ан, която ѝ даваше сигурност.

— За съжаление трябва да си призная, че не разбирам нищо от карти.

— Триумфът е много лесна игра, мила — увери я Ан с радостно безгрижие. — Не ви трябва повече от минута-две, за да я усвоите. След това няма да искате да спрете.

Думите ѝ не промениха убеждението на Ирайн, че картите са прокълнати. Но сравнени с намеренията на лорд Талбот към нея, те ѝ се сториха по-малкото зло и тя реши да се включи в играта. Започнаха и въпреки усилията си да се съсредоточи в усвояването на играта, Ирайн поглеждаше недоверчиво всеки, който се спираше до тях. Но, слава богу, никъде не се виждаше сребърната дреха, в която беше облечен високомерният лорд. След като изиграха няколко игри, тя с изненада установи, че картите започнаха да ѝ доставят удоволствие. Почувства се само за малко несигурна, когато Филип се върна на тяхната маса и размени няколко поверителни думи с жена си. Те я увериха, че скоро ще се върнат, и Ирайн се насили да изглежда спокойна, когато Ан ги напусна. Картите бяха отново раздадени, а непозната дама зае свободното място.

Новата партньорка се усмихна извинително:

— Страхувам се, че не съм много силна в тази игра...

Ирайн погледна усмихнатото елегантната жена.

— Ако бяхте, сигурно скоро щях да съм много затруднена.

Останалите двама, които допълваха карето, се спогледаха съучастнически, защото за тях се очертаваше лека игра.

— Аз съм графиня Ешфорд, мила — промълви жената с приятна усмивка. — А вие сте...?

— Ирайн, милейди. Ирайн Сакстън.

— Още сте много млада — забеляза графинята и огледа нежните ѝ черти. — И много хубава.

— Позволете да отвърна на комплимента с комплимент — отговори искрено Ирайн.

Макар и вече към шестдесетгодишна, графинята излъчваше достойна и същевременно весела красота, която дори напредналата възраст не можеше да накърни.

— Няма ли да започваме? — попита мъжът от четворката.

— Разбира се — охотно се съгласи графинята и взе картите.

Ирайн започна с наддаването и докато разучаваше картите си, усети, че някой стои зад нея. Тя се огледа внимателно и с крайчеца на окото си видя един крак, облечен в черно, и една тъмна обувка. Загрижеността ѝ изчезна, тъй като разбра, че не е лорд Талбот, и можеше спокойно да съсредоточи вниманието си върху играта.

Все още малко несигурна, тя се страхуваше, да не би да изиграе грешна карта, затова внимателно изтегли вале каро.

— Попът би бил по-подходящ, мадам — препоръча ѝ мъжът зад нея.

За част от секундата Ирайн се закова на място, познатият глас просто я парализира. Сърцето ѝ заби лудо и руменина блисна по лицето ѝ. Не беше нужно да поглежда, за да разбере кой стои зад нея. С всяка фибра на тялото си усещаше присъствието му и въпреки уплахата я обля все по-силна и радостна топлина, която стопи съпротивата ѝ. Каза си, че това чувство идва от сигурността, която ѝ даваше неговата близост, макар че тази представа противоречеше на предишните ѝ преживявания, които показваха Кристофър Сатън като авантюрист, който предизвиква приключенията.

Тя вдигна глава, за да провери дали някой от останалите играчи беше забелязал объркването ѝ. Дружелюбните очи на графинята я наблюдаваха и тя я подсети с мек глас:

— Ваш ред е, мила.

Ирайн хвърли поглед към картите си. Както доказваха някои случки в семейството ѝ, Кристофър разбираше от карти и на съвета му можеше да се вярва. Взела бързо решение, тя върна валето и игра с

попа. Този ход ѝ донесе една дама и когато всички карти бяха изиграни, тя спечели и получи чиповете.

Графиня Ешфорд се засмя развеселена.

— Мисля, сър, че ще имам достоен заместник, ако ви оставя да изиграете тази игра вместо мен. Винаги ми е харесвало повече да наблюдавам как хората използват ума си, за да се борят помежду си, а не срещу мен.

— Много благодаря, мадам. — Кристофър я удостои с чаровна усмивка и побутна един стол до Ирайн. — Надявам се да оправдая доверието ви.

— Не се съмнявам в това, сър.

Ирайн го огледа с хладен поглед, докато сядаше до нея. Споменът за нахлуването му в нейните сънища оживя, когато тя забеляза колко добре изглежда той в синята си, тясноскроена дреха и безупречно бялата си риза.

Очите на Кристофър сияеха срещу нея и той кимна кратко за поздрав.

— Добър вечер, мадам.

Ирайн кимна сковано.

— Сър.

Той се представи на останалите, събра картите и започна да ги разбърква. Дългите му пръсти показваха изключителна ловкост и Ирайн си помисли, че баща ѝ трябва да е бил сляп или пиян, за да не забележи навреме колко е опитен. Но може би Ейвъри е бил дотолкова обзет от мисълта да измами другия, че не беше обърнал внимание на очевидното.

— Какво правите тук, в Лондон? — попита тя, като се страхуваше гласът ѝ да не прозвучи любезно. — Мислех, че сте в Маубъри или в Уиркинтън... или някъде другаде.

Кристофър започна да раздава картите, като не я изпускаше нито за миг от погледа си. Тя беше прекрасна в този тоалет и очите му просто изпиваха сладостната гледка.

— Нямах причина да остана, след като вие вече не сте там.

Погледът на Ирайн обходи останалите от карето и видя, че те бяха заети с картите си. Графинята отпиваше от шерито, което ѝ бяха донесли, и изглеждаше погълната от него. Така Ирайн имаше възможност да хвърли на Кристофър предупредителен поглед. Той

отвърна със спокойна усмивка, която разкри невероятно бели зъби, и посочи към нейните карти.

— Мисля, че е ваш ред да наддавате, мадам.

Ирайн опита да се съсредоточи върху картите си, но без успех. Реши, че е по-добре да пасува, отколкото да се изложи.

— Пас.

— Сигурна ли сте? — попита Кристофър загрижено.

— Съвсем сигурна. — Тя нарочно пренебрегна ироничния блясък в очите му.

— Така не можете да спечелите — укори я той. — Освен това смятах, че ще бъдете истинско предизвикателство за мене.

— Защо не наддавате вие? — отговори тя с надменно вдигната вежда, без да обърне внимание на забележката му.

— Точно това се канех да направя — отвърна спокойно той и каза на другата двойка: — Три.

— Четири — отговори мъжът с въпросително изражение на лицето.

Жената поклати глава и Кристофър трябваше да продължи да наддава.

— Не ме улеснявате никак, сър — отбеляза той с приятелска усмивка. — Пет!

— Доста сте смел в наддаването — отбеляза Ирайн.

— Когато имам възможност — съгласи се Кристофър и с това отхвърли острието на намека ѝ. — Не съм свикнал да се отказвам лесно и вземам инициативата винаги, когато имам и най-малък шанс да успея.

— При картите явно има такъв шанс.

Очите му блестяха, докато ѝ се усмихваше.

— Това важи за всичко, мадам.

Ирайн не посмя да оспори твърдението му. Ако бяха насаме, тя сигурно щеше да го подсети, че уж беше поискал ръката ѝ, а после прие изхода от наддаването доста хладнокръвно. Беше се държал като слабосилна църковна мишка, на която решителен гризач е отнел апетитно парче сирене, и се беше заел с други неща, доволен, че си е прибрал вземанията.

Търсеше начин да провали високото му наддаване и затова зорко следеше играта. Той изигра асото пика и зачака останалите пики.

Другият играч отвърна с поп и изстена с престорено разочарование:

— Имате късмет, че нямам повече пики.

Със следващия ход Кристофър ѝ взе валето с дамата си. С десетката пика им изтегли и последните пики, но за да бъде съвсем сигурен, изигра и деветката. С надеждата, че в стратегията му има някаква грешка, Ирайн задържа асото каро докрай. Когато хвърли последната си карта, той ѝ се усмихна лукаво.

— Асо купа, мадам. Или можете да ми предложите нещо по-добро?

Без всякаква забележка тя ядно хвърли последното каро на масата. Той изглеждаше в прекрасно настроение, докато наново събираше картите. Взе чиповете на двойката и когато те поведоха разговор с графинята, се обърна към Ирайн със злорада усмивчица.

— Мисля, че ми дължите един чип, мадам. Или искате да откриете кредит?

— За да можете после да твърдите, че имате право и на друго обезщетение? — отбеляза тя с насмешлива усмивка, докато му подхвърляше дървения чин. — Със сигурност не!

Кристофър въздъхна с престорено разочарование.

— Много жалко! Тъкмо вече се радвах, че сте ми длъжница.

— Познато ми е това ваше чувство — промърмори тя, докато той се навеждаше да вземе чипа.

— Не можете да ме обвинявате за това. — Гласът му беше нежен като очите му, които я галеха. — Поставете самообладанието ми на тежко изпитание, мадам.

— Самообладание? — Тя недоверчиво повдигна извитата си вежда. — Засега нямам никакви доказателства за такова нещо.

— Мадам, ако наистина знаехте, щяхте да ме считате за нехранимайко.

— Отдавна ви считам за такъв.

— Не допускам, че съпругът ви е оставил да дойдете тук сама.

Той напрегнато очакваше отговора.

— Можете да бъдете спокоен, сър. Дойдох със семейство Лейчестър.

— Надявах се на някоя случайност, но се страхувам, че трябва да погледна истината в очите. — Той се надигна и ѝ подаде ръка. — Бих искал да покажа на тези селяни какво означава истинска красота.

Семейство Лейчестър сигурно няма да имат нищо против да се позабавлявате, а музиката е просто прекрасна. Бихте ли ми доставили удоволствието да танцувате с мен, мадам?

На езика ѝ бяха остри думи на отказ, но живите звуци на музиката откъм балната зала бяха толкова примамливи, че тя промени решението си. За момент се уплаши дали ще си спомни стъпките на танца, които бе усвоявала по време на многобройните уроци някога, но досега почти не беше имала възможност да използва на практика. Силно вълнение я обхвана и обагри страните ѝ. Не можа да устои на протегнатата ръка на някогашния си опозорител.

Надигна се и леко положи ръката си върху неговата. Кристофър я погледна усмихнато в очите, извини се пред останалите и с леко кимване се сбогува с графинята. Пъхна ръка под голия лакът на Ирайн и я поведе към залата, в която се танцуваше. Той се поклони дълбоко и когато се изправяше, топлият блясък в очите му накара сърцето ѝ да забие още по-бързо. Тя направи дълбок реверанс и изпита силно чувство на вина. Беше омъжена жена, при това съвсем отскоро, а сега танцуваше с мъж, известен като един от най-разпуснатите бонвивани в цял Лондон. За миг изпита угризения, когато тъмното, маскирано лице на лорд Сакстън изплува неясно в съзнанието ѝ, и се запита какво ли би казал той, ако я видеше как подскача из балната зала с Кристофър Сатън.

— Танцувате божествено, мадам — похвали я той, докато се разминаваха. — Мога ли да попитам кой е бил вашият учител по танци? Предполагам, някой хубав ухажор?

Ирайн сведе очи и го изгледа косо изпод мигли. Как можеше да му доставя такова удоволствие да ѝ се присмива за нейните кандидати!

— Почти всичко съм научила от майка си, сър.

— Без съмнение е била дама от класа. И красотата си ли сте наследила от нея?

— Аз съм нещо като изключение в семейството. — Тя изчака, докато той отново се приближи до нея, и продължи: — Майка ми беше по-скоро светъл тип.

Устните му се извиха нагоре в хлапашка усмивка.

— Абсолютно сигурно е, че не приличате на баща си.

Смехът ѝ се лееше като фонтан с кристалночиста вода, свеж и блестящ, лек и въздушен. Звукът нахлу в душата на Кристофър като

спокойна река, но силата му беше опустошителна, защото отнасяше всички други мисли, с изключение на една: неудържимото желание да я притежава. Колко ли дълго още щеше да устои на това желание?

Когато танцът свърши, пред тях съвсем неочаквано изникна лорд Талбот и зае грациозна поза пред Ирайн, докато ѝ се извиняваше и нарочно се правеше, че не забелязва Кристофър.

— В случай че съм ви обидил, мадам, много съжалявам за това. Вашата красота ме накара да се почувствам толкова безгрижен, че се държах като невъзпитан хлапак. Можете ли да ми простите?

Ако беше възможно, въобще нямаше да обърне внимание на многословните му извинения. Но трябваше и да се съобрази със значението, което можеше да има той за семействата Флеминг и Сакстън. В северните части на страната влиянието на този човек се усещаше твърде силно, за да може да бъде отхвърлен с лека ръка. Тя сковано кимна в знак на съгласие.

— Тогава сигурно ще имам удоволствието да танцувам с вас следващия танц — в очакване протегна ръцете си той.

Въпреки че Кристофър следеше разговора със стоическо спокойствие, за нея беше ясно, че кипи от яд. Тя пое подадената ѝ ръка с надеждата, че по този начин ще избегне неприятен скандал.

След като я беше завладял, лорд Талбот накара музикантите да засвирят валс. По онова време този танц все още се считаше за неморален и много англичани повдигаха смутено вежди при звученето му, въпреки че от сто години се танцуваше в австрийския двор. Ирайн с възмущение усети, че Талбот сложи ръка на кръста ѝ, а с другата ръка здраво стисна пръстите ѝ. Тя последва първите тактове със сковани, механични стъпки, но постепенно буйният ритъм я накара да забрави напрежението.

— Вие сте изключително чаровна и красива — каза лорд Талбот. За миг очите му се спряха на Кристофър, който ги наблюдаваше, облегнат на стената и скръстил ръце пред гърдите си. Талбот беше убеден, че янкито няма да изпусне жената от очи дори за миг.

— Добре ли познавате мистър Сатън? — попита той.

Ирайн не смееше да се спречка с Талбот, макар че ѝ беше неприятен и го мразеше.

— Защо питате?

— Чудех се как ли е попаднал тук. Има ли благородническа титла?

— Не ми е известно — отвърна тя несигурно, докато ръката му се плъзгаше нагоре по гърба ѝ.

— По правило тези балове са само за благородници — рече високомерно Талбот. — Вероятно някой го е довел.

С недвусмислен жест тя премести ръката му обратно върху талията си и чак тогава отговори:

— Аз пък чух от семейство Лейчестър, че на подобни балове може да дойде всеки джентълмен, стига да има достатъчно пари, добри маниери и необходимата покана. Казаха ми, че баловете не са вече толкова затворени.

— Наистина, вече е така. Но според мен е ужасно, че допускаме всякакви селяндури и натрапници. На тях просто им липсват необходимите маниери. Вземете например този тип, който така ме блъсна, че сега вероятно цяла седмица ще ме мъчат болки.

— Кристофър ли беше?

— Точно така! Този нафукан палячо! — Талбот се ухили презрително, но изведнъж трепна, усетил болката от прехапвания си език.

Учуденият поглед на Ирайн заснова между двамата мъже. Тя си припомни тъмнокестенявата коса и широките рамене, които зърна, преди да избяга от настойчивостта на Талбот. Веселата ѝ усмивка за малко не се превърна в неудържим смях, когато най-после схвана кой я беше избавил от натрапника.

— Този селяндур трябва да ми е благодарен, задето не го извиках на дуел.

Тя беше убедена, че с това той беше направил добро единствено на себе си, но се въздържа от по-нататъшни забележки.

— Погледнете го само — засмя се ехидно Талбот. — Стои там като млад жребец, който се мъчи да отхвърли седлото си.

Талбот умишлено я поведе по-близо до Кристофър, за да отнесе след това с размах партньорката си надалеч. Очевидно му доставяше удоволствие да дразни с апетитната, сладка мръвка носовете на останалите.

Ирайн забеляза, че сравнението на Талбот за жребеца не беше много далеч от истината. Веждите на Кристофър се бяха присвили и

челото му беше смръщено от негодувание, докато я поглъщаше с поглед по време на танца. Като че имаше някакви сериозни основания да ревнува, задето тя танцуваше с другия мъж. Когато танцът свърши, той застана до тях, преди да е отзвучал последният акорд.

— Каня ви на следващия танц! — Гласът му беше безизразен, поканата — груба.

Този път лорд Талбот беше този, който остана да гледа мрачно с присвити вежди, докато по-младият мъж отвеждаше Ирайн. Кристофър направи същия знак към оркестъра, както и лорд Талбот, и в залата зазвуча нов валс. Той обви ръка около талията ѝ, застана срещу нея, а в очите му се четеше твърда решителност, когато се плъзна с широки крачки по паркета. Движенията му бяха като него самия — смели и изпълнени със замах. Нямаха нищо общо с изящните стъпчици, които беше демонстрирал преди него лордът. Напрегнатите сетива на Ирайн долавяха нежния натиск на ръката му върху талията ѝ и силата на рамото му, което се движеше под нейната ръка. Сякаш в безтегловност те се плъзгаха по паркета, докато другите танцуващи двойки спряха, за да се полюбуват на танца им. Те представляваха извънредно красива двойка. Из залата се разнесе приглушен шепот, когато зрителите започнаха да изказват предположенията си. Дватама танцуващи обаче не си продумваха. Ирайн беше свела поглед и упорито се бореше да не се приближава много до него, защото с болезнена сила чувстваше неотразимата привлекателност на атлетичната му фигура, както и развълнувания ритъм на собственото си сърце.

— Недоволна ли сте от нещо, мадам? — попита той с едва доловима усмивка.

По време на следващите едно-две завъртания тя обмисли отговора си. Гордостта не ѝ позволяваше да му каже до каква степен беше объркал мислите ѝ и че външното спокойствие, което си беше наложила, прикриваше вълнението, което близостта му предизвикваше у нея. За да се предпази от иронията му, тя предпочете да го нападне, вместо да признае слабостта си.

— Вие се отнесохте доста грубо с лорд Талбот.

— Грубо? — изсмя се Кристофър саркастично. — Той се канеше да ви отвлече и си позволявам да ви уверя, мадам, че намеренията му съвсем не бяха почтени.

Тя вдигна глава, като не пропусна да изложи грациозната си, украсена със скъпоценни камъни шия на подходящата светлина, и се притисна до ръката му.

— Той се извини, а почти през цялото време, докато траеше танцът, се държа като джентълмен.

— Съвсем очевидно е, мадам, че е необходимо да ви се обясни по-подробно какво се разбира под понятието джентълмен. Лорд Талбот е закоравял женкар и мога само да ви посъветвам да внимавате с неговата любезност.

Леко смутена, тя извърна лице настрани и отговори закачливо:

— Вероятно не е по-лош от други, които познавам.

— Ако лорд Сакстън беше тук и се опитваше да ви предупреди, по същия начин ли щяхте да му отговорите?

Ирайн смутено погледна към Кристофър.

— Бях толкова вярна и всеотдайна на мъжа си, колкото беше възможно.

Стъпките ѝ се забавиха. Тя се почувства леко обидена.

— И, разбира се — отвърна той със самодоволна усмивка, — вие му разказахте всичко за нас двамата.

Сега Ирайн прекъсна танца. У нея се надигна гняв. Беше ѝ достатъчно неприятно да се измъчва от собствените си мисли и кошмари, но ако трябваше да понася и неговите подигравки... това беше прекалено много. Най-добре да сложи бърз край на тези провокации.

— За нас? Но моля ви, господине, какво има да се разказва за нас?

Той се наведе към нея и заговори с тих глас:

— Може би все още си спомняте, мадам, че моите целувки не ви оставиха съвсем безразлична.

— О! — Това беше единственото, което успя да изтръгне от себе си, тъй като за миг изгуби способността да говори. Тя рязко се извърна от него и понечи да си тръгне. Той обаче успя навреме да я хване за лакътя и въпреки съпротивата ѝ я поведе през отворената врата към една слабо осветена алея в градината. След като изчезнаха от полезрението на останалите гости, Ирайн освободи ръката си, разтри изтръпналия си лакът и процеди през зъби:

— Ах, тези мъже!

Когато той се приближи до нея, тя му обърна гръб и събра всичките си сили, за да му покаже презрението си. Погледът на Кристофър поомекна, когато очите му обгърнаха красотата на дългите ѝ, лъскави къдрици върху нежните рамене. Дъх на парфюм погали сетивата му и той отново изпита онова непреодолимо желание. Облада го силен копнеж да я вземе в ръцете си, изгарящ копнеж, който изтласкваше всичките му останали желания. Той обви ръка около стройната ѝ талия, придърпа я към себе си, наведе се над нея и прошепна в ухото ѝ:

— Ирайн, любима моя.

— Не ме докосвайте! — извика тя, останала без дъх, и се отскубна, когато неговият шепот я прониза като кинжал и разкъса ефирната фасада на самообладанието ѝ. Тя го погледна трепереща и вдигна китките на ръцете си пред лицето му.

— Виждате ли? Тези две синини! И вие не сте по-добър от другия. Цяла вечер разни мъже ме дърпат насам-натам и всички твърдят, че искат да ме закрилят.

Кристофър разбра колко силен беше гневът ѝ и направи лек, ироничен поклон.

— Приемете моите извинения, мадам. Просто сметнах за необходимо да ви предупредя да се пазите от един мъж, чиито намерения са всичко друго, но не и почтени.

— А вашите намерения, сър? — отвърна подигравателно тя. — Ако отново попаднем в усамотението на онази конюшня, ще се въздържите ли? Но най-напред ще ми напомните задълженията ми към моето целомъдрие?

Той се приближи до нея с намерение да не я докосва, но погледът му я поглъщаше алчно.

— Казахте го много добре, мадам! — Гласът му беше пресипнал и топъл. — Моето най-голямо желание е да ви държа в ръцете си и да ви освободя от тази проклета девственост. Ако вашият съпруг не е в състояние да го стори, позволете тогава на мен да изпълня това милосърдно дело. Така ще е по-добре, отколкото да пилеете прелестите си за онзи надут пуяк Талбот. Той ще ви използва, докато му омръзнете, а после най-вероятно ще ви отстъпи на приятелите си, които ще си играят с вас, както им се прииска.

Ирайн вдигна глава и го погледна. Когато заговори, гласът ѝ звучеше почти уплашено:

— А вие, Кристофър? Ако ви се отдам, ще опазите ли честта ми?

— Вашата чест? — извика той задъхано. — Любима моя Ирайн, та бих ли могъл да си позволя нещо друго? Във всеки мой съзнателен миг вие владеете мислите ми, карате ме да се чувствам зависим от вас, замайвате съзнанието ми, разкъсвате сетивата ми. Мъжът в мен започва да трепери само от вашето присъствие и тогава изпитвам мъчителен копнеж да ви взема в прегръдките си. Желанието да ви имам ме преследва, но не съм сигурен дали няма да ме намразите завинаги, ако река този път да задоволя страстта си — независимо доброволно или не. Не, много повече искам името ми да бъде изричано с любов от вашите устни, отколкото да бъде вплетено в стонове на омраза. Това е единственото, което ме възпира, Ирайн. Само това!

Тя го гледаше втренчено с полуотворена уста, а разбудените ѝ чувства бушуваха лудо в гърдите ѝ. В съзнанието ѝ се беше запечатал жаркият спомен за онази нощ в изоставената конюшня, когато неговите целувки бяха стопили съпротивата ѝ и тя — трепереща от възбуда — осъзна своята страст. Тези чувства забушуваха отново у нея и тя беше обзета от остър, спиращ дъха страх. Още един миг нерешителност и щеше да се окаже изправена пред опасността да съсипе собствената си чест, както и честта на съпруга си, на техния дом. Ирайн рязко се обърна и избяга от ужас, че той ще поиска отговор, а тя се боеше от онова, което би му казала.

Издание:

Автор: Катлийн Удиуиз

Заглавие: Роза през зимата

Преводач: колектив

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Полиграфически комбинат

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-018-8 (грешен)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12001>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.